ZONA

JACQUES VALLEE

CONTACTE CU EXTRATERESTRII

colecția fenomenelor stranii

colecția întîmplărilor enigmatice

colecția realului îngemănat cu fantasticul

colecția frontierelor cunoașterii

JACQUES VALLEE

CONTACTE CU EXTRATERESTRII

REVELATIONS
Alian Contact and Human deception
by Jacques Vallee

Editor **ALDO PRESS S.R.L.,** 1995, Bucureşti
©1995. Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin societăţii **VALDO import – export S.R.L.** Reproducerea sau transmiterea chiar şi fragmentară sub orice formă sau prin orice mijloace cunoscute sau viitoare, sunt permise numai cu acordul scris al editorului.

Copyright
©1991 by Jacques Vallee

Traducerea
Monica Plisca

Titlu original
REVELATIONS
Alien Contact and Human Deception

Coperta
Jean Udrescu

Informaţii şi comenzi ramburs
c.p. 76 - 161, Bucureşti 77450, România

Culegere şi paginare
TRIBIC S.R.L. tel. 628.36.17.

ISBN 973 - 97298 - 0 - 0

Uită năvala taurului
Care e om
Şi a cărui stranie formă multiplă
Bântuie încâlceala
Pietrei întreţesute la nesfârşit.
El nu există.
În praful negru
Nu spera să afli nici măcar fiara sălbatică.

Jorge Luis Borges
Labirint

Cuprins

Mulţumiri 9
Prolog. 11
Introducere 15

PARTEA ÎNTÂI. RECUPERĂRI DE EXTRATERESTRI 23

1. Hangar 18 33
2. Majestic 12 55
3. Zona 51 72

PARTEA A DOUA. SALA OGLINZILOR 119

4. Strip-tease 124
5. Dreptatea purpurie 164
6. Efecte speciale 202

PARTEA A TREIA. CORELAŢIA PÂNZA DE PĂIANJEN 233

7. Moartea unui astronom 238
8. Misterul persistă 248
9. Uriaşi în parc 275
Concluzie 289
Anexa 1 308
Anexa 2 330

MULȚUMIRI

Multă lume a făcut posibilă publicarea acestei cărți. Contribuția cea mai clară o au aceia a căror muncă m-a influențat direct și mi-a oferit informații pentru investigațiile mele: cercetători ca Joel și Helene Mesnard, Jean-Jacques Velasco, Claude Poher, Roger Chereau, Martine Castello, Linda Strand, Jean-François Boedec, Jenny Randles, Linda Howe, Pierre Guerin, Antonio Ribera, Bettina Allen, Fabio Zerpa și mulți alții.

A fost o carte greu de scris și pentru care greu am făcut cercetări. Ca și în timpul investigării cultelor de care m-am ocupat când am publicat „Mesageri ai mistificării", am fost adesea dezgustat de materialul pe care îl compilam. Am renunțat de două ori, o dată când am descoperit adevărul despre cazul Pontoise, fiindcă m-am simțit atât de neajutorat, iar a doua oară când i-am închis dezgustat telefonul unuia care mă acuza că sunt plătit (de guvern, probabil?) ca să ascund publicului „oribilul adevăr".

Sprijinul primit de la Janine, de la copiii mei și de la câțiva prieteni de încredere m-a ajutat să-mi duc munca la bun sfârșit. Fred Beckman și dr. Richard Haines mi-au

oferit sfaturi foarte valoroase. Robert Emenegger a contribuit cu multe încurajări şi, ca de obicei, cu multe istorii minunate şi incredibile. Bob Weiss şi Tracy Torme m-au făcut să văd hazul şi ironia obsesiei cultelor. Dr. Richard Niemtzaw şi alţi medici de profesie au fost de acord să mă ajute în problemele biologice ridicate de unele rapoarte. Ned Leavitt, agentul meu, mi-a pus la dispoziţie înţelepciunea şi simpatia sa obişnuită. Mulţi dintre colegii mei de ştiinţă şi afaceri şi-au oferit timpul şi energia ca să mă ajute la detaliile cercetării. Această carte n-ar fi putut fi terminată fără sprijinul lor.

Emery Reiff, ca de obicei, a fost în stare să-mi stăpânească stilul neliniar şi scrisul nedisciplinat, prelucrând textul manuscrisului.

Iar extratereştrii, vii sau morţi, merită recunoştinţa mea fiindcă mi-au făcut această fază a vieţii interesantă – chiar dacă au scăpat încercărilor mele de a-i întâlni. Poate că, aşa cum a remarcat odată dr. J.Allen Hynek, însuşi acest fapt demonstrează cât sunt de isteţi.

PROLOG

Oamenii erau îmbrăcaţi în salopete militare. Ne făcură semn să oprim maşina. Bob opri motorul. Vântul aduse un norişor de praf pe lângă ferestrele Oldsmobile-ului pe care-l închiriase la Las Vegas.

În lumina farurilor puturăm vedea că doi dintre ei purtau arme albe. Al treilea rămăsese la marginea cărării, mai aproape de ghereta de pază. Avea o mitralieră. Coborârăm ferestrele, evitând orice mişcare suspectă sau bruscă.

– N-aţi văzut semnul? spuse unul din paznici.

– Ce semn? întrebarăm noi.

Nu se obosi să răspundă. Văzusem un panou de avertizare dreptunghiular, care indica un obiectiv federal şi accesul interzis, dar acela era depozitat în biroul unui reporter de televiziune, la Las Vegas, iar Las Vegas-ul era departe. Cineva luase, desigur, semnul ca amintire. Oricum, tot ce văzusem pe acest drum pustiu era luna plină răsărind deasupra munţilor golaşi ai Nevadei – munţi care izolează lumea reală de Baza Aeriană Nellis şi de locul precis pe care-l căutam: Zona 51, Dreamland (Ţara Viselor).

În comunitatea cercetărilor OZN, circula zvonul că dacă te poţi apropia suficient de Nellis, poţi vedea obiectele luminoase stranii manevrând foarte la întâmplare, într-un mod care părea să sfideze fizica. Unii argumentau că aceste obiecte sunt farfurii zburătoare capturate de guvernul Statelor Unite pentru a le încerca. Alţii credeau că sunt un fel de prototip de armă, probabil un vehicul teleghidat (VT), fapt care ar fi explicat capacitatea lor de a-şi schimba brusc direcţia. Ar fi putut fi chiar VT-uri făcute să semene cu farfuriile zburătoare, în sprijinul vreunui ciudat proiect de război psihologic. Exact asta vroiam noi să înţelegem, întrucât lucram împreună la un scenariu de film cu OZN-uri.

Bob Weiss, producătorul nostru, era la volan. Scriitorul Tracy Torme studia peisajul, luând mental notiţe despre dealuri, tufişuri, garduri.

– Cu luna asta plină şi cu farfuriile noastre, cred că am ieşit rău în evidenţă, le-am spus tovarăşilor mei, în timp ce paznicii se învârteau în jurul maşinii, notându-şi marca, anul şi numărul de înmatriculare.

– Au camere TV cu infraroşii şi detectoare de mişcare, spuse Bob, arătând spre un turn înalt din apropierea porţii.

Nu ne avertizase nimeni despre asta la Vegas. Postul de pază era ceva nou. Alţii care o luaseră pe acelaşi drum nu fuseseră opriţi.

– A cui e maşina? întrebă unul dintre paznici.

– A lui Hertz, răspunse Bob.

– Încotro mergeţi?

– Ne îndreptam spre Rachel.

Asta păru să-i satisfacă. Rachel este o mică îngrămădeală de bărci şi camioane în mijlocul deşertului,

pe drumul spre Tonopah, care a ajuns un fel de punct de mare interes pentru cercetătorii OZN-urilor şi tehnologiilor secrete.

Paznicii ne luară permisele de conducere şi se întoarseră în adăpostul lor. Prin ferestrele luminate puteam vedea cum cineva dădea telefon.

– Vor să afle dacă am fost avertizaţi în vreun fel dinainte, remarcă Bob.

– Oricum, ce costum e ăsta? întrebă Tracy. Nu poartă uniformele Aviaţiei Militare.

– Nu sunt chiar militari, răspunse Bob. Sunt varianta de Poliţişti de Închiriat a Aviaţiei Militare – Servicii de pază, cu contract. Am angajat din ăştia pentru paza platourilor de filmare la Hollywood. Uite-i că vin.

Un paznic păşi spre noi, cu un carnet în mână. Foi de hârtie cu indigo dedesubt fluturau în vântul deşertului. Citirăm citaţia la lucirea slabă a becului de bord. Conţinea avertismentul să nu mai punem piciorul a doua oară în perimetrul Bazei Aeriene Nellis. Aruncai o privire spre mitraliera tipului şi semnai exemplarul meu. Prietenii mei făcură la fel. Ne întoarserăm. Doi dintre paznici se urcară într-un Blazer şi ne urmăriră până la şoseaua principală, ţinându-se la oarecare distanţă de norul de praf pe care-l ridicam pe drumul lung, îngust şi neasfaltat.

Se asigurară că o luăm la stânga spre Rachel. Orice încercare de a ne strecura pe reţeaua de drumuleţe care duceau spre dealuri ar fi fost zadarnică. În plus, Oldsmobile-ul nostru, deşi nou-nouţ, n-ar fi reuşit niciodată. Aşa cum era, cu greu ne dusese la deal pe şoseaua principală.

– De ce fac motoare de doi cilindri şi jumătate? glumi Bob, nerăbdător să pună ceva distanţă între noi şi

Blazer.

În noaptea aceea nu erau lumini stranii pe cer. Iar când ne oprirăm într-un loc aflat deasupra unei părţi a zonei de nord a bazei, tot ce auzirăm fură sunete înăbuşite din deşert şi tot ce văzurăm fură constelaţii familiare, acoperite de norii în derivă. Dacă la Dreamland se aflau farfurii zburătoare în curs de testare, secretul era foarte bine păstrat.

INTRODUCERE

Trebuia să se întâmple.

Timp de peste patruzeci de ani fenomenul obiectelor zburătoare neidentificate a nedumerit sute de mii de martori sinceri, cu toate acestea instituţia ştiinţifică a refuzat să-l studieze şi continuă cu încăpăţânare să nege până şi existenţa misterului. Guvernele marilor naţiuni au adunat nenumărate dosare asupra subiectului. În cursul culegerii de date de către armată şi serviciile secrete s-au acumulat multe fapte remarcabile, aşa cum ştim din puţinele „trufandale" pe care guvernul SUA a fost forţat să le dea publicităţii, conform Legii Libertăţii de Informaţie. Cu toate acestea, oficialităţile n-au considerat niciodată necesară scoaterea de la secret a majorităţii dosarelor. Astfel s-a creat o piaţă pentru escroci, şarlatani, afacerişti care vând vise şi iluzii.

Nu are importanţă că puţinii cercetători serioşi, care au analizat apariţiile cu răbdare, au recunoscut că suntem încă departe de soluţionarea misterului; credulii nesăţioşi

au fabricat explicaţii fanteziste fără nici o bază, oferind credinţe şi dogme acolo unde lipseau cunoştinţele.

Aşa cum am arătat în **Dimensiuni** şi **Confruntări,** există, desigur, un fenomen real OZN, care constituie unul dintre marile mistere pe care ni le oferă natura. După părerea mea, aceasta reprezintă o ocazie de a pune în practică o ştiinţă corectă şi de a sesiza nivelele de cunoştinţă pe care nu le-am recunoscut anterior. Însă actuala proliferare de materiale false, care încurcă adevăratele probleme, mă îngrijorează. Ar trebui analizată şi demascată drept ceea ce este: în cel mai bun caz, o iluzie periculoasă, germenul unor noi culte care ar stinge lumina raţiunii şi a cercetării libere; în cel mai rău caz, o încercare de a distrage atenţia de la adevărata natură a fenomenului OZN, un efort deliberat de a canaliza cercetarea serioasă spre nisipurile mişcătoare ale speculaţiei.

Nu numai că indivizi vizionari au venit cu revelaţii definitive despre proveniența OZN-urilor de pe Venus, Hoova, Zeta Rèticuli, sau sute de alte locuri, ci o întreagă industrie s-a dezvoltat în jurul grupurilor dedicate „studiului" fanteziilor canalizate de amabilii noştri fraţi din spaţiu, din lucruri neverosimile cum ar fi UMMO sau Pleiadele. Organizaţii cu surse de finanţare misterioase izvorăsc acum cu zecile pe întreg cuprinsul Statelor Unite, Canadei şi, desigur, în toată lumea. Ele hipnotizează martorii. Ţin seminarii şi conferinţe; scot cărţi scumpe şi benzi video; unele au chiar propriile lor publicaţii. Activitatea lor înceţoşează adevărata natură a fenomenului şi îi complică studierea. Adaugă încă un factor de confuzie la

nedumerirea martorilor sinceri care se întreabă ce-or fi văzut şi care caută o mână de ajutor.

Lucrurile n-ar fi atât de rele dacă şarlatanii ar veni doar din partea lunatică. Orice domeniu îşi are asemenea fanatici marginali – chiar discipline bine stabilite şi respectate ca fizica, având anturajul său de inventatori de perpetuum mobile, astronomia cu alaiul ei de adepţi ai Pământului gol pe dinăuntru şi medicina cu puzderia ei de vraci.

Dar este ceva mai mult.

Cei care îşi petrec timpul pe teren – analizând urmele lăsate de fenomenul OZN, interogând martorii, făcând un studiu a ceea ce se află în spatele acestor lucruri – au dat acum peste un adevăr de cu totul alt gen: **unele din punctele de vedere cele mai remarcabile sunt în realitate înşelătorii complexe fabricate cu grijă pentru uzul nostru.** Martorii sunt doar victimele şi instrumentele, mai degrabă decât autorii înşelăciunii.

Cine face asemenea falsuri deliberate şi care este scopul lor? Nu există un singur răspuns la această întrebare, fiindcă nu există o singură sursă pentru fantezia omenească, un singur motiv pentru necinstea acestor agenţii militare sau civile care îşi cheltuie banii pe experimente psihologice secrete – aşa cum au demonstrat-o din belşug proiectele de control mental din anii şaizeci şi şaptezeci.

Aşa încât, continuând să scormonesc într-o masă de informaţii evitate în general, nu este surprinzător că investigaţiile mele m-au dus înspre unele surse neaşteptate. S-a dovedit că unele cazuri implicau grupuri particulare cu

iluzii fantastice şi cu o înclinare nesănătoasă de a le răspândi la o categorie mai largă de public. S-a descoperit că altele fuseseră puse la cale de agenţii guvernamentale angajate în exerciţii de război psihologic, asupra cărora refuzau orice comentariu, îngropându-le după cum le convenea sub eticheta SECRET. De aceea trebuie să subliniem: **unele apariţii OZN sunt experimente camuflate de manipulare a sistemului de credinţe al opiniei publice.** Iar unele cazuri pur şi simplu **nu s-au întâmplat.** Poveştile despre ele, numeroasele zvonuri despre farfurii prăbuşite şi extratereştri arşi, nu erau atât rezultatul unor iluzii, cât produsul **înşelătoriei:** zvonuri plantate deliberat în minţile dornice ale credulilor naivi, pentru a ascunde alte fapte reale despre care se considera că publicul şi comunitatea ştiinţifică „nu au nevoie să le ştie".

În lucrările anterioare am argumentat că ufologia era, printre altele, „folclor în formare" şi trebuia studiată ca atare. Mă refeream la grămada de poveşti despre contactele cu extratereştrii, o nouă formă de mitologie, alcătuind o paralelă izbitoare cu întâlnirile cu îngeri, demoni şi spiriduşi din vremurile mai vechi. Dar poveştile ce se răspândesc în prezent depăşesc mult folclorul obişnuit. Ni se spune că s-au prăbuşit pe pământ extratereştri în maşinile lor zburătoare, corpurile le-au fost recuperate şi s-au făcut autopsii.

Prima parte a acestei cărţi, intitulată „Recuperări de extratereştri", descrie tot evantaiul de astfel de poveşti, care au proliferat în ultimii zece ani. Relatările nu mai provin de la căutători de aur beţi din deşert sau de la es-

croci încercând să se îmbogăţească repede. Am ascultat un general care conducea o agenţie a Aviaţiei Militare SUA şi care mi-a povestit despre propriul său contact. Am cinat cu un fost pilot CIA care m-a asigurat că extratereştrii erau într-adevăr aici, vii şi în număr mare, lucrând în secret împreună cu savanţii noştri. Şi un altul, un fost ofiţer al Serviciilor Secrete ale Marinei, m-a asigurat că primise odată misiunea să informeze trei amirali despre natura tratatului secret ce lega guvernul SUA cu aceşti extratereştri ce locuiau în bazele noastre militare cele mai secrete. El ştia unde sunt amplasate acele baze şi pretindea că poate identifica oamenii care i-au văzut pe aceşti aşa-zişi extratereştri – dar nu le-a dat niciodată numele. La Las Vegas m-am întâlnit cu Robert Lazar, care m-a asigurat că lucrase într-adevăr la un proiect al Serviciilor Secrete ale Marinei pentru a descoperi cum funcţionează sistemul de propulsie a nouă farfurii zburătoare ţinute în hangare secrete. Dar mi-a mai povestit şi despre straniile sale lapsusuri şi despre lichidul ciudat care i se dădea să bea...

În Partea a doua, intitulată „Sala oglinzilor", vă voi duce cu un pas mai departe în jungla încurcată a laturii întunecate a ufologiei. Vom trece în revistă rezultatele investigării unor cazuri care au constituit material de pagina întâi atunci când au fost făcute pentru prima oară publice, şi în care totuşi adevărul adevărat n-a fost niciodată adus la lumină.

Dezvăluiri este o încercare de a curăţa buruienile unui interesant câmp ştiinţific năpădit de ierburile fanteziei

omeneşti şi de florile otrăvitoare ale unor minţi dezechilibrate. Dar este şi un experiment de căutare a adevărului; ca şi **Confruntări,** este un fel de roman poliţist ştiinţific, un exerciţiu intelectual de contrainformaţii. Unii dintre cititorii mei ar putea obiecta că iluziile respective au scop limitat şi fac rău doar unei mici comunităţi de habotnici, care sunt gata şi vor să creadă orice pare să coincidă cu propriile lor fantezii. De ce să nu-i lăsăm pradă sorţii lor nebuneşti? Răspunsul meu este că trebuie să eliminăm aceste zvonuri false, dacă sperăm să identificăm adevăratul fenomen OZN şi să întâlnim, poate, extratereştri adevăraţi într-o bună zi. Iar răul pe care-l provoacă este desigur foarte real, chiar tragic: din cauza unor asemenea zvonuri s-a sinucis astronomul Morris Jessup, iar nenumăraţi alţi cercetători şi-au irosit un timp preţios şi şi-au primejduit carierele în căutarea unor miraje.

În Partea a treia, intitulată „Corelaţia Pânza de păianjen", am încercat să arăt că această credinţă crescândă în contactul cu extratereştrii poate să conţină prea bine germenul unor evoluţii şi mai periculoase. Faptul că autenticele cazuri OZN au fost ignorate de savanţi de profesie şi chiar marii mitologi ai vremii noastre, ca Joseph Campbell, au rămas complet orbi în privinţa lor, face din fenomen, cu toată minunata lui complexitate fizică şi psihică, un mediu ideal pentru a fi sculptat nepedepsit de către fabricanţii de tehnologii alternative şi de manipulatorii profesionişti ai minţii omeneşti.

Tot ce se poate spune astăzi despre fenomenul autentic OZN este că în manifestările sale implică atât conştiinţa

umană cât şi efecte fizice. De studierea unor asemenea enigme este preocupată ştiinţa. Dar linia de demarcaţie dintre credinţa în realitatea acestui fenomen şi fascinaţia exercitată de cei care pretind că îl controlează sau că sunt în strâns contact cu el, este desigur foarte subţire. Cartea mea demonstrează cum a fost încălcată această linie în mod repetat şi care ar putea fi consecinţele iluziilor rezultate. Fapt şi mai important, misterul OZN ţine o oglindă în faţa propriilor noastre fantezii, exprimă dorul nostru secret după o înţelepciune ce ar putea coborî din stele într-o formă nouă, îmbunătăţită, uşor de folosit, pentru a ne revela secretele vieţii şi a ne spune, în sfârşit, cine suntem. Desigur, în schimbul unui modest onorariu, o investiţie spirituală, socială şi politică pe care să ne-o putem permite cu uşurinţă.

De ce oare în acest proces ni se spune întotdeauna că trebuie să renunţăm la dreptul de a interoga entităţile superioare pe care le venerăm? De ce ne este frică să le întrebăm cine sunt şi ce le face atât de interesate să ne înveţe, să ne sperie, sau să includă ajutorarea noastră în marea saga cosmică a strădaniilor lor aşa-zise superioare? În timpul unei asemenea interogări s-ar putea prea bine să descoperim oroarea supremă, ca în poemul de Borges citat la începutul acestei cărţi: la urma urmei, s-ar putea să nu existe nici un fel de extratereştri mici şi cenuşii, cu ochi de insectă, în morgile Pentagonului. Într-o analiză finală, labirintul aşteptărilor noastre ar putea fi gol şi s-ar putea să necesite o abordare complet diferită, pentru rezolvarea problemei detectării şi comunicării cu alte forme de

conştiinţă, ce umplu probabil universul şi a fenomenului OZN în sine. Cum am putea să ne lepădăm de visuri şi să pornim, în sfârşit, în călătoria adevărată? Cum i-am putea recunoaşte vreodată pe Ei, dacă rămânem prinşi în cursa nebuniei omeneşti, dacă tot cădem în capcana propriilor noastre iluzii şi dacă, urmărindu-ne propriile teorii preconcepute, ne grăbim să credem în orice falsă revelaţie care apare?

Oscar Wilde a observat odată că un adevăr estetic are calitatea că şi opusul său este la fel de adevărat. Poate că adevărurile despre contactul cu extratereştrii, ca şi cele metafizice, sunt adevărurile măştilor.

PARTEA ÎNTÂI

RECUPERĂRI DE EXTRATEREŞTRI

Stranie este noaptea în care răsar stele negre
Şi stranii luni se învârtesc prin ceruri,
Dar şi mai stranie este
Carcosa cea pierdută.

Cântecul Cassildei din
Regele în galben
Actul 1, Scena 2
– Robert W.Chambers

A ÎNCEPUT

În mai 1974, dr. J.Allen Hynek m-a rugat să-l însoţesc într-o vizită la Los Angeles, unde producătorii de film independenţi Alan Sandler şi Robert Emenegger turnau un nou documentar. Filmul făcea parte dintr-un serial sponsorizat de Departamentul Apărării, destinat îmbunătăţirii imaginii acestuia. Ideea era să se profite de fascinaţia publicului pentru OZN, arătând că Aviaţia Militară este deschisă şi entuziasmată de posibilitatea întâlnirii cu extratereştrii, deşi avea rezerve în privinţa existenţei lor. Erau în plan şi alte documentare în acest serial, care ar fi trebuit să se concentreze asupra cercetării medicale în cadrul Aviaţiei Militare şi asupra descoperirilor epocale ale ştiinţei spaţiale, dar acestea nu s-au mai făcut niciodată. Sandler Institutional Films făcuse filme similare, de relaţii cu publicul, pentru Banca Americii şi Armand Hammer, iar acest antecedent a dus la alegerea lui Sandler şi Emenegger. Colonelul Coleman, un purtător de cuvânt al Aviaţiei Militare, era cel care se ocupa de problemă, dar mai aveau şi alte contacte la Washington.

În timpul turnării documentarului, s-au întâmplat

mai multe lucruri curioase. Când s-a ridicat problema obiectelor spaţiale neidentificate faţă de NASA, de exemplu, agenţia l-a informat sec pe Alan Sandler că nu există nici o bază relevantă. Dar relaţia lui de la Washington i-a furnizat repede o listă a zborurilor, date şi **numere de înregistrare** ale filmelor astronauţilor. Înarmat cu această informaţie, Sandler a putut forţa bunăvoinţa NASA – deşi obiectele neidentificate de pe pelicule pot fi desigur puse sub semnul întrebării.

Şi mai interesantă a fost chestiunea „contactului cu fiinţe extraterestre" de la o anumită Bază Aeriană Holloman, care a fost ridicată pentru prima oară de militari la o şedinţă de producţie la Washington. Lui Sandler şi Emenegger li s-a spus, într-o manieră foarte echivocă şi curioasă, că ar fi drăguţ din partea lor să includă în peliculă ceva despre „un contact efectiv care ar putea avea loc în viitor, **sau poate că a şi avut deja loc"**, între extratereştri şi militarii americani. Unde? Ei bine, la o bază mare şi izolată, undeva prin deşert – cum ar fi Baza Aeriană Holloman din New Mexico.

Un bărbat numit Paul Shartle, care era şeful securităţii şi al aprovizionării pentru programul audio-vizual de la Baza Aeriană Norton, i-a spus lui Emenegger că văzuse într-adevăr filmul cu acest contact, realizat în jur de 1970.

Iată cum descrie Robert Emenegger sosirea obiectelor, în cartea sa **OZN-uri: trecut, prezent şi viitor** (New York: Ballantine, 1974):

> Ziua e limpede. Este aproximativ 5:30 dimineaţa. Circulaţia este redusă; un avion de recunoaştere se află pe câmp gata de decolare, când telefonul turnului sună şi sergentul Mann primeşte un raport despre un aparat neiden-

tificat care se apropie.

Ne îndreptăm spre adăpostul radarului. Pe monitor apar mai multe semnale pe măsură ce radarul scrutează cerul. Operatorul radarului se apleacă deasupra telefonului:

– Mai repet o dată – se apropie obiecte neidentificate – pe coordonatele patruzeci şi nouă – treizeci şi patru de grade sud-vest, pe un traseu neregulat...

Cel din turnul de control răspunde, sorbindu-şi cafeaua:

– Probabil vreun rătăcit – poate un civil? Ţine-mă la curent.

Se întoarce spre colegul său:

– Verifică la Edwards.

Când obiectele neidentificate nu răspund la cererea de identificare, este contactat comandantul Bazei şi se declară alarmă.

Din fericire, operatori de film, un sergent de la tehnic şi un sergent de stat-major, din echipa fotografică a Bazei, se află în acel moment la bordul unui elicopter al Bazei, în misiune de fotografiere de rutină, şi înregistrează pe mai mulţi metri de peliculă trei obiecte aflate pe cer deasupra bazei Holloman. Unul dintre obiecte se îndepărtează şi începe să coboare. O a doua echipă, cu un aparat de fotografiat cu viteză mare, pregătită să fotografieze un test de lansare, îşi întoarce aparatul spre obiect şi consumă cam două sute de metri de film color de 16 mm.

Aparatele continuă să fotografieze pe măsură ce extraordinarul vehicol intră în câmpul vizual. Pluteşte, aproape în tăcere, la circa trei metri şi jumătate de pământ timp de aproape un minut, legănându-se ca un vas anco-

rat. Apoi coboară pe sol pe trei picioare telescopice.

Comandantul şi doi ofiţeri, împreună cu doi oameni de ştiinţă de la Baza Aeriană, sosesc la faţa locului şi aşteaptă temători. Pe una dintre laturile navei un panou se deschide alunecând într-o parte.

Păşind înainte, apar unul, apoi al doilea şi al treilea – aparent oameni îmbrăcaţi în costume colante. Poate cam scunzi după normele noastre, cu o piele ciudată albastră-cenuşie, ochii aşezaţi foarte lateral. Un nas mare şi proeminent. Poartă pe cap ceva care seamănă cu un deal în terase.

Comandantul şi cei doi savanţi fac un pas înainte pentru a-i întâmpina pe vizitatori. Se fac aranjamente printr-un fel de comunicare neauzită şi grupul se retrage rapid într-un birou din interiorul zonei King-I. Acolo sunt întâmpinaţi şi conduşi până la capătul străzii Marte spre clădirea numărul 930 din zona de vest. În urma lor rămâne un grup de personal militar încremenit. Cine sunt vizitatorii, de unde sunt şi ce vor, nu se ştie.

Lui Sandler şi Emenegger li s-a spus într-adevăr că materialul există şi poate fi pus la dispoziţie, dar colonelul Coleman n-a răspuns niciodată la o întrebare evidentă: dacă acel film există, este el un film de antrenament, o simulare concepută în scopul unei evaluări psihologice sau fotografierea reală a sosirii unei autentice farfurii zburătoare din spaţiu?

Eu am fost implicat doar marginal în acest film, unde partea istorică luase mult din **Anatomia unui fenomen** şi **Paşaportul pentru Magonia,** deşi n-am avut nici o contribuţie la producţie. Aceia care au avut, inclusiv dr. Hynek, au fost admişi la Holloman. Prima lor cerere de a filma acolo a fost primită cu mare mirare: „Vreţi să veniţi

aici? Cu un aparat de filmat? Suntem obiectiv secret. Vă daţi seama cât va dura să obţineţi aprobările de la toţi?"

Sandler şi-a sunat relaţia de la Washington ca să-i raporteze greutăţile întâmpinate şi modificările de program care erau de aşteptat.

– Rezolvăm curând treaba! a fost răspunsul.

În ziua următoare a fost sunat de la Holloman.

– Când vreţi să vă aduceţi echipa, domnule Sandler? Avem noi grijă de aprobări.

Până în ultima clipă, Sandler şi Emenegger s-au aşteptat să li se dea materialul respectiv, însă aceasta nu s-a realizat niciodată, iar documentarul a arătat scene animate obişnuite, intercalate cu imagini reale ale amplasamentului Holloman şi desene detaliate ale aşa-zişilor extratereştri.

Destul de târziu, în 1988, Paul Shartle a afirmat că i s-a arătat filmul adevărat şi că arăta trei nave în formă de disc, dintre care una părea să aibă dificultăţi şi a aterizat, în timp ce celelalte două s-au îndepărtat. Din ea au ieşit trei extratereştri. În contrast clar cu cea mai mare parte a literaturii OZN, care descrie fiinţe cu proeminenţe faciale mici, sau lipsite de proeminenţe, fiinţele cenuşii din film aveau nas pronunţat şi ţineau un instrument de scris drept **translator**. Superiorii săi i-au spus lui Shartle că filmul nu este altceva decât o înscenare comandată de Aviaţia Militară, dar nu exista nici o înregistrare a acestuia în dosarele sale de la Norton. Mai mult, spunea el, filmul părea „prea real pentru un film de antrenament". Şi fusese făcut de personalul Aviaţiei Militare, care se pregătea să facă un film real despre un test de acceleraţie, în aceeaşi zi.

Sandler, Emenegger şi Hynek au rămas nedumeriţi, chinuiţi şi puţin supăraţi după acest exerciţiu în care mai

întâi li se fluturaseră informaţii senzaţionale prin faţa ochilor, pentru ca apoi să le fie retrase în ultimul moment de către Aviaţia Militară, conform unei scheme clasice de manipulare. La urma urmelor, la ce servea să sugerezi că ar putea avea loc o scenă în viitor, sau poate că s-ar fi putut deja întâmpla, dacă materialul exista în realitate?

Acesta nu era un caz în care un grup să vrea să dea drumul filmului, iar altul să-l reţină. Din conversaţii recente am aflat că pelicula există şi că nici măcar nu este secretă. S-ar părea că oricine ar putea lăsa să se scurgă informaţia fără a fi penalizat sever, în special dacă se poate nega în mod credibil că este o simplă înscenare. Este clar că este un caz în care Aviaţia Militară joacă fals.

Fundaţia John Mac Arthur a furnizat fondurile pentru documentarul Sandler. Curios, conform spuselor lui Bob Emenegger, Fundaţia a cerut în ultimul moment să nu fie trecută pe lista finanţatorilor şi nu a dat nici o explicaţie acestui fapt.

PRETINSE ACOPERIRI ALE ADEVĂRULUI

În ultimii câţiva ani, mai multe programe senzaţionale de televiziune, inclusiv un documentar din 1989 distribuit de Seligman Productions şi intitulat **Ascunderea adevărului,** au prezentat pretinse dovezi despre infiltrarea extratereştrilor pe Pământ. Guvernul, pretindeau producătorii acestor programe, ţine în secret farfurii zburătoare prăbuşite şi corpurile piloţilor lor extratereştri.

Ceea ce altădată constituia domeniul câtorva habotnici izolaţi sau catehismul unor grupuri oculte ciudate, a devenit acum o subcultură influentă, având propriile sale reviste, congrese şi pelerinaje. Această subcultură

exploatează experienţe reale a mii de persoane care au fost nedumerite de vederea unor OZN-uri, dându-şi răspunsuri scoase din propria lor fantezie. Îşi poate canaliza imaginile spre mijloacele de informare şi poate influenţa foarte puternic opinia publică. Ceea ce a început ca o serie de iluzii create de problema nerezolvată a obiectelor zburătoare neidentificate, împlineşte în mod evident o nevoie socială şi spirituală mai adâncă a milioane de oameni. Aici s-ar putea să fim martori la naşterea unui nou şi puternic mit, poate chiar la apariţia unei noi religii.

Pusă în faţa acestei avalanşe de zvonuri contradictorii, Partea întâi a acestei cărţi este un studiu sceptic al pretinsei istorii a „prăbuşirilor" de farfurii zburătoare şi a recuperării extratereştrilor – vii sau morţi! – de către guvernul SUA.

Dacă i-am crede pe unii pensionari şi pe unii membri activi ai Serviciilor Secrete ale SUA, nu numai că am recuperat farfurii prăbuşite, ci guvernul Statelor Unite este în cârdăşie cu sute de extratereştri din spaţiu care se află aici pe Pământ, lucrând alături de cei mai buni savanţi ai noştri în oraşe subterane şi ieşind ocazional afară, în complicatele lor vehicule spaţiale, pentru a răpi fiinţe omeneşti. Asemenea cercetători, ca artistul new-yorkez Budd Hopkins şi istoricul David Jacobs de la Universitatea Temple, care s-au specializat în hipnotizarea martorilor după ce aceştia au văzut OZN-uri, cred chiar că scopul acestor răpiri este să facă rost de femele pământene capabile de ovulaţie, pentru dezgustătoarele experienţe genetice ale invadatorilor extratereştri, idee care datează încă din 1958, de la filmul ştiinţifico-fantastic **M-am măritat cu un monstru din spaţiul extraterestru.**

Conform unor savanţi care lucrează pentru guvern,

ca dr. Bruce Maccabee, eşaloanele superioare ale administraţiei de la Washington sunt atât de îngrijorate de ameninţarea potenţială a extratereştrilor, încât au elaborat un răspuns tehnologic complex – aşa-numitul sistem Războiul Stelelor – nu pentru a-i aţinti laserele şi razele de particule spre ţinte pământeşti, aşa cum i s-a spus opiniei publice, ci pentru a-i fulgera pe posibilii invadatori din afară! Dacă ar fi să-i credem pe mulţi cercetători din cadrul curentului principal de cercetare OZN actual, contribuabilul american subvenţionează în prezent dezvoltarea unei reţele de armament destinată să apere Pământul împotriva OZN-urilor, sub acoperirea SDI şi cu deplina cooperare a ruşilor.

Aceasta este o credinţă fantastică şi complexă, o mostră de mitologie a secolului douăzeci, elaborată în straturi succesive până la nivelul aberaţiei extreme. Şi cu toate acestea, necesită fascinaţia şi loialitatea a mii de credincioşi, dintre care unii, aşa cum veţi citi în cele ce urmează, ocupă posturi de răspundere.

Ca orice mişcare nou apărută, şi aceasta are altare. Printre exemple se află Baza Aeriană Kirtland, cu criptele ei misterioase şi Dulce, New Mexico, cu marile sale temple către care adepţii îşi pot îndrepta energia spirituală. Fiindcă este o mişcare tehnocrată, capitalele ei nu se cheamă Saint Peter's, Mecca, Ierusalim sau Salt Lake City. Denumirile lor sunt nume de cod, cuvinte cu forţă: Hangar 18, Majestic 12 şi Zona 51. La un pelerinaj prin acest peisaj sacru vă invit eu acum.

1

HANGAR 18

Era în 1978. Încă o dată comunitatea OZN zumzăia de zvonuri despre faptul că guvernul SUA era pe cale să dezvăluie ceea ce mulţi pretindeau că ar fi adevărul ultim despre OZN-uri. Nu numai că militarii observaseră şi fotografiaseră aceste obiecte vagi începând de la al II-lea război mondial, nu numai că fuseseră recuperate şi analizate fragmente, dar se credea că farfurii întregi fuseseră capturate în urma prăbuşirii lor pe Pământ şi fuseseră păstrate corpuri de extratereştri mititei. Acestea erau ţinute secret în congelatoarele de la Pentagon, iar savanţii guvernului se ocupau cu studierea lor.

FARFURII PRĂBUŞITE ŞI EXTRATEREŞTRI MITITEI

Ca toată lumea, mai auzisem şi eu aceste poveşti – încă din 1954, mai precis. Tema farfuriilor prăbuşite este o temă standard a gazetelor din supermagazine şi uneori iese

la suprafaţă în cele mai respectabile ziare. Îmi fusese totuşi uşor să ignor ceea ce părea o exagerare grosolană sau simple născociri. Sub potopul noilor declaraţii, însă, simţeam că poate îmi închisesem în mod neînţelept mintea faţă de posibilitatea unor asemenea prăbuşiri. Aşa încât, mi-am răsfoit dosarele, ca să evaluez cazurile cărora le permisesem să se adune, fără vreo analiză sau investigaţie din partea mea.

Priviţi următorul catalog care, repet, se compune din date brute, neverificate de mine.

1. Aurora, Texas. 17 aprilie 1897. Se spune că o misterioasă navă aeriană s-a prăbuşit în acest oraş, explodând într-o mulţime de mici fragmente. Conform zvonurilor, ocupantul ei era un marţian, iar nava conţinea hârtii acoperite cu hieroglife. Se presupune că trupul pilotului se află îngropat în cimitirul local. Deşi cazul a fost considerat în general o păcăleală, noile cercetări au adus la lumină un aliaj ciudat care a fost analizat în final de Compania Aeriană McDonnell.

2. Ubatuba, Brazilia. 1933 sau 1934. Se spune că martori aflaţi pe o plajă au văzut un disc căzând în picaj şi explodând, acoperind zona cu o ploaie de fragmente argintii de magneziu foarte pur.

3. Spitzbergen, Norvegia. mai 1947. Diferite surse (cum ar fi Dorothy Kilgallen) au declarat că savanţi britanici şi aviatori au examinat resturile unei misterioase nave zburătoare. Aceştia erau chipurile convinşi că nava provenea de pe altă planetă şi că farfuriile erau conduse de oameni mici, probabil sub un metru treizeci înălţime.

4. Roswell, New Mexico. 2 iulie 1947. Un disc strălucitor a fost văzut zburând peste Roswell în direcţia nord-vest, iar un obiect, probabil acelaşi, s-a prăbuşit pe o

fermă aflată la şaptezeci şi cinci de mile nord-vest de oraş. Resturile sale au fost descoperite de administratorul fermei, „Mac" Brazel şi de doi dintre copiii lui. Brazel nu a raportat evenimentul decât după câteva zile, când a putut veni în oraş. Pe 7 iulie, maiorul Jesse Marcel, ofiţer al Serviciilor Secrete ale Aviaţiei Militare, de la baza locală, a recuperat o parte din resturi, împreună cu un alt ofiţer, pe nume „Cav" Cavitt. Un ofiţer de la Relaţii cu publicul, locotenentul Walter Haut, a făcut o declaraţie presei, prin care se anunţa recuperarea unui disc zburător. Marcel a primit ordinul să încarce resturile într-un B-29, iar acesta a zburat la Wright Field în Ohio. Avionul a făcut o escală la Fort Worth, unde generalul Roger M.Ramey a preluat conducerea operaţiunii, le-a ordonat oamenilor să nu vorbească faţă de reporteri şi a dat o declaraţie, punând toată povestea pe seama unui balon meteorologic. Cercetătorii William Moore şi Stanton Friedman au luat ulterior interviuri la nouăzeci şi două de persoane despre acest caz, între care treizeci de martori de primă mână. Jesse Marcel le-a spus că materialul consta din grinzi mici făcute din ceva ca lemnul de balsa, rezistent şi flexibil, cu „un fel de hieroglife". Mai era şi o substanţă neobişnuită, maronie, ca pergamentul, şi o cantitate de metal uşor şi extrem de durabil, semănând cu staniolul, ca şi „o cutie neagră de metal cu latura de câţiva ţoli". (**Incidentul Roswell,** ediţia Berkley necartonată, p.72). În alte versiuni ale istoriei Roswell, se spune că anchetatorii au găsit un vehicol prăbuşit în formă de ou şi trei sau patru corpuri umanoide la câteva mile distanţă de primul amplasament.

5. Aztec, New Mexico. 13 februarie 1948. Se spune că trei radaruri au detectat un obiect în cădere. Când nu a răspuns la încercările de contactare prin radio, a fost aler-

tat personalul militar din zonă şi s-a transmis probabil un mesaj generalului George C.Marshall, Secretar de Stat, care la rândul lui a cerut să se trimită o patrulă de cercetare de la Camp Hale din Colorado. Conform lui William S.Steinman, echipajul elicopterului a localizat locul prăbuşirii pe un platou stâncos la douăsprezece mile nord-est de Aztec. După ce au spart unul dintre „hublouri", savanţii au reuşit să deschidă o uşă. Au găsit resturile a doi umanoizi carbonizaţi. Se spune că unul dintre membrii echipei, dr. Detlev W. Bronk, ar fi examinat corpurile. Această poveste a fost relatată mai întâi de Robert S.Carr, lector la disciplina Comunicare cu masele la Universitatea Florida de Sud, care lucra în mod curent pentru Walt Disney la „proiecte secrete implicând comunicare neverbală". Carr a situat amplasamentul la douăsprezece mile la vest (în partea opusă nord-estului) de Aztec. El a afirmat că discul avea zece metri diametru şi conţinea doisprezece (nu doi) umanoizi, care au fost duşi la Baza Aeriană de lângă Dayton, unde sunt păstraţi în suspensie crionică. Corpurile înalte de un metru treizeci erau îmbrăcate în „uniforme albastru închis făcute dintr-o ţesătură metalică flexibilă". Discul a fost depozitat în Hangar 18.

6. Mexic, la sud de Laredo, Texas. August 1948. S-ar părea că patru ofiţeri au asistat la prăbuşirea unui obiect şi recuperarea unor corpuri, într-o zonă situată la treizeci şi opt de mile la sud de Laredo, în Mexic. Informaţia provine de la un bărbat pe nume Todd Zechel, care a furnizat-o filialei NBC din Chicago. Povestea originală, de Steve Tom, a apărut în **Midnight Globe**, o fiţuică de o credibilitate îndoielnică. Se bazează pe un zvon pus în circulaţie de cineva care era „în Agenţia de Securitate a armatei sau în NSA în anii şaizeci".

7. Death Valley, California. 19 august 1949. Se spune că doi prospectori numiţi Mace Garney şi Buck Fitzgerald au observat un obiect prăbuşindu-se în deşert. Era un disc de opt metri diametru. Povestea lor a apărut în pagina treisprezece a ziarului local din Bakersfield, în ziua următoare.

8. Mexic. Înainte de 1950. Dl. Roy L.Dimmick, director comercial al Companiei Apache Powder din Los Angeles, a relatat că a vorbit cu un bărbat din Mexic şi cu un bărbat din Ecuador, care văzuseră o farfurie prăbuşindu-se lângă Mexico-City. Istoria este povestită de Frank Scully, vestitul autor al coloratei cărţi **În spatele farfuriilor zburătoare.** Scully n-a ezitat să republice cele mai nebuneşti zvonuri din vremea sa.

9. Argentina, aprilie 1950. Într-o regiune îndepărtată din Argentina, dl. E.C.Bossa a găsit un disc ciudat şi patru piloţi mici de stat, morţi. S-a întors la locul respectiv a doua zi cu un prieten şi a găsit doar o grămadă de cenuşă caldă. Un obiect în formă de ţigară a fost zărit pentru scurt timp, în timp ce zbura pe deasupra, la mare altitudine.

10. Brady, Montana. 1953. Dl. C.M.Tenney, care se întorcea de la Great Falls la Conrad, a văzut un obiect oval care îi urmărea maşina, în timp ce mingi de foc cădeau în toate părţile pe şosea. Mai târziu, în aceeaşi zi, telefonul lui a sunat şi un colonel de la Baza Aeriană Malmstrom i-a spus să vină la Bază la ora 10 dimineaţa a doua zi. A fost escortat până la o clădire fără ferestre, înconjurată de un gard de sârmă. I s-a cerut să dea o declaraţie şi s-o semneze. În timp ce făcea acest lucru, a văzut doi oameni cărând saci mari de rufărie care conţineau corpurile unor umanoizi. Sursa este gazeta **National Tattler,** 5 ianuarie 1975.

11. Kingman, Arizona. 21 mai 1953. În timpul unei misiuni speciale în cadrul Aviaţiei Militare Americane, un bărbat a asistat la cercetarea unui disc prăbuşit părând din aluminiu şi care intrase cincizeci de centimetri în nisip. Era oval, cu un diametru de zece metri. Înăuntru se aflau două scaune turnate, o cabină ovală şi numeroase instrumente. Alături fusese montat un cort, care adăpostea rămăşiţele singurului ocupant. Avea un metru treizeci înălţime, pielea de un cafeniu închis şi era îmbrăcat într-un costum de metal argintiu. Nu avea cască. Sursa este o declaraţie cu martori publicată de respectatul cercetător OZN Ray Fowler în **Official UFO Magazine,** aprilie 1976.

12. Birmingham, Alabama. Pe la mijlocul anilor cincizeci. Se pare că o farfurie s-a prăbuşit lângă Birmingham. Zona a fost îngrădită şi corpuri umanoide au fost transportate cu elicopterul la Maxwell. (Această istorie mi-a fost relatată de un prieten. El o cunoaşte pe fiica unui militar care a participat la transportarea corpurilor necunoscute de la elicopter la un avion care aştepta.)

13. Mattydale, New York. Primăvara lui 1954. În această suburbie a oraşului Syracuse, la 3 dimineaţa, într-o duminică, un specialist în informaţii şi soţia lui au văzut un obiect cu diametrul de circa şapte metri, fiind examinat pe sol de câţiva oameni care făceau fotografii. În ziua următoare, un ofiţer le-a spus că întâmplarea era un secret militar. Mai târziu, poliţia a negat pur şi simplu întregul incident.

14. Gdynia, Polonia. 1959. Se spune că un obiect a căzut în port. Scafandrii au recuperat o bucată de metal strălucitor. Aceasta a fost examinată de Institutul Politehnic şi de Marina poloneză. Se pare că o parte din material s-a pierdut. Câteva zile mai târziu, un mic

umanoid a fost trimis în Uniunea Sovietică.

15. New Paltz, New York. Martie 1960. Conform spuselor lui Carr, organele de ordine locale au reuşit să prindă un umanoid aflat în afara navei sale, timp în care cei doi copiloţi au fugit înapoi în farfurie şi au decolat. Extraterestrul a fost predat la CIA. A murit după douăzeci şi opt de zile de captivitate.

16. Sud-vestul statului Missouri. Ianuarie 1967. Un oarecare Loftin a găsit un disc de un metru şi l-a dat Companiei de Testare a SUA pentru a fi analizat. (Sursa este **Farfurii Zburătoare Identificate,** de David McKay Co., 1968)

17. Carbondale, New Jersey. 9 noiembrie 1974. Un obiect lucitor a căzut într-un mic lac din apropierea acestui oraş. Trei adolescenţi l-au văzut căzând în apă la 7:30 într-o sâmbătă seară. Ei au observat o lumină alb-gălbuie în centrul lacului. S-a deplasat până la un punct aflat la circa opt metri de mal. Băieţii au fost ţinuţi trei ore într-o maşină a poliţiei, până când mai multe vehicule echipate cu reflectoare şi macarale au scos un obiect care a fost aşezat într-o camionetă, care a plecat de acolo. În lunea următoare, un scafandru a scos o lanternă cu baterii din lac şi întregul incident a fost explicat ca fiind o păcăleală.

18. Chili, New Mexico. 17 mai 1974. Se presupune că o echipă a Aviaţiei Militare a îndepărtat un obiect metalic circular cu diametrul de douăzeci de metri dintr-o zonă de impact. Se spune că obiectul a fost dus la Baza Aeriană Kirtland.

19. Padcaya, Bolivia: la graniţa cu Argentina. 6 mai 1978. Se presupune că un obiect mare şi luminos s-a prăbuşit pe un deal înalt de circa 400 de metri, lângă acest sat. La faţa locului a fost trimisă o expediţie de soldaţi şi

savanţi, dar au fost întârziaţi de vremea rea şi n-au mai găsit nimic...

Acestea au fost câteva dintre faptele care au ieşit la iveală când mi-am trecut în revistă dosarele. Toate erau sub semnul întrebării. Sursele erau de o credibilitate inegală. Mai erau şi alte zeci de relatări atât de prost descrise, încât în cel mai bun caz puteau fi considerate zvonuri, iar acelaşi lucru se poate spune şi despre câteva cazuri noi, ieşite la iveală după 1978. Nu se poate nega, totuşi, că unele dintre relatările de mai sus sunt bine documentate. În special întâmplarea de la Roswell, New Mexico, a fost cercetată în profunzime de persoane familiarizate cu domeniul respectiv, care i-au reperat şi interogat pe principalii martori. Dar sunt multe discuţii asupra a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat la Roswell. În cartea lor despre acea întâmplare (**Incidentul Roswell,** N.Y.: Berkley Books, 1988), Charles Berlitz şi Bill Moore îl citează pe răposatul Meade Layne, director al unei organizaţii ce se ocupă de OZN-uri, denumită Fundaţia de Cercetări Ştiinţifice Borderland (Vista, California), în privinţa presupuselor corpuri de extratereştri găsite la Roswell. Dl. Layne a afirmat că ştie un savant, pe nume dr. Weisberg, care a examinat şase ocupanţi. Se pare că acea parte a navei a fost pusă într-un camion care a plecat din New Mexico prin Flagstaff, Arizona, spre Needles şi Cadiz în California şi în final spre Murdoc, unde se află Baza Aeriană Edwards.

Un alt zvon neconfirmat afirmă că pe, sau în jur de 16 aprilie 1954, patru oameni – Gerald Light, Franklin Allen de la publicaţiile Hearst, Edwin Nourse de la Institutul Brookings şi Bishop McIntyre din Los Angeles – au examinat cinci nave spaţiale aflate în curs de cercetare

ştiinţifică la Edwards. Într-o scrisoare către Meade Layne, Gerald Light a adăugat că preşedintele Eisenhower însuşi s-a dus în secret la Edwards să vadă cu ochii lui discurile şi cadavrele extratereştrilor, iar o declaraţie oficială pentru ţară era în curs de pregătire pentru mijlocul lunii mai 1954. Verificările acestor fapte n-au dus nicăieri. Light obişnuia să „călătorească frecvent în astral" şi s-ar putea să-şi fi închipuit că a fost martor la întâmplare în timpul uneia dintre şedinţele sale de vedere de la distanţă. Şi totuşi zvonul este foarte interesant, fiindcă reprezintă prima dintre multele şi iminentele dezvăluiri ale **adevărului** despre farfuriile zburătoare, care trebuiesc atribuite, iar şi iar, guvernului SUA.

În cartea lor, Berlitz şi Moore au adăugat că fragmente din resturile de la Roswell au fost adunate mai târziu, împreună cu alte materiale de la Roowell într-o construcţie sub numele de Clădirea 18-A, Zona B, de la Baza Aeriană Wright-Patterson de lângă Dayton. Acea clădire a devenit legendarul Hangar 18 – la care multe cărţi despre OZN se referă ca la adăpostul secretului suprem, locul unde guvernul nostru ascunde farfurii prăbuşite şi pe micii lor ocupanţi.

În cele din urmă, regizorul James Conway a făcut un film cu acest titlu în 1980, cu Darren McGavin şi Robert Vaughn în rolurile principale. Deşi **Hangar 18** a avut intenţia să fie serios şi înspăimântător aşa cum se cuvenea, distribuţia proastă şi un scenariu inegal s-au combinat, făcând din el unul dintre cele mai caraghioase filmuleţe ale genului. M-a delectat în mod special scena în care asasini experţi ai guvernului sunt trimişi să-i omoare pe cei doi astronauţi care au descoperit proverbialul "Adevăr despre farfuriile zburătoare". Asasinii pătrund într-o rafinărie, de

unde astronauţii fură un camion-cisternă şi conduc nebuneşte spre ieşire. Se aude cum unul dintre oamenii în negru îi ordonă celuilalt trăgător, în timp ce ochesc cu grijă cu armele lor puternice în ţinta mişcătoare, să le spargă cauciucurile. Bineînţeles că există şi modalităţi mai bune de a opri un camion-cisternă plin cu benzină în mijlocul unei rafinării, decât să încerci să-i tragi în roţi. În faţa unei asemenea crase incompetenţe din partea agenţilor guvernamentali, camionul, bineînţeles, scapă!

În mai 1989, în timp ce participam la o întrunire a cercetătorilor OZN europeni la Lyon, în Franţa, l-am auzit pe ziaristul independent Bill Moore descriind ultimele detalii ale investigaţiilor sale de la Roswell. El a adus la lumină unele fapte noi şi unele întrebări noi. Fapt mai remarcabil, Bill mi-a confirmat că recuperarea resturilor de la Roswell a avut loc pe 9 iulie 1947, în timp ce prăbuşirea avusese loc pe 2 iulie. Dacă existau cadavre, i-am atras atenţia lui Moore, acestea fuseseră probabil expuse căldurii verii din New Mexico, nemaivorbind de numeroasele animale de pradă, timp de **o săptămână întreagă**. Ideea că unul dintre aşa-zişii piloţi ar fi fost în viaţă, sau chiar că **autopsia** cadavrelor ar fi furnizat date biologice amănunţite despre organe moi, apare improbabilă. Şi de ce n-a relatat nici unul dintre martori despre duhoarea copleşitoare, care este cea mai izbitoare caracteristică a oricărui loc unde a avut loc o prăbuşire?

În numeroase conferinţe şi apariţii la televiziune pe tot cuprinsul Statelor Unite, cercetători OZN ca Bill Moore şi conferenţiarul Stanton Friedman au folosit cazul Roswell ca bază pentru a sugera că guvernul SUA ştia despre OZN-uri şi capturase aparate, ca şi extratereştri morţi şi chiar vii. Stanton Friedman, mai ales, şi-a afirmat

foarte clar poziţia: farfuriile zburătoare, spune el, sunt „nave spaţiale ale altcuiva". Cei ce cred că asemenea informaţii există la Washington insistă şi că dezvăluirea informaţiilor este „iminentă". Această dezvăluire, după cum am văzut mai înainte, a fost „iminentă" din anii cincizeci. Dar cum s-o pună Pentagonul la dispoziţia unui public ignorant? Răspunsul dat de adepţii OZN este că ar exista un program, elaborat cu grijă, de scurgeri de informaţii prin documentare, filme făcute la Hollywood şi gazete locale care pot fi uşor influenţate. Exemplele menţionate de obicei în legătură cu acest proces sunt cele două versiuni ale documentarului de televiziune al lui Alan Sandler: **OZN-urile: trecut, prezent şi viitor,** dat pe piaţă mai întâi în 1974 – însoţit de o carte cu acelaşi titlu, scrisă de Robert Emenegger – şi reluat în 1979, cu metraj de peliculă în plus, sub titlul: **OZN-uri: A început.**

Tot ca o încercare de a pregăti publicul pentru revelaţia finală a unei vizite din spaţiul extraterestru, sunt menţionate şi **„Întâlnire de gradul trei"**, a lui Steven Spielberg, şi **„Ascunderea adevărului"**, documentarul TV din 1989. Am fost implicat doar tangenţial în **Întâlnire de gradul trei** şi n-am văzut sau auzit niciodată nimic care să indice o cunoaştere a domeniului, dincolo de ceea ce poate obţine o companie de producţie de filme bine finanţată, mai ales când este strunită de viziunea unui individ atât de talentat ca Steven Spielberg.

Însă documentarele lui Sandler sunt altă poveste, una în care m-am implicat, aşa cum am menţionat mai sus. Mi s-a cerut să fiu povestitorul celei de-a doua versiuni a filmului şi am ajutat echipa de cercetare să adune materiale noi. Experienţa nu m-a convins că Aviaţia Militară are un hangar plin de nave-cercetaş, dar m-a dus la concluzia că

în spatele scenei se întâmplă ceva bizar.

MORCOVI FLUTURAŢI PRIN FAŢA OCHILOR

La începutul anului 1985, m-a sunat Robert Emenegger în legătură cu un nou proiect. Fusese din nou contactat de colonelul Coleman, care se pensionase şi trăia în Florida. Coleman i-a indicat că ar fi momentul potrivit să se producă un nou film despre OZN-uri; guvernul ar putea oferi ceva dovezi, spunea el, iar Allen Hynek s-ar putea să vrea din nou să participe.

În acea vreme, Allen Hynek plecase de la Universitatea de Nord-Vest şi tocmai îşi muta centrul de cercetare particular la Phoenix, Arizona, unde i se dăduse speranţa unor fonduri. (Speranţă care, din nefericire, nu s-a materializat niciodată). A vorbit cu Emenegger, a fost intrigat de ceea ce a auzit şi din nou mi-a cerut cooperarea.

Robert Emenegger ajunsese acum la o concluzie fermă: Departamentul Apărării va oferi, într-adevăr, informaţii senzaţionale, mi-a spus el, dar numai dacă acestea ar putea fi introduse într-un documentar suficient de profesionist şi de interesant pentru a redeschide întregul subiect în faţa opiniei publice americane. Dacă Emenegger ar putea convinge să participe persoane cu credibilitate, ca Hynek şi ca mine, atunci şi numai atunci va fi pusă la dispoziţie dovada „supremă".

Iar ni se flutura prin faţa ochilor perspectiva unui soi de dovadă. Reacţia mea la aceste antene întinse a fost negativă şi sceptică pe faţă şi l-am pus imediat în gardă pe Hynek. Dacă guvernul Statelor Unite avea în păstrare o farfurie zburătoare, cu sau fără piloţi mititei, sau chiar o bucată dintr-un asemenea aparat, numai această informaţie

ar fi meritat singură un întreg documentar; şi indiferent de gradul de credibilitate al lui Hynek sau al meu, datorat preocupărilor noastre anterioare în domeniu, guvernul avea capacitatea să dea oricând drumul acelei informaţii prin intermediul unor canale mult mai puternice. Academia Naţională de Ştiinţe, de exemplu, putea să ţină o conferinţă de presă oficială la Washington, pentru a anunţa lumii această descoperire.

Robert Emenegger a răspuns îngrijorării mele cu un argument pe care l-am considerat cam slăbuţ. Relaţiile lui, pe care nu le numea, simţeau că „dovada" ar cam trebui dezvăluită cu grijă, **ca parte din altceva.** Era pe cale de a se întâlni cu doi directori de la Agenţia Audio-vizuală a Apărării (DAVA) pentru a discuta în continuare planul.

Am luat intens note în această perioadă, deoarece cronologia părea să fie importantă. Notele respective arată că duminică, 10 martie 1985, am vorbit din nou cu Emenegger în urma unei întruniri la el acasă, la care au participat dr. Hynek cu echipa lui din Arizona şi directorul-adjunct de la DAVA, generalul Glenn E.Miller. Una dintre întrebările puse de Miller lui Hynek a fost: „Cum aţi fotografia un OZN?" Deşi n-a spus nimic clar, a lăsat impresia că Pentagonul are dovezi materiale solide.

Bob Emenegger, fascinat cum era de aceste relatări, mi-a spus că nu va continua de unul singur. Avea „nevoie de cineva care să-l îmboldească", dacă era vorba să facă un nou documentar despre OZN. Dacă Hynek şi cu mine aveam un „unghi nou" şi eram dispuşi să ieşim singuri în faţă cu o declaraţie fermă despre propria noastră muncă legată de realitatea fizică a OZN-urilor, şi dacă declaraţia era suficient de convingătoare pentru Aviaţia Militară, atunci Pentagonul ar putea încununa producţia cu

semnătura sa şi ar oferi dovada finală.

Natural, după o scurtă discuţie telefonică, Hynek şi cu mine am hotărât că n-o să facem nimic în acest sens. În ceea ce mă privea, ori Pentagonul credea că are dovezi materiale reale, în care caz ar fi trebuit să le arate tuturor, ori cineva inducea în eroare, în care caz nu vroiam să fiu folosit ca pion, ca aceia ce fuseseră nerăbdători să propage orice zvon, oricât de neverificat sau absurd. Hynek a fost de acord. „N-o să participăm la inducerea deliberată în eroare a opiniei publice", mi-a spus el, „şi nu vom înghiţi momeala, dar dacă există vreo şansă să descoperim probe autentice, să le căutăm în culise".

A râs când eu am adăugat că am putea numi aceste cercetări „Cazul morcovilor fluturaţi prin faţa ochilor".

Dr. Hynek şi asistenţii lui s-au dus la Baza Aeriană Norton pentru o întâlnire particulară cu Miller şi şeful acestuia, generalul Scott, care era directorul DAVA. Aceşti doi oameni l-au asigurat pe un dr. Hynek uluit că, date fiind împrejurările, vor „dezvălui dovezile pe propria lor răspundere". Dar la acea întâlnire, altceva a devenit foarte clar: atât Miller cât şi Scott credeau cu putere în OZN-uri şi erau nişte „contactaţi" adevăraţi.

Lui Hynek i s-a oferit turul uriaşului complex DAVA şi a fost invitat la Baza Aeriană Edwards, unde, i s-a spus, era „ceva interesant, pe care ar trebui să-l vedeţi".

„Bineînţeles că atârnau morcovi peste tot, aşa cum ai prevăzut", mi-a spus asistentul de cercetări al doctorului Hynek. Mi s-a sugerat chiar că ne-ar ajuta senatorul Barry Goldwater şi poate chiar fostul preşedinte Jimmy Carter.

Din nefericire, la întâlnirea sa particulară cu Miller şi Scott, Hynek i-a găsit pe cei doi ofiţeri foarte naivi în abordarea subiectului şi cu cunoştinţe ştiinţifice superficiale.

De exemplu, ei credeau cu tărie povestea lui Billy Meier, contactatul elveţian care a făcut numeroase fotografii a ceea ce el numea „OZN-uri din Pleiade". Când i-a confruntat cu întrebarea directă: „Ce filme aveţi cu OZN-uri?", ei au răspuns categoric: „Nu ştim".

„Du-te acolo şi află mai mult", mi-a spus dr. Hynek. „Poate că generalul Miller îţi va spune lucruri pe care mie nu mi le-a spus".

Aşa încât am plecat eu însumi cu maşina la Baza Aeriană Norton, miercuri, 27 martie 1985.

ÎNTÂLNIREA DE LA NORTON

Norton este situat la nord de orăşelul Redlands, lângă San Bernardino. Uriaşa clădire DAVA se vede clar din afara bazei şi se ajunge la ea prin Poarta 5. Mi-am spus numele pazniculuı şi imediat am fost escortat la biroul doctorului Miller, o încăpere cu lambriuri, fără ferestre, cu portretul generalului Patton şi diverse mărturii impresionante pe pereţi.

Dr. Miller purta un costum negru, o cămaşă albă strălucitoare, o cravată roşie ca focul, o batistă roşie ca focul şi şosete roşii ca focul. A închis uşa biroului, s-a aşezat într-un fotoliu în faţa mea şi mi-a zâmbit. „Cu ce vă pot ajuta?" m-a întrebat el.

Asta m-a mirat, fiindcă ştia foarte bine că întâlnirea noastră fusese aranjată ca urmare a discuţiei lui cu Hynek. Foarte bine, m-am gândit eu, deci am venit aici să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea. I-am spus că sunt asociatul doctorului Hynek, că de mult mă interesează OZN-urile, încă de la valul de apariţii din Franţa din 1954 şi că am înţeles că a avut o experienţă personală cu obiecte neidentificate.

Mi-a spus că îmi cunoştea foarte bine cărţile şi activ-

itatea. El însuşi avea două doctorate, unul în ştiinţe politice, de la Universitatea Heidelberg din Germania, şi altul, destul de interesant, în teologie. Desigur că în cursul anilor văzuse mai multe apariţii. Prima avusese loc la White Sands în 1956. În timp ce filma lansarea unei rachete, şi-a dat brusc seama că se află ceva deasupra lui, în stânga. S-a uitat în sus şi a văzut un obiect circular foarte mare legănându-se deasupra bazei. O maşină de teren a sosit în mare viteză. Din ea a ieşit un ofiţer, a confiscat toată pelicula şi a spus personalului prezent că nu trebuie să discute despre ceea ce au văzut.

„Ei (OZN-ul) ne observau probabil tehnologia", mi-a spus dr. Miller.

A doua apariţie a avut loc în jur de 1980, în deşert, la optzeci de mile depărtare de Mojawe. Se dusese acolo singur cu maşina să vâneze şi să facă fotografii, când, deodată, a auzit un bâzâit şi a văzut un obiect care, însă, nu se afla în acelaşi loc cu sunetul.

„Ca şi când ar fi putut să proiecteze sunetul în alt loc", mi-a răspuns el la întrebare.

Aparatul era curb şi-a aterizat pe patru picioare, de circa un metru optzeci lungime şi cincisprezece centimetri grosime. După un timp a fost coborâtă o rampă. Un om s-a apropiat de deschizătură. Purta o mască pe nas şi o cască ascuţită. Miller nu ştia dacă avea păr. Era un om normal, cu pielea netedă şi ochi de un albastru intens, alungiţi ca ai unui oriental.

– "Vrei să intri"? l-a întrebat omul.

Miller a acceptat invitaţia şi a fost condus în interiorul aparatului. A fost izbit de extrema simplitate a tot ceea ce a văzut acolo. Atmosfera era foarte curată şi i-a dat o senzaţie de uşurare, Mai erau trei fiinţe la bord şi toţi res-

pirau normal. Însoţitorul generalului Miller şi-a scos şi el masca.

Comenzile constau din panouri cu taste şi dispozitive acţionate de voce – exact genul de tehnologie care începuse să apară în laboratoarele din SUA în acel moment. Scaunele erau modelate după forma oamenilor, care păreau să aibă cam patruzeci sau patruzeci şi cinci de ani, cu excepţia unuia care părea mai tânăr, de vreo douăzeci de ani.

– Am petrecut cam cincisprezece minute înăuntru, mi-a spus Miller.

– Aţi observat ceva neobişnuit când aţi ieşit?

– Aici este ceva ciudat. Era noapte când am ieşit.

– Aţi simţit că vi s-a modificat simţul timpului?

– Ceva s-a întâmplat cu timpul.

– Era vreo urmă? am întrebat eu, căutând vreo confirmare fizică.

– Nu, în deşert nu era nimic. Aparatul s-a îndepărtat în zbor, cu luminile sclipind în culorile curcubeului.

– Vreun sunet?

– Nici un sunet.

Miller a adăugat că n-a putut dormi şase săptămâni după întâmplare. Simţea că a continuat să comunice cu entitatea din navă, dar n-a precizat altceva.

Ultima apariţie a avut loc lângă Baza Aeriană Vandenberg în 1984. Se afla într-un grup care se oprise pe înserat să privească un obiect mare oval aflat pe cer. Mi-a arătat o poză. Mie mi s-a părut că arăta ca un nor lenticular obişnuit.

Dacă n-aş fi stat de vorbă cu un fost membru al statului major al generalului Patton şi dacă însăşi imaginea generalului nu s-ar fi holbat la mine de pe peretele din

spate, probabil că în acel moment m-aş fi ridicat şi aş fi plecat. Istoria pe care tocmai o auzisem era o poveste tipică de contact, de genul făcut celebru de George Adamski la începutul anilor cincizeci (Adamski era un prieten sui-generis al venusienilor; el a publicat două cărţi cu fotografii evident măsluite, în sprijinul afirmaţiilor sale).

Miller chiar a declarat că îşi închipuia că fiinţele acelea erau de pe Marte sau Venus. A trebuit să-mi amintesc că nu auzeam asta de la vreun pseudomistic în încăperea din spate a vreunei librării New Age, ci de la directorul-adjunct al unei agenţii a Pentagonului, care luptase în Normandia şi contribuise la eliberarea ţării mele. Întotdeauna am avut un respect imens pentru cei ce au luptat sub comanda lui Patton, şi în special pentru personalul din imediata lui apropiere. Aşa că am înghiţit în sec şi am aşteptat următoarea mişcare a lui Miller. Şi-a chemat unul dintre asistenţi, un oarecare domn Atkins, şi i-a dat instrucţiunea să-mi ofere turul ansamblului, inclusiv al arhivelor audio-vizuale pe peliculă, bandă şi diapozitive, pentru toate cele patru servicii, reprezentând circa 130 de milioane de metri de peliculă, adică opt ani de vizionare continuă. Desigur, o parte din pelicula de la DAVA este secretă.

După tur, ne-am întors în biroul lui Miller şi eu am adus vorba spre subiectul precis al de-acum celebrului film cu OZN şi al posibilei sale difuzări. El credea cu toată tăria că asemenea date există, mi-a spus, şi că ar trebui discutate liber cu publicul şi cu comunitatea ştiinţifică. Dar n-a arătat că ştie în ce ar consta presupusa dovadă şi nici unde s-ar afla ea.

Apoi dr. Miller m-a prezentat şefului său, Robert Scott, iar eu l-am întrebat despre DAVA şi relaţia acesteia

cu alte agenţii. Am aflat că Agenţia Audio-vizuală a Apărării a fost înfiinţată prin Directiva 5040.1 a Departamentului Apărării, datată 12 iunie 1979 – un text care afirmă că acestea „se află sub direcţia, autoritatea şi controlul Secretarului Adjunct al Apărării pentru Probleme Publice". Organizaţia al cărui funcţionar este Coleman.

Scott mi-a mai spus că văzuse un OZN în 1959 în timp ce vizita un teren aflat la şaptezeci de mile la nord de Phoenix, în tovărăşia unui psiholog şi a unui fotograf. Au văzut obiectul cam un minut. Din nefericire, fotograful nu avea aparatul la el. Repetând speculaţia multor ufologi, Scott credea că suntem vizitaţi de mai multe clase de fiinţe.

– Nu sunt numai băieţi buni în cosmos, mi-a spus el.

Mi-a spus categoric că mai multe civilizaţii umane, mai ales Atlantida şi Lemuria, s-au distrus singure în trecut, iar fiinţele din OZN-uri încercau să ne avertizeze să nu mai repetăm asemenea greşeli. Secretul guvernamental, din păcate, făcea ca mesajul să nu poată fi auzit.

– Ar fi foarte simplu pentru OZN-uri să evite o asemenea biată secretomanie omenească, i-am atras eu atenţia. Tot ce au de făcut este să se arate.

Scott a replicat fără nici un moment de ezitare.

– Sunt probabil împiedicaţi de anumite principii etice să ne calce liberul arbitru. Aşteaptă să-i invităm noi.

Acest argument n-avea nici un sens, bineînţeles. Simplul fapt de a ocaziona mii de apariţii OZN – dacă asemenea fiinţe sunt într-adevăr răspunzătoare pentru acest lucru – creează deja un amestec major în cultura noastră. Dovadă, sutele de cărţi, filme, reviste şi spectacole TV inspirate de această intruziune.

Scott mi-a spus că el crede cu tărie în supravieţuirea sufletului, astfel încât distrugerea unui întreg continent ar

putea să nu fie considerată de către o rasă superioară o nenorocire ireparabilă. Un asemenea argument este foarte periculos, întrucât poate fi distorsionat cu uşurinţă pentru a justifica genocidul: dacă ne luăm după această concepţie alunecoasă, poate că milioane de victime nevinovate ale lui Hitler s-au reîncarnat deja în mod fericit şi îi mulţumesc Führer-ului în fiecare zi în rugăciunile lor.

M-am întors de la Baza Aeriană Norton neimpresionat de ceea ce văzusem şi auzisem. Nu exista tehnologie avansată la DAVA. Dimpotrivă, clădirea părea să fie o dotare guvernamentală de serviciu aflată pe linie moartă, plină de maşini vechi de făcut filme, casate cu mulţi ani înainte, de studiourile de producţie de la Hollywood. Scott şi Miller erau doi contactaţi amabili care doreau să-şi valideze propriile credinţe, i-am spus eu mai târziu lui Hynek. Dar nu exista nici un indiciu că ar fi ştiut într-adevăr de vreo dovadă nedezvăluită, sau că ar fi avut destulă greutate pentru a provoca dezvăluirea ei, dacă ea exista. Ambii erau numiţi pe motive politice (Miller spunea că servise ca prim agent la Hollywood al unui actor promiţător, numit Ronald Reagan). Carierele lor la DAVA au luat curând sfârşit în anul următor, când noul Secretar de Stat al Apărării, Caspar Weinberger, i-a înlocuit.

Ce s-a întâmplat la DAVA în 1985? A existat vreo încercare reală de a lăsa să se scurgă informaţii secrete sau pur şi simplu cineva inducea lumea în eroare? Bob Emenegger şi cu mine discutăm şi acum, uneori, despre acest lucru. După părerea mea, nici una dintre ipoteze nu este valabilă. Pentru a avea efect, orice scurgere trebuie să includă informaţii specifice despre natura sau locul evenimentului. Când am cercetat misterul, nu era nimic deosebit de aflat. Toată afacerea s-a născut din discuţii între

entuziaşti OZN, dintre care unii se aflau pe statele de plată ale guvernului şi care sperau să-şi valideze propriile credinţe. Cu toate acestea, Paul Shartle ne-a asigurat că a văzut o peliculă care era mai mult decât un film de antrenament; cine l-a făcut şi de ce, rămâne un mister.

Generalul Miller a murit de moarte naturală în 1988. Iar în anul următor, Baza Aeriană Norton a fost închisă de administraţia Bush, ca măsură de economie.

SCENARII

În ultimii zece ani, enigma OZN a devenit o temă importantă în dezvoltarea de noi sisteme de credinţă. În capitolele următoare voi arăta că ea constituie un cadru adecvat pentru cei ce vor să creeze culte noi, sau pur şi simplu să observe dinamica socială a grupurilor marginale.

Care ar fi scopurile unei asemenea manipulări? Este oare pur şi simplu un caz de adoptare şi amplificare frenetică de către mass-media a fanteziilor unui singur autor? Sau există o explicaţie mai sinistră? Planificarea probabilităţilor, controlul sistemelor de credinţe, sau înfiinţarea unor organizaţii – paravan în scopuri de spionaj de rutină, se află printre ipotezele relevante. Astfel de exerciţii de control mental ar putea desigur explica scurgerile de informaţii, relatările false apărute în gazetele locale, crearea unor secte noi, cu dogme absurde.

Manipularea credinţelor, evidentă în mitologia construită în jurul extratereştrilor şi care se continuă cu simularea sofisticată a întâlnirilor de aproape şi a răpirilor, pe care le vom trece în revistă în Partea a doua, merge mult mai departe în cultura noastră decât ar bănui cititorul întâmplător al fiţuicilor din supermagazine, sau chiar cercetătorul serios al cunoştinţelor despre OZN-uri.

Există o reţea de asemenea poveşti, care se autoalimentează pentru a crea o tulburătoare tapiserie – nu tapiseria strălucitoare a artistului, ci modelul pe care l-ar ţese o armată de păianjeni, dacă ar fi lăsaţi în pace într-o peşteră subpământeană.

Scopul meu aici este de a intra mai adânc în peşteră şi de a proiecta puţină lumină asupra creaturilor ce mişună în cotloanele umede şi întunecoase de dedesubt. Următorul nivel, următoarea criptă subterană în această explorare a absurdului se cheamă „Majestic 12".

2

MAJESTIC 12

După o vreme începu iar: „Să vorbim despre vânătoarea cu şoimi".

„Începe", i-am răspuns eu; „am prins şoimul".

Apoi Jeanne d'Ys îmi luă mâna într-ale ei şi-mi spuse cum, cu nesfârşită grijă, tânărul şoim era învăţat să stea cocoţat pe încheietura mâinii.

Domnişoara d'Ys
de Robert Chambers, 1895

În decembrie 1984, un pachet cu expeditor anonim a ajuns la producătorul de televiziune din Los Angeles, Jaime Shandera. Era o rolă de film nedevelopat, pe care s-a dovedit că erau opt pagini de informaţii, evident, dintr-un document secret din noiembrie 1952. Cuprindea o scrisoare adresată preşedintelui Eisenhover şi menţiona date strict secrete despre prăbuşirea unui obiect zburător neidentificat la Roswell, New Mexico.

Dezvăluirea existenţei acelor documente de către

Jaime Shandera, Bill Moore şi Stanton Friedman, a stârnit diverse reacţii printre entuziaştii OZN. Majoritatea spuneau: „V-am spus eu! Avem, în fine, la îndemână dovada acoperirii adevărului".

Alţii, suspectând că aceşti trei cercetători ar putea fi obiectul unei manipulări sau al unei păcăleli, s-au abţinut de la comentarii. Unii sceptici, ca Philip Klass, au mers până la a sugera că Bill Moore fabricase documentele şi le expediase prietenilor săi. Acuzaţiile zburau dintr-o parte într-alta, devenind tot mai tehnice. Se potrivea oare caracterul de literă al maşinii de scris cu cel al maşinilor utilizate la vremea respectivă? Corespundea stilul datelor cu cel al formulării militare corecte, cu expresiile uzuale ale presupuşilor autori oficiali, sau, mai prozaic, cu ale unuia dintre presupuşii autori ai unei păcăleli? Unul dintre primii adepţi, ufologul Stanton Friedman, a obţinut o subvenţie de 16 000 de dolari de la Fondul Dr. Bruce Maccabee pentru Cercetări OZN, pentru a studia problema în profunzime. În mod previzibil, concluzia lui, emisă la mijlocul anului 1990, a fost că documentele sunt autentice, dar n-a adus dovezi în sprijinul acestui lucru. Controversa nu se va sfârşi probabil niciodată complet, însă a scos la iveală fapte foarte interesante şi întrebări şi mai fascinante.

Conform lui Stanton Friedman, există trei texte primare „MJ-12". Rola de film primită de Shandera conţinea un document intitulat „Notă informativă pentru Preşedintele ales Eisenhower", datat 18 noiembrie 1952, constând în opt pagini. Ultima pagină conţinea o notă, purtând semnătura Preşedintelui Truman, către Secretarul Departamentului Apărării – James Forrestal, datată 24 septembrie 1947. Aceste două piese constituiau extinderea scurgerii „iniţiale" de informaţii.

Confirmarea senzaţională a valabilităţii lor a părut să apară atunci când un al treilea document nesemnat a fost găsit în Arhivele Naţionale. Datat 14 iulie 1954, acesta era o adresă de la Robert Cutler, asistentul special al lui Eisenhower pentru Securitate Naţională, către generalul Nathan Twining, Şeful Statului Major al Aviaţiei Militare. Suna astfel: „Preşedintele a hotărât ca informarea MJ-12 SPP să aibă loc în timpul întrunirii deja planificate pentru 16 iulie la Casa Albă, mai degrabă decât ulterior acesteia, cum se intenţiona iniţial". Cutler n-a semnat documentul, dar numele şi titlul său sunt scrise la maşină în josul paginii. Expresia „MJ-12" se referea la **Majestic 12**, un grup de experţi care studia în secret dovezile OZN.

Conform lui Friedman, acest document n-ar fi putut fi introdus în Arhivele Naţionale fiindcă „se afla într-o cutie secretă dintr-un lăcaş secret". Această afirmaţie are sens doar dacă presupunem că individul răspunzător de introducere n-ar fi avut acces la respectiva cutie secretă. Dacă MJ-12 este o treabă internă, concepută şi executată de un grup ticălos din cadrul comunităţii Serviciilor Secrete – aceasta fiind astăzi cea mai plauzibilă explicaţie – atunci este evident că argumentul lui Friedman nu stă în picioare. Sunt alte motive pentru a crede că MJ-12 este un fals. Interogate asupra acestui document special, Arhivele au emis o adresă, datată 22 iulie 1987 şi semnată de Jo Ann Williamson, Şefa Secţiei Militare, în care se subliniază că „acest document pune probleme" din multe motive. Nu are număr de înregistrare strict secret, antet oficial al guvernului sau filigran; este singurul document care se referă la MJ-12, din dosarul respectiv; căutarea altor documente relevante n-a dat nici un rezultat; iar ştampila INFORMAŢII RESTRÂNSE STRICT SECRETE nu se folosea în

timpul administraţiei Eisenhower (a început să fie utilizată doar la Consiliul Securităţii Naţionale, sub Nixon). Mai mult, nu există înregistrarea vreunei Şedinţe a CSN pe 16 iulie 1954. Robert Cutler vizita instalaţii militare din Europa şi Africa de Nord în ziua în care ar fi trebuit să scrie adresa.

Cu alte cuvinte, Arhivele Naţionale nu cred că adresa este autentică. Aceasta nu înseamnă, desigur, că n-a existat sau nu există un proiect denumit MJ-12. Şi nici nu rezolvă chestiunea mai largă a posibilei existenţe a extratereştrilor, morţi sau vii. Adânceşte doar misterul şi ridică noi întrebări.

Printre noile întrebări se află identitatea şi motivaţia expeditorului.

Dacă avem de-a face cu un autentic Deep Throat, de ce a ales el (sau ea) oameni ca Shandera, Moore şi Friedman, obscuri pentru mediile de informare naţionale? De ce n-a ales un ziarist faimos, un scriitor ştiinţific cunoscut, sau un savant renumit, cu credibilitate? Dacă s-a hotărât să lucreze exclusiv cu oamenii din domeniul OZN, avea totuşi de unde să aleagă, inclusiv dintre cei care au capacitatea să verifice şi să se convingă de autenticitatea unor asemenea documente. Şi cu toate acestea, sursa noastră misterioasă a ales un grup gata să accepte informaţia în mod necritic, oameni care şi-au afirmat deja o poziţie clară în privinţa presupusei acoperiri a adevărului şi cărora le-ar conveni confirmarea acestui lucru de către documente. În mod previzibil, el şi-a ratat obiectivul de a convinge naţiunea că MJ-12 este real: doar o mână de adepţi înrăiţi au acceptat concluziile lui Friedman. Nu aşa a procedat Deep Throat din cazul Watergate. Acela a căutat cele mai influente mijloace de informare de la Washington, a ales

doi ziarişti agresivi, specializaţi în investigaţii şi i-a încurajat să pună propriile lor întrebări (recomandarea lui: „luaţi urma banilor!" a fost o indicaţie importantă). **Sursa lui MJ-12 acţionează ca un manipulator al unei dezinformări contrafăcute,** mai degrabă decât ca unul care atrage atenţia având o miză, sau ca o persoană foarte responsabilă care s-a hotărât să dea pe faţă un adevărat scandal, odată pentru totdeauna.

BAZA AERIANĂ KIRTLAND, 1983.

La începutul anului 1983, Linda Howe, o producătoare de televiziune independentă, lucra la un scenariu pentru un documentar OZN, ce urma să fie transmis de Home Box Office (HBO). Un avocat din New York, pe nume Peter Gersten, liderul unui grup numit Cetăţenii împotriva păstrării secretului OZN (CAUS), a aranjat cu d-na Howe să ia un interviu lui Richard Doty, agent al Biroului de Investigaţii Speciale al Aviaţiei Militare de la Baza Aeriană Kirtland de lângă Albuquerque. Doamnei i s-a spus că agentul Doty are informaţii despre o aterizare OZN la Baza Aeriană Ellsworth din Dakota de Sud, în 1978. Un bărbat pe nume Jerry Miller, care îl cunoştea pe Doty, a fost foarte implicat în această investigaţie.

Interviul a avut loc în New Mexico pe 9 aprilie 1983. Agentul Doty, care nu era în uniformă, a dus-o pe Linda Howe într-un birou dintr-o zonă a Bazei Aeriene Kirtland, cu uşi cu încuietori cu cifru, cărora le ştia combinaţiile. S-a aşezat pe marginea biroului şi i-a făcut o scurtă informare, „la sugestia superiorilor săi". A adăugat că ea poate să-i pună întrebări, dar să nu ia notiţe.

Documentele descriau patru incidente cu discuri prăbuşite, care au fost deja menţionate în capitolul ante-

rior: Aztec, Roswell, Kingman şi o prăbuşire în Mexic. Ele arătau clar că au fost recuperate corpuri de extratereştri, care au fost luate de acolo pentru a fi studiate. Aceste corpuri erau înalte de un metru – un metru patruzeci şi cinci, cu pielea cenuşie, găuri mici în locul nasului şi urechilor – în contradicţie clară, după cum observăm, cu presupuşii extratereştri de la Holloman din documentarul Sandler/Emenegger – şi o gură ca o tăietură mică. Mâinile aveau doar patru degete lungi, subţiri şi palmate şi unghii închise la culoare, ca nişte gheare.

Documentele numeau aceste fiinţe „Cenuşii" sau „EBE", acesta din urmă fiind, chipurile, prescurtarea guvernamentală pentru Entitate Biologică Extraterestră. Ele afirmau că un Cenuşiu viu fusese recuperat din prăbuşirea de la Roswell din 1949 şi ţinut în laboratoarele din Los Alamos până în 1952, când a murit din cauze necunoscute.

A avut însă timp să comunice telepatic cu ofiţeri americani, informându-i că rasa lui a manipulat de multă vreme evoluţia biologică, sociologică şi religioasă a omenirii.

Conform Lindei Howe:

> Agentul Doty a spus că mi se făcea informarea fiindcă guvernul intenţiona să-mi dea peste o mie de metri de film color şi alb-negru, făcut între 1947 şi 1964, prezentând discuri OZN prăbuşite şi corpuri de extratereştri, ca document istoric care să fie introdus în documentarul HBD, susţinut de confirmarea oficială guvernamentală. (**UFO Universe,** iulie 1988, p.21.)

Era oare aceeaşi dovadă care fusese fluturată în faţa

ochilor lui Emenegger în 1974? Era oare filmul care urma să ne fie oferit, mie şi lui Hynek, doi ani mai târziu? Planurile menţionate Lindei Howe se modificaseră la sfârşitul lui mai 1983:

> Agentul Doty m-a informat că filmul istoric OZN nu-mi va fi dat decât la o dată ulterioară, din cauza unor motive de amânare politice. M-a mai informat că, oficial, el fusese scos din proiectul filmului, dar că alţii vor continua să mă contacteze.

Această retragere bruscă a morcovului din faţa ochilor a avut un efect extraordinar asupra HBO. Fără fragmentul cu EBE, au spus directorii de la New York, nu se mai poate face nici un documentar; n-avea nici o importanţă că scenariul iniţial nu menţiona nici o peliculă oferită de guvern.

Senzaţia Lindei Howe era că fusese victima unei înşelătorii gen „uite-o, nu e", bine pusă la cale de Aviaţia Militară, pentru a se asigura că aceeaşi realizatoare care făcuse un excelent documentar despre mutilarea vitelor (**O recoltă stranie**) nu-şi va aţinti obiectivul ager al camerei de filmat asupra fenomenului OZN, pentru o televiziune cu audienţă naţională.

ACOPERIREA ADEVĂRULUI: ÎN DIRECT!

În 1988, când agitaţia în jurul lui M-12 ajunsese la culme, Richard Doty, alte figuri din umbră şi cei de la Hollywood au intrat din nou în acţiune. Seligman Productions a achiziţionat de la Bill Moore un interviu cu doi presupuşi „membri ai comunităţii Serviciilor Secrete", care foloseau diverse nume de păsări cum ar fi Şoimul şi

Vulturul, ca nume de cod. Alte companii producătoare de filme de televiziune, inclusiv cele trei reţele, refuzaseră cu hotărâre filmul, pentru că, aşa cum vă va spune orice producător, oricine poate să angajeze câţiva actori, să-i pună în spatele unui paravan, să le distorsioneze vocile şi să-i pună să spună lucruri incredibile despre extratereştri.

Întrucât nici Şoimul, nici Vulturul şi nici alţi membri cu pene ai „Volierei", cum îi zicea Bill Moore, n-au vrut să dea declaraţii oficiale, mărturia lor n-a avut nici o valoare în termeni jurnalistici, ca să nu mai vorbim de standardele ştiinţifice.

Nu puteau vorbi oficial, a explicat Moore, fiindcă şefii lor de la guvern ar trece în mod sigur la represalii. Ei ar fi daţi afară sau chiar asasinaţi, a insistat el, folosind un argument tocit, care se mai bucură încă de trecere printre fanaticii ce nu înţeleg că, pentru ca unul care atrage atenţia să nu sufere represalii, cea mai bună cale este să dea declaraţii în cele mai faimoase mijloace de informare disponibile.

Comunitatea amatorilor şi adepţilor OZN a urmărit filmul cu nerăbdare entuziastă. Şi astăzi mai vorbesc despre „revelaţiile" pe care le conţinea.

Aceste revelaţii constau într-o simulare pe calculator a anatomiei şi organelor interne ale extratereştrilor, completată cu iniţialele de tip FTD şi numere cu aspect misterios. Acest gen de informaţie vizuală era completată de declaraţiile Şoimului şi Vulturului, date în spatele unui paravan. Pe pământ s-au prăbuşit farfurii zburătoare; ele au fost recuperate de armată; piloţi extratereştri au fost capturaţi şi studiaţi de doctorii noştri. Cei morţi, pretind ei, au fost autopsiaţi, iar cei vii (cărora le place în mod deosebit îngheţata de căpşuni, după cum rezultă) au fost folosiţi la

stabilirea contactelor cu una sau mai multe civilizaţii extraterestre. Se presupune că toată treaba este controlată de MJ-12 şi este ascunsă de opinia publică din SUA.

Producţia, pe care scriitorul new-yorkez John Kell o numeşte „revoltătorul film de amatori Îngheţata de Căpşuni", a avut un scenariu şi o regie atât de proaste, încât unii dintre profesioniştii care lucraseră la el s-au blocat când au văzut produsul final. Unul dintre prietenii mei tehnicieni, de exemplu, care realizase simularea pe calculator a anatomiei extratereştrilor şi numere misteroase, a cerut să i se şteargă numele de pe generic. Producţia era de proastă calitate şi toată lumea a fost pusă să citească o copie din Tele Prompters, ceea ce i-a făcut pe participanţi să arate foarte înţepeniţi. Pe întreaga bandă video a fost suprapusă o bucată cântată la pian. Chiar şi momentele cu adevărat interesante (cum ar fi mărturia victimelor din cazul Cash-Landrum, care explicau cum s-au îmbolnăvit de cancer după ce au fost expuşi la lumina unui straniu obiect zburător din Texas) au fost stricate de operatorul slab şi de allegreto-ul vesel al unei benzi sonore caraghioase. Mai mulţi prieteni şi asociaţi m-au sunat după emisiune, ca să mă felicite că am refuzat ofertele repetate de a participa la ea.

Două minute de gândire intensă sunt suficiente pentru a stabili natura păcălelii, sau măcar toată gama întrebărilor lăsate fără răspuns. Nu există agent guvernamental care să aibă contact de durată prin telefon şi prin persoană cu o comunitate de cercetători amatori şi ziarişti, iar apoi să depună mărturie în spatele unui paravan „pentru a-şi proteja identitatea".

Ar trebui să fie foarte clar că oamenii însărcinaţi cu securitatea proiectelor la care au pretins că lucrează

Şoimul, Vulturul şi ceilalţi membri ai Volierei, ar descoperi imediat cine sunt aceştia; nu ar fi asasinaţi, dar ar fi, mult mai prozaic, chemaţi la interogatoriu. Li s-ar revoca permisele. Acest lucru ar fi cu atât mai uşor, cu cât proiectele în cauză sunt probabil strict secrete, deci sunt cunoscute unui grup foarte mic, unde scurgerile de informaţii ar fi depistate instantaneu.

Evenimentele ulterioare au arătat că Vulturul şi Şoimul erau de fapt membri ai comunităţii Serviciilor Secrete. Ei ocupaseră posturi marginale, de nivel inferior, în legătură cu proiecte legate de securitate, dar nici unul dintre ei nu era ofiţer de informaţii de rang important. Astăzi, unul dintre cei doi, Richard Doty, lucrează ca ofiţer şef de patrulă pe autostradă la Grants, New Mexico, în timp ce celălalt, Robert Collins, este inginer consultant.

Anatomia extratereştrilor, care a fost atât de misterios „dezvăluită", după ce un curier pe motocicletă a adus un fragment de bandă video în ultimul moment înainte de a se difuza filmul, refuzând cu desăvârşire să spună de unde provenea, era fabricată la Hollywood. Se baza pe desene deja publicate de Leonard Stringfield şi alţii şi era îmbunătăţită de talentul creator al echipei tehnice a filmului, cu care am avut ocazia să discut întreaga chestiune.

Oricine poate să scrie FTD pe un ecran de calculator şi să filmeze apoi rezultatul. Şi oricine poate introduce o coală albă în maşina de scris, marcând-o SECRET şi pretinzând apoi că este o notă despre extratereştri, adresată Preşedintelui. Oricine poate face un film cu rezultatul, expediindu-l apoi anonim rudelor şi prietenilor. Nici una dintre aceste fapte nu este ilegală.

Aşa s-a întâmplat oare în cazul MJ-12? Invenţia Şoimului, Vulturului şi a restului Volierei a fost doar o

strădanie a câtorva oameni, pentru a exploata credulitatea majorității ufologilor și a-și căptuși cu pene propriul cuib? Dovezile arată puternic în această direcție.

Dar de ce Richard Doty, pe când era activ ca agent al Aviației Militare, i-a dat asemenea documente falsificate Lindei Howe? Încerca doar să se folosească de alții pentru a da o aparență de credibilitate unei acțiuni de dezinformare inițiate de el? Evenimentele ulterioare nu prea lasă îndoieli asupra faptului că era așa cum pare că a declarat chiar el – membru al unei unități de dezinformare, dând raportul, după spusele lui Moore, unui individ numit Hennessey, care avea birou la Pentagon și pe care îl cunoștea foarte bine. Oare chiar Aviația Militară era cea care voia să-i folosească pe Howe, Moore, Emenegger, Friedman și alții drept canale pentru date fabricate despre un grup misterios, denumit MJ-12? Sau era doar o acțiune ticăloasă din partea câtorva șarlatani cu motive proprii, folosindu-și accesul la informații și procedee legate de securitate pentru a crea o pistă falsă, știind că, destul de ciudat, nu comit nici o infracțiune și nu încalcă nici o lege – întrucât, în realitate, nu se dezvăluiau nici un fel de date secrete – și că majoritatea ufologilor vor fi mai mult decât fericiți să se năpustească după ei în această fundătură?

Dacă obiectivul acestei mostre speciale de artă a dezinformării era destabilizarea puținelor grupuri care mai fac cercetări serioase despre OZN, punerea puținilor cercetători competenți într-o lumină ridicolă și răspândirea unor date contrafăcute, atunci au reușit mai bine decât în visele lor cele mai nebunești, după cum o demonstrează dezintegrarea cercetării americane OZN din ultimii ani. Singurul lor eșec a fost în martie 1985, când Hynek și cu mine am refuzat să cădem în cursă, când aceleași date ni

s-au fluturat prin faţa ochilor.

DOBORÂREA ŞOIMULUI

Scriind în numărul din iunie 1989 al lui **MUFON Journal,** o publicaţie OZN foarte citită, un cetăţean serios numit Robert Hastings, care locuieşte în New Mexico şi care a făcut cercetări extinse în zonă, a declarat că Şoimul este în realitate Richard Doty, pensionat din Aviaţia Militară în octombrie 1988 şi că Vulturul este Robert Collins, căpitan în Aviaţia Militară şi care întâmplător era staţionat la aceeaşi Bază, pe nume Kirtland. Şi a oferit unele date foarte interesante despre protagoniştii dramei.

Conform lui Hastings, lui Doty i s-a acordat prima dată atenţie când a completat în 1980 un formular de raport oficial despre o apariţie OZN lângă Bază. Printre martorii acestei apariţii s-au aflat un maior, Craig Wetzel, şi un alt aviator anonim, care au raportat cazul într-o scrisoare foarte curioasă, trimisă unei organizaţii înregistrate de cercetare OZN, declarând că observaţia i-a fost înaintată lui Doty de la Biroul de Investigaţii Speciale al Aviaţiei Militare (OSI).

Un cercetător numit Benton Jamison l-a localizat pe Weitzel în 1985. Martorul a confirmat că a văzut o apariţie şi că i-a raportat lui Doty, dar incidentul în care fusese implicat n-avea nici o legătură cu experienţa de întâlnire de aproape descrisă în scrisoarea anonimă. Iar Weitzel nu fusese nici măcar contactat de un individ straniu care să-i fi cerut să-i predea orice fotografie existentă, aşa cum pretindea în scrisoare. Aceste părţi sinistre ale cazului, pur şi simplu nu avuseseră niciodată loc.

Deci cine scrisese scrisoarea anonimă, luând o împrejurare reală şi transformând-o într-un episod atât de

misterios?

Conform lui Robert Hastings, „o analiză atentă a scrisorii anonime dezvăluie că a fost scrisă, în mod aproape sigur, la aceeaşi maşină de scris folosită de Doty pentru completarea formularului OSI din 1980".

Într-un alt incident, cunoscut sub numele de cazul Ellsworth, se spune că Richard Doty i-a mărturisit lui Bill Moore că falsificase documentele ce descriau evenimentul. Sursa lui Hastings în acest sens nu este alta decât dr. Bruce Maccabee de la Fondul pentru Cercetări OZN, unul dintre puţinii „savanţi grei" interesaţi încă activ de subiect. Se pare că Doty a dactilografiat el însuşi documentul şi l-a oferit diverşilor cercetători drept un raport autentic (un expozeu al lui Bob Pratt, publicat în **MUFON Journal,** descrie investigaţiile acestuia asupra acestei păcăleli). Să reamintim că fluturând detaliile cazului Ellsworth în faţa Lindei Howe, Doty a reuşit să-i atragă atenţia acesteia în 1983.

Nu numai că falsul în cazul Weitzel şi păcăleala Ellsworth au aruncat îndoieli suplimentare asupra autenticităţii documentelor MJ-12, ci sugerează că ar fi putut fi generate de Doty însuşi, cu sau fără complicitatea lui Bill Moore. Acesta din urmă, după cum vom vedea mai jos, începuse să contribuie cu bună ştiinţă şi de bună voie la întreaga operaţiune de mistificare, deşi pretinde şi astăzi că nu ştie cine se afla în spatele ei şi de ce a fost săvârşită.

La Conferinţa MUFON din iulie 1989, ţinută la Las Vegas, a ieşit la iveală toată afacerea cu pretinsa ascundere a adevărului. Mai multe sute de ufologi se adunaseră acolo pentru a discuta evoluţiile în domeniu. Eu am participat ca unul dintre vorbitorii invitaţi (materialul prezentat de mine era axat pe cazuri de oameni care au avut de suferit fizic de

pe urma OZN-urilor în Brazilia). La fel au venit şi cercetători ca Linda Howe şi Jenny Zeidman, o fostă asociată a doctorului Hynek. În program era trecut şi Bill Moore, al cărui discurs era aşteptat cu nerăbdare de oameni ce aşteptau de la el să pună capăt unor zvonuri foarte urâte despre problema MJ-12.

Printre aceste zvonuri, era şi acuzaţia directă adusă de cercetătorul Lee Graham, care afirmase că Bill Moore îl abordase „în calitate de membru al Serviciilor Secrete" şi-i spusese că lucrează pentru guvern în scopul de a oferi informaţii OZN serioase opiniei publice.

Graham mai pretindea că Moore îi arătase o legitimaţie DIS (Serviciul de Investigaţii al Apărării). Descriind aceste lucruri, Robert Hastings se întreba de ce Moore nu se disociase imediat de Richard Doty, dacă devenise clar că acesta din urmă falsifica documente guvernamentale. (Într-o scrisoare recentă, adresată mie, însă, Graham afirma că a fost citat incorect de către Hastings).

Într-o prezentare confuză şi jenantă în faţa participanţilor la conferinţa MUFON, Bill Moore a mărturisit într-adevăr că a permis de bună voie să fie folosit de diverşi indivizi care pretindeau că acţionează pentru Serviciul Secret al Aviaţiei şi că răspândise dezinformarea în mod conştient, deşi nu fusese niciodată „trecut pe statul de plată". Vorbe goale, desigur. A nu fi pe statul de plată nu înseamnă că nu eşti plătit cu bani gheaţă sau prin alte mijloace. Comunitatea cercetătorilor OZN n-a sesizat acest detaliu subtil. Scriindu-i redactorului-şef al revistei **Caveat Emptor** (P.O. Box 4533, Metuchen, NJ 08840), în vara lui 1990, cercetătorul Robert Hastings îl numea încă pe Moore „un informator **neplătit** al guvernului" (sublinierea îmi aparţine).

Moore a oferit o scuză slabă pentru acţiunile sale, pretinzând că a acţionat într-un efort personal eroic de a se infiltra şi în final de a da în vileag întreaga operaţie. La sfârşitul acestui discurs dezlânat, Moore a refuzat să răspundă la întrebări şi a părăsit sala printr-o uşă laterală, ştergând-o rapid.

Când am discutat chestiunea cu un prieten savant care mă ajuta să verific informaţiile despre MJ-12, am trecut în revistă alegaţiile despre Şoim, Vultur şi fantasticele lor afirmaţii. A trebuit să cădem de acord asupra rezultatului: **nici un fapt serios de natură concretă nu venea în sprijinul vreuneia dintre alegaţii.** Chiar şi informaţia despre presupuşii extratereştri morţi, relatată cu mulţi ani în urmă de Leonard Springfield, a rămas tot în categoria datelor nedovedite, de mâna a doua. Prietenul s-a întors dezgustat cu spatele la maldărul de material acumulat. „E timpul să-i luăm tare pe curcanii ăştia", a comentat el strâmbându-se.

CINE POATE ŢINE ÎN MÂNĂ NUCA DE COCOS?

Fie că proveneau de la păsări din înălţimi, ca Vulturul sau Şoimul, sau de la curcani ordinari, mai de pe pământ, indicii neliniştitori au continuat să apară cu regularitate începând din 1988. Le-am luat urma de câte ori am putut. Cum aflam prin telefonul fără fir – de la Bill Moore, sau de la Doty, sau de la altă sursă bine informată – că o anumită persoană ne-ar putea furniza informaţii senzaţionale, cum începeam să dăm telefoane ca să le verificăm afirmaţiile.

Când m-am întors în Statele Unite în 1989, după întrunirea OZN de la Lyon, întrunire la care participase şi

Bill Moore, un zvon curios a început să se răspândească printre prietenii mei. Auziseră că în timpul şederii mele în Franţa mă întâlnisem în secret cu un anumit doctor, care făcuse autopsii pe extratereştri. Natural, voiau să afle amănunte.

După ce am râs de imbecilitatea zvonului, m-am aşteptat să dispară, ca multe poveşti. În loc de asta, a devenit mai precis: numele pretinsului meu contact era Léon Visse, mi s-a spus, şi locuia într-un orăşel de lângă Montlucon.

Acum eram chiar intrigat, mai ales că am descoperit că o asemenea persoană exista într-adevăr. Aşa încât i-am telefonat din California doctorului Visse şi am avut cu el o conversaţie interesantă. Da, lucrase odată cu nişte doctori americani. Nu, nu în Statele Unite. Nu, n-avea nici o legătură cu OZN-urile. Da, credea că ştie numele Bill Moore. Dar nu auzise niciodată de mine. Şi totuşi cineva ne pusese intenţionat pe urmele acestui medic francez obscur. De ce?

Când i-am spus povestea acestor sâcâieli repetate unui coleg savant, fizicianul Edwin May, acesta a oftat şi a spus că îmi înţelege nemulţumirea. „Seamănă cu experienţele mele când cercetam parapsihologia în India", mi-a zis el, ridicând din umeri. „Lumea îmi spunea că dacă mă duc la o mânăstire aflată la două ore de Benares, o să găsesc un bătrân înţelept uluitor, care poate materializa un obiect în interiorul unei nuci de cocos, în timp ce eu o voi ţine mână. Nu se aşteptau s-o şi fac. Aşa încât am cumpărat o nucă de cocos de la piaţă şi, ca un om de ştiinţă american încăpăţânat, am închiriat o maşină cu şofer şi am mers două ore plecând din Benares şi bineînţeles că acolo era o mânăstire plină de călugări înţelepţi, iar aceştia m-au

îndrumat către un om deosebit de sfânt, care medita în mica lui chilie fierbinte şi plină de praf. Da, a zis el, poate materializa un obiect fizic în interiorul unei nuci de cocos, prin simpla forţă a spiritului său, dar ce mă făcea să cred că aş putea ţine nuca?"

În afacerea cu MJ-12, Şoimul, Vulturul şi Voliera, nu există o singură informaţie, un singur document, o singură dovadă care să nu provină de la o sursă care este fie un bănuit falsificator, fie cineva în strânsă legătură cu dezinformarea guvernamentală. În toate cazurile, păcălitorii ţin strâns nuca. Iar noi rămânem în mână cu plasa.

3

ZONA 51

La conferinţa de sfârşit de săptămână de la San Francisco am auzit pentru prima oară de Zona 51. Ca să spun adevărul, neglijasem să urmăresc îndeaproape diversele zvonuri care continuaseră să circule despre extratereştri, fiindcă experienţa cu Majestic 12 mă lăsase de-a dreptul dezgustat de credulitatea adepţilor OZN în general. O nouă revistă, numită **Universul OZN,** tocmai a apărut la standul de noutăţi. Prima pagină oferea mostre din conţinut: „Pot extratereştrii să vindece cancerul şi SIDA?" Avea un capitol special despre presupusa întâlnire a lui John Lennon cu un ET şi un articol cu Brad Steiger intitulat „La orizont răpiri OZN – Vreţi să fiţi următorul luat la bord?". Era atât de sforăitor şi ridicol, încât am fost tentat să renunţ pentru totdeauna la cercetările în legătură cu OZN.

Interesul mi-a fost stârnit din nou când m-am trezit cu câteva ore de libertate, la o conferinţă despre „Îngeri, extratereştri şi arhetipuri", unde erau vorbitori ca Whitley

Strieber şi dr. Kenneth Ring. Printre participanţi se numărau şi Linda Howe şi Bill Moore. Era o dimineaţă frumoasă de duminică şi n-aveam altceva de făcut, decât să ascult cazurile dezbătute pe un ton lejer în hol, în timp ce se serveau băuturi răcoritoare. Stăteam cu toţii în jurul unei mese şi m-am trezit antrenat într-o discuţie despre ceea ce Bill Moore descria drept contactele lui continue cu cei doi presupuşi „membri ai comunităţii Serviciilor Secrete", pe care îi numea Şoimul şi Vulturul. Linda Howe, pe de altă parte, a vorbit despre propriile ei contacte cu un as al zborului şi un investigator extraordinar, numit John Lear. În acest context, am auzit pentru prima oară că, în atmosfera extrem de rarefiată a teoriei conspiraţiei MJ-12 existau totuşi mulţi, inclusiv John Lear, care considerau că Bill Moore şi asociaţii lui erau mult prea timizi şi că erau folosiţi de guvern la răspândirea unor informaţii neinteresante (sau mai degrabă, dezinformări), în timp ce adevărul real, infinit mai periculos şi mai înspăimântător, rămânea complet secret. Acest adevăr ultim nu a fost încă dezvăluit: era bineînţeles vorba de extratereştri. Nu de extratereştri morţi, pe care ziceau diverşi doctori că i-ar fi autopsiat, ci extratereştri **vii,** care lucrau chiar în acel moment alături de cei mai buni savanţi americani, în baze ascunse în tot Vestul.

Natural, dacă aceste alegaţii erau adevărate, atunci Majestic 12 era doar un incident nesemnificativ, dintr-o dramă mult mai cuprinzătoare şi fascinantă, care putea cuprinde în orice moment întreaga planetă. Majestic 12 ar fi putut fi într-adevăr o pură diversiune, un exemplu de artă a dezinformării, un os aruncat intenţionat ufologilor creduli pentru a-i deruta. Dacă existau extratereştri vii care lucrau sub Zona 51 – unele estimări fixau numărul acesto-

ra la peste 600 – atunci Stanton Friedman, Bill Moore şi toţi prietenii lor îşi pierdeau vremea căutând resturi de farfurii prăbuşite. Poate că făceau chiar un rău ireparabil, promovând fără să ştie o păcăleală guvernamentală, în timp ce adevărata realitate – invadarea efectivă a planetei noastre de către umanoizi mici şi cenuşii – avea loc în mod ireversibil sub nasul Preşedintelui Statelor Unite în baze militare secrete, ca Zona 51.

La acest argument, i-am auzit pe unii replicând că Majestic 12 era de fapt singurul secret cu adevărat important şi că poveştile ulterioare cu extratereştri vii au fost fabricate de guvern doar pentru a discredita cercetările lui Bill Moore şi descoperirile lui Friedman. Cu alte cuvinte, cercetători ca Linda Howe şi John Lear, care vorbeau deschis despre Zona 51, erau în realitate cei care lucrau ca **agenţi provocatori** şi trebuiau ignoraţi, sau cenzuraţi, în timp ce problema centrală a cercetării OZN trebuia să rămână acoperirea adevărului de către guvern prin MJ-12! Acuzaţiile şi contraacuzaţiile zburau din toate părţile, devenind tot mai tehnice şi mai eronate.

În acest punct, cititorul se miră probabil de ce nu m-am sculat pur şi simplu şi nu m-am dus la maşină, pe care o parcasem în apropiere sub copacii de la Palatul Artelor. Mă întrebam: ce caut eu aici? Eram tentat să părăsesc această mică adunătură de ufologi în mijlocul înverşunatelor acuzaţii reciproce că ar fi agenţi CIA, OSI şi NRO şi favoriţi ai celei mai urâte conspiraţii guvernamentale, de la asasinarea lui Kennedy încoace. N-a sugerat oare cineva că preşedintele a fost împuşcat la Dallas de propriul său şofer în văzul mulţimii, tocmai fiindcă era pe cale să dezvăluie opiniei publice americane adevărul despre extratereştri Cenuşii?

Aveam motive să rămân aşezat la masa unde continua această discuţie aprinsă. Primul era legat, foarte simplu, de propria mea inerţie. Era, după cum am spus, o dimineaţă paşnică şi însorită. N-aveam nimic altceva de făcut, fiindcă amânasem o călătorie de afaceri în afara oraşului pentru a putea participa la conferinţă. Mărturisesc că mă simţeam foarte confortabil, bându-mi cafeaua şi mâncând prăjiturele cu ciocolată, în timp ce ascultam cele mai mari orori pe care le auzisem din vremea copilăriei, când îmi citea mama din **Poveştile Fraţilor Grimm.**

Al doilea motiv era aceeaşi curiozitate naturală care bănuiesc că a sedus foarte mulţi ufologi, făcându-i să fie fascinaţi de aceste istorii. Doream să mă forţez să-mi păstrez mintea clară ca să descopăr ce-i făcuse pe atât de mulţi prieteni ai mei să creadă asemenea lucruri. La urma urmelor, nu erau chiar nişte fanatici New Age, care să-şi ia informaţiile din viziuni, inspiraţii sau cu ajutorul ciupercilor halucinogene. Erau reporteri care munceau din greu, care pretindeau că au surse umane solide, de mâna-ntâi. Iar unele dintre sursele lor păreau să fie agenţi guvernamentali şi alte persoane oficiale, care existau în carne şi oase. Dacă aceşti oameni erau manipulaţi în mod sistematic pentru a nutri credinţa în ocuparea iminentă a Pământului de către extratereştrii Cenuşii, atunci acesta era un fascinant fapt mitologic în sine, aproape la fel de palpitant ca o autentică invazie OZN. Acest din urmă gând mă făcea să rămân aşezat alături de ei, ascultând atent o lectură introductivă despre Zona 51 şi un bărbat numit John Lear.

O BAZĂ SUBTERANĂ

John Lear, mi s-a spus, era un căpitan de la o companie aeriană de zboruri charter. Deţinea şaptesprezece

recorduri de viteză cu supersonicul Lear Jet, inventat de tatăl lui, legendarul inginer William P.Lear. În 1988, John Lear a început să fie fascinat de istorii cu farfurii prăbuşite şi a făcut dezvăluiri proprii, dobândite probabil prin intermediul relaţiilor sale din comunitatea Serviciilor Secrete, privitor la o unitate de cercetare mixtă, întreţinută de sute de extratereştri vii şi de guvernul SUA în Zona 51.

– Şi unde este Zona 51? am întrebat eu, simţindu-mă ca un copil neştiutor într-o adunare de savanţi.

– În Nevada, a spus Bill Moore. Baza Aeriană Nellis.

– La Groom Lake, a adăugat Linda Howe.

Mi-au spus că, după spusele lui John Lear şi ale altora, acesta este cartierul general pentru proiectele numite Lumina roşie şi Pasărea zăpezii. Dar se presupune că instalaţia principală se află în New Mexico.

– De ce nu ştie nimeni nimic despre asta? am întrebat eu.

– Este subterană, ascunsă în deşert. Nu se vede.

– Cât este de mare?

– Cât Manhattan.

– Cine scoate gunoiul de acolo?

Grupul m-a privit şocat. Există o anumită etichetă nescrisă, pe care se presupune că trebuie s-o respecţi când se discută despre farfurii prăbuşite şi secretul guvernamental; nu trebuie să întrebi de unde vin informaţiile, fiindcă vieţile informatorilor ar fi puse în pericol, probabil de către asasini plătiţi de Pentagon, de genul celor care încearcă să tragă în cauciucurile camioanelor-cisternă pline cu benzină ce gonesc prin rafinării. Şi se presupune că nu trebuie să atragi atenţia asupra contraindicaţiilor din relatări. Întrebările trebuie întotdeauna îndreptate spre subiectele superioare, cum ar fi filozofia extratereştrilor, sau scopul

lor în univers – nu amănunte practice ale existenţei lor. Cu alte cuvinte, **nu se face** să pui vreo întrebare care să aibă un răspuns clar, verificabil.

– E o întrebare corectă, nu? Cine scoate gunoiul? am repetat eu. Tocmai mi-aţi spus că este un oraş de dimensiunea Manhattan-ului sub New Mexico. Au nevoie de apă. Produc gunoi solid. Vor apărea modificări masive în mediul ambiant. Unde se văd lucrurile astea?

– Există modalităţi de a ascunde mari instalaţii subterane, mi s-a spus pe un ton sumbru. Uită-te la NORAD, în Muntele Cheyenne.

– Dar infraroşiile? Oricine poate vedea NORAD pe imaginile transmise de sateliţi. Există drumuri care se îndreaptă spre munte. Iar baza ar fi o sursă majoră de căldură. Ar ieşi în evidenţă ca un buboi pe imaginea din satelit.

Grupul m-a privit cu suspiciune.

– Nimeni n-are acces la sateliţii ăia, a spus Bill. Sunt strict secreţi.

– Prostii. Satelitul francez SPOT, care este disponibil din punct de vedere comercial organizaţiilor industriale şi de presă, are o precizie de zece metri. Printr-o prelucrare inteligentă pe calculator, precizia poate fi îmbunătăţită cel puţin cu factorul doi. O bază subterană de o asemenea mărime nu mai poate rămâne ascunsă.

– Guvernul poate ţine informaţia sub capac, a zis cineva.

– Chiar dacă ar putea ascunde acest lucru cetăţenilor americani, nu l-ar putea ascunde englezilor, ruşilor, francezilor şi israelienilor. De fapt, fără să invocăm caracteristicile satelitului SPOT, chiar un instrument vechi ca LANDSAT, care trece hodorogind pe orbită pe deasupra

noastră în fiecare zi, cu precizia lui de treizeci de metri, ar fi absolut suficient pentru a detecta o bază a extratereştrilor. Iar imaginile LANDSAT, chiar aşa depăşite cum sunt, sunt folosite încă de sute de civili geografi, urbanişti, studenţi şi geologi pe tot cuprinsul SUA şi în întreaga lume.

– Păi, informaţia obţinută de John Lear afirmă că o asemenea bază există, a spus Linda.

– Cum ştii că este ceva adevărat din toate astea? am întrebat eu.

– Am vorbit cu un ofiţer din armată care ştia de extratereştri, a replicat ea. Spunea că a fi în preajma lor este cea mai extraordinară experienţă posibilă din viaţa unui om.

– De unde ştii că spunea adevărul?

– Era în biroul lui de la Pentagon. Emoţia din vocea lui, de pe faţa lui, erau de neconfundat.

– De unde ştii că nu era nebun?

– Un ofiţer din armată, de la Pentagon? m-au întrebat surprinşi prietenii mei.

– Mii de oameni lucrează în interiorul Pentagonului. Faptul că au un birou acolo nu înseamnă că nu sunt nebuni. Lumea e plină de indivizi stranii care spun poveşti dezechilibrate, iar unii dintre aceştia poartă uniformă.

N-am rezolvat problema în ziua aceea, iar eu m-am hotărât să-mi rezerv judecata asupra întregii chestiuni pentru atunci când vor apărea fapte noi.

ORIBILUL ADEVĂR

N-am aflat niciodată cine arunca gunoiul oaspeţilor noştri extratereştri. Dar poveştile despre Cenuşii şi Zona 51 luau amploare, atrăgând tot mai multe persoane raţionale

într-o plasă de mistere, dezvăluiri pe jumătate bazate pe documente şi sugestii şoptite, care deveneau tot mai prevestitoare de rele.

Pe 29 decembrie 1987, John Lear a dat o declaraţie care reamintea cititorului: „S-ar fi putut ca Germania să recupereze o farfurie zburătoare încă din 1939. Generalul James M.Doolittle s-a dus în Suedia în 1946 să cerceteze o farfurie zburătoare prăbuşită la Spitzbergen." Şi continua:

> Oribilul adevăr era cunoscut doar de câteva persoane; erau într-adevăr nişte creaturi mici şi urâte, arătând ca nişte insecte şi care erau mai avansate ca noi, poate cu un miliard de ani. Din grupul iniţial, care a aflat primul „oribilul adevăr", câţiva s-au sinucis, cel mai important dintre ei fiind generalul James V.Forrestal, care s-a aruncat pe fereastră de la etajul şaisprezece al unui spital...
>
> Preşedintele Truman a pus repede capacul pe secret şi a strâns şuruburile atât de tare, încât opinia publică mai crede şi acum că farfuriile zburătoare sunt o glumă.

Lear a atras atenţia că prima comunicare dintre aceşti extratereştri şi guvernul nostru a avut loc pe 30 aprilie 1964, la Baza Aeriană Holloman din New Mexico, apoi şi-a făcut principala afirmaţie:

> În perioada 1969-1971, guvernul SUA a făcut o înţelegere cu aceste creaturi, numite EBE (Entităţi Biologice Extraterestre) de către dr. Bronk, al şaselea preşedinte al Universităţii John's Hopkins. Înţelegerea a fost că, în schimbul tehnologiei pe care ne-o vor furniza ei, noi am căzut de acord să ignorăm răpirile care aveau loc şi să suprimăm informaţiile despre mutilarea vitelor. EBE i-au asigurat pe MJ-12 că răpirile însemnau doar supravegherea civilizaţiilor în dezvoltare.

Această parte a declarației lui John Lear era, desigur, plină de contradicții. Dacă primele prăbușiri datează de la al II-lea Război Mondial, atunci ar fi putut fi stabilite contacte cu extratereștri cu mult înainte de 1964. Nu există vreo dovadă că în propria noastră tehnologie am fi avut acces la vreo invenție spectaculoasă, pe care o civilizație „cu un miliard de ani înaintea noastră" ar fi putut cu siguranță să ne-o ofere. Iar extratereștrii ar fi avut tot atâta nevoie să ceară permisiunea Washington-ului ca să facă după cum le place, cât ar avea nevoie o escadră de F16 să ceară voie șefilor de trib din Noua Guinee când zboară pe deasupra lor.

Ignorând toate aceste contradicții, John Lear se face ecoul părerii artistului new-yorkez Budd Hopkins, conform căreia scopul răpirilor este efectuarea unor experiențe de inginerie genetică, între care „însămânțarea femelelor umane și terminarea prematură a sarcinilor pentru a salva fătul hibrid".

Până acum m-am ținut departe de orice discuție despre asemenea încrucișări, pentru că această ipoteză este atât de caraghioasă din punct de vedere științific încât nici nu merită să fie combătută. Demonstrează o tragică lipsă de informare asupra stării actuale a ingineriei genetice, nemaivorbind de evoluțiile prevăzute pentru următorii zece ani, evoluții care fac deja obiectul unor investiții financiare masive. Ideea că unii cu cunoștințe de biologie moleculară de vârf ar avea nevoie să facă manevre complicate și riscante noaptea deasupra unor zone populate, pentru a răpi femei americane aflate în perioada de ovulație, este cea mai ciudată sugestie pe care am auzit-o în ultimii treizeci de ani de cercetări OZN. De ce să-și asume asemenea riscuri ridicole, mai ales când zboară cu o

tehnologie atât de nesigură, încât numai în Statele Unite se spune că au avut loc peste cincizeci de prăbuşiri?

Şi se presupune că ar fi cu un miliard de ani înaintea noastră!

Singura ipoteză, şi mai caraghioasă decât manipularea genetică a femelelor umane, este ideea lui Lear că guvernul SUA ar da voie extratereştrilor să ne mutileze vitele:

> Ca să se hrănească, ei folosesc o enzimă sau o secreţie hormonală obţinută din ţesutul extras de la oameni sau de la animale. Vitele şi oamenii sunt similari din punct de vedere genetic. În eventualitatea unui dezastru naţional, sângele de bou ar putea fi utilizat de oameni.

Orice civilizaţie aflată cu miliarde de ani înaintea noastră ar trebui să fie capabilă să sintetizeze un lucru atât de simplu ca o enzimă esenţială pentru supravieţuirea sa. Mai simplu, ar trebui să fie în stare să-şi vindece presupusele tulburări genetice, care le-au atrofiat sistemul digestiv. Dar chiar lăsând la o parte aceste considerente evidente, extratereştrii ar putea avea acces la oricâte vite ar vrea ei să mutileze, în timp ce stau într-un ţinut controlat de guvern. Iar abatoarele din Chicago ar fi încântate să ia bani gheaţă de la orice organizaţie care ar dori să cumpere de la ei mii de organe de animale.

După părerea mea, există un mister autentic şi neexplicat al mutilării vitelor, aşa cum continuă să demonstreze reporterul Linda Howe cu cercetările ei pe teren. Dar ceea ce nedumereşte în acest mister este tocmai faptul că nu este o operaţie ascunsă; dimpotrivă, **făptaşii caută întotdeauna să-şi facă publicitate,** evitând prada uşoară, animalele care pasc în sălbăticie, şi omorând vitele şi caii fermierilor din

zonele suburbane şi din ferme mici, unde sunt siguri că vor stârni confuzia şi mânia publică. Mutilările sunt calculate pentru a crea teroare.

Luând prânzul cu un prieten, cercetător de frunte în domeniul hematologiei (studiul sângelui), am adus cu precauţie pe tapet afirmaţia lui Lear, conform căreia sângele de bou ar putea fi folosit la transfuzii umane în caz de urgenţă.

M-a privit cu un surâs întrebător. Nu mi-a spus în faţă că este ridicol; a pus problema mai amabil.

– Jacques, dacă-i adevărat, atunci trebuie să fac din nou facultatea de medicină.

L-am sâcâit.

– Ce s-ar întâmpla dacă ai face o asemenea transfuzie?

– Şoc imunologic instantaneu, a răspuns el fără ezitare.

– Pacientul ar muri?

– În câteva minute.

Atât despre afirmaţiile lui John Lear într-un domeniu unde faptele stau la dispoziţia oricui s-ar obosi să le verifice. Un simplu telefon la cea mai apropiată bancă de sânge ar restabili adevărul. Ce implică asta pentru încrederea care se poate acorda unor asemenea cercetări în probleme mai complexe?

Există o firmă, numită Biopure, care extrage hemoglobină din sânge de bou, dar nu propune injectarea sângelui pur de vită în venele umane. Hemoglobina este tratată şi folosită separat ca simplu adjuvant în transfuziile umane. Una dintre problemele majore în folosirea unor asemenea produse animale este legată de contaminarea vitelor cu o boală numită BSE (encefalopatie bovină

spongiformă). Hotărât lucru, cineva ar trebui să le spună extratereştrilor de BSE, până n-o iau.

Mai mult, cercetarea biologică pe Pământ este pe cale de a scoate pe piaţă diferiţi înlocuitori pentru sângele omenesc. Japonia, cel mai mare importator de sânge din lume, a eliminat, în cadrul acestei cercetări, grija de a nu se contamina sângele cu virusul HIV din ultimii ani. Două companii japoneze, Ajinomoto şi Fujirebio, au creat o asociaţie pentru comercializarea unui înlocuitor de sânge, pe bază de hemoglobină umană. N-ar trebui să presupunem că orice extratereştri, suficient de isteţi ca să zboare până aici de pe vreo planetă îndepărtată, ar şti tot atât de mult ca şi noi în această privinţă?

Pe John Lear nu-l deranjează asemenea consideraţii. Lui i s-a spus că, după răpiri şi mutilări:

> Diferitele părţi ale corpului sunt duse în laboratoarele subpământene, dintre care se ştie că unul se află lângă orăşelul Dulce, din New Mexico. Această instalaţie comună (CIA + extratereştrii) a fost descrisă ca enormă, cu pereţi „nesfârşiţi", placaţi cu faianţă. Martorii au relatat despre cuve uriaşe, pline cu un lichid chihlimbariu, în care pluteau părţi de corpuri omeneşti.

Când John Lear a venit la mine acasă într-o seară în 1989, a repetat cu tărie aceste argumente.

Este greu să nu-ţi placă John Lear şi să nu te impresioneze. Este un om cu referinţe de maestru în pilotaj, care a zburat în toată lumea, doborând recorduri şi intrând şi ieşind de pe rute aeriene puţin cunoscute în situaţii care-ţi zbârlesc părul din cap. Una din cele trei dăţi când s-a închis circulaţia pe podul Golden Gate a fost pentru a-i permite lui John Lear să zboare cu un avion bimotor ava-

riat, înapoi spre Aeroportul San Francisco, pe o ceaţă deasă, pe sub pod la trei metri deasupra valurilor oceanului. El spune că multe dintre misiunile sale în locuri stranii din toată lumea au fost în slujba agenţiilor secrete ale guvernului SUA, mai ales CIA. John Lear ar putea să greşească sau să fie dezinformat, mi-am zis eu, auzindu-l vorbind de bazele din New Mexico şi de extratereştri mici şi cenuşii, dar nu minte şi sigur nu este un călător în fotoliu. Faptele sale glorioase sunt reale. Este de presupus că şi contactele lui sunt la fel.

– Ai văzut vreodată un extraterestru? l-am întrebat eu.

– Nu, nu personal.

– Atunci cum ştii că se află aici pe Pământ?

– Una dintre sursele mele lucrează în Zona 51 de lângă Baza Aeriană Nellis. A văzut unul dintre aceştia.

– Cum îl cheamă?

A sărit în sus.

– Nu pot să dezvălui aşa ceva, a zis el sec. Noi îi spunem pur şi simplu Dennis.

Lear a refuzat să organizeze o întâlnire cu Dennis, dar m-a îndemnat să mă întâlnesc cu colegul lui cercetător, Bill Cooper, care putea să-mi spună mai multe despre extratereştri. Am aranjat să cinez cu Cooper chiar la următoarea mea călătorie la Los Angeles.

M-am întâlnit cu Bill Cooper şi cu prietena lui, Annie, pe 29 martie 1989, la ora şapte seara pe vaporul **Queen Mary.** Primul nostru contact a fost deschis şi cinstit. Bill este un tip solid cu o faţă cărnoasă, marcată de o cicatrice în partea dreaptă a frunţii şi o alta de-a lungul nasului, sugerând o viaţă de acţiune şi pericole reale. Pentru cină, ne-am dus la Chelsea, un restaurant pescăresc situat

pe vas. Am comandat de băut şi am sărit imediat la subiectul extratereştrilor. Convorbirea noastră n-a fost înregistrată pe bandă. Prin urmare, ceea ce urmează este doar ce mi-am amintit eu din discuţie, nu o transcriere cuvânt cu cuvânt; ar putea să difere în unele amănunte de ceea ce îşi aminteşte Cooper, iar dacă este aşa, îi cer scuze dinainte.

– Ţi-am citit recentul interviu (din *MUFON Journal*) unde afirmi că nu crezi în MJ-12, iar asta m-a făcut să mă întreb de ce ai dorit această întâlnire, a început el.

– Interviul a fost făcut înainte de a-l întâlni pe John Lear, i-am replicat eu, dar îţi garantez că poziţia mea nu s-a schimbat prea tare. Cred că există un fenomen OZN, care este fizic în sensul obişnuit, dar care poate manipula spaţiul şi timpul în feluri pe care eu cu siguranţă nu le înţeleg; poate că or fi unii care le înţeleg...

– Aşa e, a afirmat el, plin de încredere ipocrită, dar continuă, te rog.

– Mai cred, ca şi tine, că guvernul SUA îl studiază probabil de mulţi ani. Aceasta nu înseamnă că MJ-12 este real. Imediat ce intervine comunitatea Serviciilor Secrete, intrăm într-o sală a oglinzilor, iar acum ne aflăm chiar în mijlocul acesteia. Apoi am vorbit cu Linda Howe şi Fred Beckman, amândoi recomandându-mi să-l ascult pe John Lear, care este un tip impresionant şi care mi-a spus că ar trebui să vorbesc cu tine, deci, iată-mă.

Chelneriţa ne-a adus băuturile, Cooper şi însoţitoarea lui şi-au aprins ţigările, iar el a început să-mi spună povestea lui.

– Am ajuns să mă implic în problema OZN ca agent secret la Marină, mi-a spus el într-un fel direct, pe care l-am găsit cinstit şi convingător. În perioada 1971-72 mi s-a ordonat să informez scurt mai mulţi ofiţeri superiori

despre conţinutul anumitor documente ce îmi fuseseră date. Acele informări erau în legătură cu faptul că armata capturase un număr de OZN-uri, iar ocupanţii lor colaboraseră cu savanţii noştri. Am încheiat un tratat cu ei.

L-am întrerupt, ca să mă asigur că înţelesesem faptele esenţiale.

– Mă iei cam repede, i-am spus. Mai întâi, care era poziţia ta în cadrul Marinei?

– Mă aflam sub comanda amiralului Clarey, în calitate de membru al echipei de informări a Serviciului Secret.

– Documentele erau secrete şi la ce nivel?

– Erau clasificate Strict Secret/S.I.

– Exista vreun cuvânt de cod legat de ele?

– **Majic,** cu „j", era numele de cod. Sunt convins că acum l-au schimbat.

– Cât a durat informarea, şi unde s-a ţinut?

– Au fost mai multe informări şi toate au avut loc la Cartierul General al Operaţiilor din Pacific, de pe insula Hawaii. Clădirea are vedere spre Pearl Harbour. Prima informare a fost o trecere generală în revistă, de două ore şi jumătate, apoi s-au făcut aduceri la zi periodice, pe măsură ce noi informaţii ieşeau la lumină.

I-a menţionat pe amiralul Clarey, amiralul Weisner şi amiralul John McCain ca fiind trei dintre cei cărora le dăduse un raport verbal complet.

– De ce au fost informaţi aceşti ofiţeri?

– Fiindcă în calitatea lor operaţională aveau nevoie urgentă să ştie. Mai întâi, era posibil ca în viitor să li se ceară să recupereze farfurii zburătoare. Doi, OZN-urile ar putea fi luate drept aparate ofensive sovietice şi s-ar putea trage asupra lor, aşa încât trebuiau să ştie de existenţa lor.

– Au fost ocazii în care OZN-urile au constituit o amenințare reală? l-am întrebat.

– În timpul războiului din Vietnam, un OZN a doborât un B-52. Au fost cazuri în care trupele noastre au fost atacate de obiecte considerate inițial elicoptere. Au fost unele speculații, la vremea aceea, cum că rușii ar fi intrat în război de partea nord-vietnameză, așa încât chestiunea a devenit destul de serioasă.

– După aceea, a pus vreodată Marina mâna pe vreun disc?

– A fost un incident, în care am fost martor ocular, privind recuperarea unui aparat considerat mai târziu submarin sovietic. Mă aflam la Centrul de comandă când s-a întâmplat și te pot asigura că era real.

– Ai văzut tu însuți un extraterestru? Aceasta este întrebarea pe care am învățat să o pun oricăruia pe care îl întâlnesc în asemenea cercuri.

– Nu, a zis Cooper sincer.

– Ai văzut vreodată o parte dintr-un disc prăbușit?

– Nu, dar știu doi oameni cărora li s-a dat sarcina să păzească farfurii prăbușite și cu care am vorbit.

– Ai văzut chiar tu OZN-uri?

– O dată, la sfârșitul verii lui 1966, eram de cart pe puntea unui submarin, USS Tiru, SS-416, în drum spre Seattle, și trei dintre noi am văzut un disc, mare cât un portavion, ridicându-se din mare la vreo două mile și jumătate distanță, în partea portului. S-a înălțat și s-a pierdut în nori, apoi a coborât la loc.

– A tulburat oceanul?

– Nu chiar, apa aluneca pe lângă el, ca și când ar fi fost atrasă de un câmp de forță.

– S-au făcut informări către ofițeri de rang înalt

înainte de 1971?

– S-or fi făcut, date fiind informaţiile din documente. Textele afirmă că primul proiect secret a fost elaborat la ordinul lui Eisenhower în 1953. Ike i-a cerut lui Rockefeller să-l ajute să creeze o organizaţie care să facă un studiu fără ştirea agenţiilor guvernamentale sau a Congresului. Rockefeller a înfiinţat-o sub conducerea Jason-ilor, un grup de intelectuali de elită. Grupa operativă era alcătuită din doisprezece oameni, între care Kissinger, Dulles, Brzezinski, George Bush şi opt alţii, care au ajuns să fie cunoscuţi sub numele de MJ-12 în cadrul Operaţiunii Majority.

– Unde se întâlneau?

– Într-un loc numit Country Club. Astfel puteau discuta pe faţă, fără să ştie cineva despre ce vorbeau. Era un teren din Maryland, pe care Rockefeller îl rezervase pentru Jasons. Era accesibil doar pe calea aerului.

– Iar informaţiile ţinute secrete erau legate în mod specific de OZN.

– De OZN şi de extratereştri. Există patru tipuri de extratereştri.

Conversaţia s-a oprit fiindcă a venit chelneriţa să ne ia comanda. Nu-mi era foame, şi voiam să fiu sigur că nu pierd nici un amănunt al relatării lui Bill, deşi majoritatea celor spuse de el erau foarte îndoielnice.

– Există patru tipuri de extratereştri, a reluat Bill Cooper după ce chelneriţa i-a adus încă un Chivas. Sunt două tipuri de Cenuşii, dintre care o rasă, nu prea des văzută, cu nasul mare. Apoi sunt cei de tip nordic, arieni înalţi şi blonzi şi, în sfârşit, cei Portocalii.

– De unde vin?

– Îmi amintesc că am văzut mai multe locuri de origi-

ne menţionate: Orion, Pleiade, Betelgeuse, Steaua lui Barnard şi Zeta Reticuli.

– Ai menţionat că avem un tratat cu ei?

– Din 1964.

– De ce s-ar deranja să încheie un tratat cu noi, dacă tehnologia lor este cu mult înaintea tehnologiei noastre? John Lear a menţionat un miliard de ani.

– Aveau nevoie ca guvernul să le păstreze secretă existenţa. Aminteşte-ţi, am avut un extraterestru în custodia noastră. Radarul nostru le-a afectat sistemul de navigaţie şi le-a dezechilibrat nava.

Nu i-am spus lui Bill că îmi petrecusem după-amiaza la o şedinţă de informare despre aparatură avansată cu microunde, la o companie de armament electronic. Acea companie, cu sediul în districtul Orange, fabrica, printre alte produse militare, un simulator radar. Ideea că radarele noastre primitive din 1949 ar fi doborât în repetate rânduri nave spaţiale extraterestre, era de-a dreptul caraghioasă. Propriile noastre avioane au la bord un dispozitiv cunoscut în comerţul cu armament electronic sub denumirea DERFUM (modulator digital de frecvenţă radio), care este puţin mai mare decât o cutie de pantofi şi are capacitatea de a afla instantaneu toate caracteristicile surselor electromagnetice active din apropiere, de a reacţiona la ele şi chiar de a furniza informaţii false, dacă este necesar, în câteva secunde. Este greu de crezut că navele spaţiale vizitatoare, cu un miliard de ani mai avansate ca noi, nu ar avea capacităţi similare sau superioare.

– Ce energie folosesc navele lor? am întrebat eu.

– Au un mic reactor nuclear de mărimea unei mingi de fotbal. Utilizează o curbură spaţiu-timp. Nu sunt fizician, aşa că nu înţeleg cum vine asta. În aparenţă au

capacitatea să se ascundă, să devină invizibile.

– Ce fel de metal folosesc?

– La început era magneziu pur. La vremea aceea n-am putut să-l reproducem, dar acum îl putem obţine în spaţiu, de aceea exista un atât de mare interes pentru creşterea cristalelor pe orbită. Ei folosesc aliaje pe care le putem realiza şi noi pe Pământ, dar nu cu aceeaşi structură flexibilă.

A schimbat brusc subiectul.

– Cunoşti vreun astronaut?

I-am dat numele câtorva astronauţi pe care-i întâlnisem.

– Întreabă-i pe oricare dintre astronauţii misiunilor Apollo despre Lună. Ce-au văzut acolo. Există o bază extraterestră pe partea întunecată a Lunii.

N-am vrut să deviez din nou conversaţia, aşa încât nu i-am mai zis că faţa nevăzută a Lunii nu este întunecată.

– Ce s-a întâmplat cu extraterestrul capturat? l-am întrebat.

– A murit în 1952 după ce a fost bolnav un an. Guvernul a încercat să-l salveze. Au trimis mesaje în spaţiu, rugându-i pe ai lui să vină să-l ajute. Rezultatul a fost aterizarea de la Holloman, pe 25 aprilie 1964, când un alt extraterestru a venit să lucreze cu savanţii noştri. Ne-a oferit grămezi de informaţii. Extratereştrii doreau cu disperare ca prezenţa lor pe Pământ să rămână secretă. Noi am fost de acord, în schimbul tehnologiilor. Extratereştrilor li s-a dat voie să facă răpiri. Ziceau că au nevoie să le facă din motive medicale. Trebuiau să dea grupului MJ-12 lista oamenilor răpiţi de ei. Apoi am început să ne dăm seama că ne minţeau.

– Unde sunt extratereştrii acum?

– În Zona 51. Toată lumea crede că se află sub controlul Aviaţiei Militare, fiindcă se află la Baza Aeriană Nellis din Nevada. Dar în realitate Zona 51 este a Marinei. Marina are controlul operaţional asupra activităţilor de teren din cadrul acestui proiect. Asta include şi Zona 2, care a fost construită iniţial ca zonă de depozitare subterană pentru Comisia pentru Energie Atomică.

– Dar Groom Lake?

– Groom Lake este tot la Nellis. La Nellis există un Grup Tehnic pentru Extratereştri şi mai există unul la Dulce, New Mexico, pe teritoriul unei rezervaţii indiene.

– Cum ştim dacă este adevărat?

– Asta afirmă documentele. S-a dovedit că există o mare anomalie magnetică în zona bazei. Poate că un radar cu penetraţie în sol ar arăta ce este înăuntru, probabil că este ca un fagure de tunele. Documentul explică pe unde se intră, unde sunt uşile.

– Este păzit?

– Nu, nu este păzit. Asta ar atrage doar atenţia, ar trebui să explice ce-i acolo. Dar odată intrat, nu mai ieşi. Pot să te duc acolo dacă vrei.

Ne sosise mâncarea, aşa că Bill şi-a atacat scoicile fierte cu poftă. Eu am continuat cu întrebările.

– Ce erau cele două documente utilizate de tine la informări? Poţi să le descrii?

– Cel mai gros era o carte, groasă de vreo doi centimetri, cu titlul **Raportul Numărul 13 Blue Book/Grudge.** Lumea crede că ţinea de Grudge, care era sarcina Aviaţiei Militare. Era în legătură cu răpiri şi implanturi.

– Ce era celălalt document?

– Era o schemă a Operaţiei Majority, care includea, de asemenea, Blue Book.

– A mai văzut cineva aceste documente?

– Este un tip, pe nume Bill English, care se ascunde în prezent lângă Albuquerque şi care a văzut aceleaşi lucruri ca şi mine. Se teme pentru viaţa lui. Au încercat deja să-l omoare de două ori. Guvernul a făcut să explodeze furgoneta în care călătorea el, împreună cu alţi doi. Aceştia au murit, iar el a avut noroc şi a scăpat. Singurul motiv pentru care mie nu mi se întâmplă nimic este că eu vorbesc ca lumea, răspândesc toate informaţiile pe care le am. Trebuie să-ţi dai seama că multă vreme am ţinut totul în mine, fiindcă mă gândeam că este interesul ţării şi eu am simţul datoriei foarte dezvoltat. Acum nu mai am aceeaşi impresie. Este complet greşit. Prea multă lume a murit din cauza acestui lucru. Este total ilegal, iar extratereştrii ne-au trădat. Acum trăim sub o imensă ameninţare.

– Cum a reuşit celălalt tip, Bill English, să vadă documentele?

– Era căpitan în armata SUA, Forţele Speciale. Fusese trimis ca analist de informaţii la o bază britanică. Documentul a venit într-un plic obişnuit. El n-ar fi trebuit să-l vadă, a fost o eroare de circuit. Aşa încât a fost dat afară. S-au făcut încercări de a-l asasina. A fost ridiculizat. Unii au spus chiar că se droga cu LSD!

– Ce părere ai despre documentarul **„Ascunderea adevărului"**, difuzat de Seligman?

Cooper a făcut un gest de dezgust.

– Făcea parte din afurisitul acela de plan al contingenţelor, o încercare deliberată, din partea guvernului, de a zăpăci oamenii. Poate că n-ar trebui s-o spun, dar unii dintre participanţi sunt informatori ai guvernului.

– Atunci, care era scopul documentarului?

– Să îndepărteze lumea de adevăr. Toate documentele MJ-12 prezentate de Moore erau falsuri evidente. A fost făcut pentru a-i discredita pe cei legaţi de aceste cercetări. Toată treaba era că un capitol din cartea lui despre prăbuşirea de la Roswell nu conţinea nimic nou. Imaginile de extratereştri nu erau corecte. Iar Majestic 12 nu a fost alcătuit de Truman, cum afirmau ei.

– Crezi că lumea este uşor de prostit?

– Adevărul este atât de incredibil... Uită-te la vaporul ăsta măreţ. Imaginează-ţi: **Queen Mary** ar naviga pe lângă o insulă a cărei populaţie ar trăi încă în epoca de piatră... Ce-ar zice ei despre vas? Asta este situaţia noastră faţă de nava extraterestră.

– Exact. **Queen Mary** nu se deranjează să încheie tratate cu regele oricărei insuliţe. Din nou, Bill, nu înţeleg de ce ar avea nevoie extratereştrii de un tratat oficial cu noi, dacă sunt atât de avansaţi. Eu cred că ne-ar ignora total.

– Aveau nevoie să se asigure că guvernul nostru le va asigura existenţa faţă de public.

Asta mi s-a părut din nou o contradicţie evidentă. Au existat sute de mii de apariţii OZN la lumina zilei, în faţa a numeroşi martori. Există oameni ca mine, care scriu cărţi, încercând să aleagă cele mai importante apariţii şi să dea publicităţii informaţiile. Dacă nu vor ca lumea să ştie de ei, atunci procedează greşit!

Am deviat conversaţia în altă direcţie, ca să clarific ceva ce mă preocupase de când mă întâlnisem cu Lear.

– Am auzit de la John şi, de asemenea, de la Linda Howe, că numele lui Allen Hynek a fost menţionat în Raportul 13...?

– Menţionat? a reacţionat Cooper mirat. A fost coau-

tor la treaba aceea blestemată! Hynek a fost în întregime implicat în ea, în studiul răpirilor şi al implanturilor. A declarat chiar că o persoană din patruzeci a fost răpită şi i s-a făcut un implant. Desigur, mult mai mulţi au fost doar răpiţi. Partea înfricoşătoare este ce se întâmplă dacă toţi cei din guvern au suferit deja implantări?

– Tot ce-ţi pot spune stă că îl cunosc pe Hynek foarte bine, iar ceea ce spui tu despre el nu are sens pentru cineva care îi cunoaşte caracterul.

– Iar tot ce-ţi pot spune eu este că era în acel document, mi-a replicat el sec. Numele lui Hynek era pe copertă, iar înăuntru erau imagini ale aterizării de la Holloman, fotografii de extratereştri, mese de autopsie şi detalii ale proiectului Lumina Roşie, unde noi am încercat chiar să zburăm cu aparatul lor, şi Proiectul Pasărea Zăpezii, o acoperire pentru Lumina Roşie în care se folosea tehnologie convenţională, şi aşa mai departe. Apropo, navele lor nu se prăbuşesc când se defectează, se aşază în craterul de impact în care praful a fost dat la o parte.

– Aici este o contradicţie. Blue Book, din ceea ce am văzut eu, era mai mult un proiect de relaţii cu publicul. De fapt, nu se urmărea fiecare caz. Hynek se tot plângea de asta.

– Nu s-au urmărit cazurile fiindcă se ştia deja ce erau acele lucruri. Dar tot ar fi trebuit să le explice publicului. Unul dintre documente afirma în mod specific că orice caz inexplicabil trebuie trimis lui Philip Klass, care lucrează cot la cot cu comunitatea Serviciilor Secrete. Ştii, lucrurile nu mai sunt deloc ceea ce par.

– Care crezi că este scopul implanturilor? l-am întrebat.

– Nimeni nu ştie. Când se încearcă scoaterea lor, per-

soana moare.

– Stai puţin. Dacă asta se întâmplă încă din 1953, mulţi dintre cei implantaţi au murit probabil deja, din cauze foarte naturale. Ar fi foarte simplu să se scoată implantul la autopsie şi să fie studiat. Nu crezi că un patolog l-ar observa şi ar fi suficient de intrigat ca să-l pună deoparte?

Pentru prima oară, Bill Cooper nu părea să aibă răspunsul pregătit. Pur şi simplu mi-a ignorat întrebarea, repetând că nimeni nu ştia la ce serveau implanturile.

M-am rezemat de spătarul scaunului.

– Bill, dacă tot ce-mi spui tu poate fi dovedit, va trebui să reconsiderăm tot ceea ce ştim despre problemă. N-am nici o îndoială că tu îmi spui ceea ce crezi, iar dacă spui că ai văzut acel Raport 13, vreau să te cred. Dar faptul că numele lui Hynek a fost asociat cu el, mă face să cred că este un fals total.

Mi-a răspuns sec că văzuse, bineînţeles raportul şi, bineînţeles că numele lui Hynek se afla pe el.

– Deci, ce crezi că ar trebui făcut acum? l-am întrebat.

– Informaţia ar trebui răspândită cât mai larg la public.

– Crezi că Preşedintele ştie?

– Da, Bush trebuie să ştie, ca fost membru al MJ-12. Preşedinţilor anteriori li s-a spus doar ce vroiau **ei** să ştie preşedinţii. Preşedintele ar trebui s-o trântească în mijlocul unei conferinţe de presă, înainte ca ei să-şi dea seama că va spune ceva. Nu vezi? Dacă s-ar da drumul informaţiei, comunitatea Serviciilor Secrete s-ar prăbuşi. Nimeni n-ar mai avea încredere în ei. După cum ştii, Reagan a clasificat Secret tot ce avea legătură cu OZN. Nimeni dintre cei

ce lucrează pentru guvern nu poate vorbi despre acest subiect, chiar dacă face muncă nesecretă.

Mă tem că la această afirmaţie fără noimă am reacţionat mânios.

– Cum poţi să spui aşa ceva! În primul rând că ar călca în Primul Amendament al Constituţiei. În al doilea rând, nimeni n-ar asculta un asemenea ordin. Guvernul n-a stabilit nici măcar ce este un OZN! Ar fi ca şi când mi-ai cere să ţin secret ce am mâncat în seara asta, sau ce-am vorbit unul cu altul. N-ai putea niciodată să mă forţezi s-o fac. N-am căzut de acord dinainte. Mai mult, sunt şi alţii care ştiu ce-am mâncat astă seară, aşa încât n-aş putea păstra secretul nici dacă aş vrea!

A clătinat din cap şi a rămas pe poziţie, repetând că Reagan a ordonat ca nici unul dintre cei care au în vreun fel de-a face cu guvernul SUA să nu discute despre OZN. Această afirmaţie părea, evident, absurdă şi faptul că-l auzeam pe Bill Cooper insistând atât de tare asupra ei mă făcea să mă simt stânjenit.

Am schimbat subiectul, în timp ce el îşi comanda un al treilea Chivas.

– Să mai vorbim despre extratereştri. Mai întâi, de unde vin?

– Există un document despre Proiectul Aquarius care se ocupă de istoria extratereştrilor şi interacţiunea lor cu Homo Sapiens în ultimii douăzeci şi cinci de mii de ani. Această interacţiune a culminat cu cultura bască şi cu asirienii. Dar Proiectul Aquarius a fost oprit.

Aveam senzaţia că ascultam un scenariu ştiinţifico-fantastic de mâna a treia, doar că omul din faţa mea credea evident în el. Eu, pe de altă parte, văzusem filmul ăsta de sute de ori.

– Planeta lor s-a transformat într-un deşert, în urma unui război cu o altă rasă. Au fost distruşi, evoluţia lor este în declin, sistemul lor digestiv este atrofiat. Vin aici în căutare de material genetic nou.

– N-are sens, am insistat eu.

– Guvernul crede.

– Cât trăiesc extratereştrii?

– Ne-au spus că trăiesc patru sute cincizeci de ani. Extraterestrul viu care a fost lăsat pe Pământ după Holloman se numea Krll. Ne-a dat o mulţime de informaţii, date ştiinţifice, dintre care o parte au fost publicate în literatura ştiinţifică sub numele de O.H.Krill, după ce au fost triate. Foarte avansate treburi. Krill este încă în viaţă.

I-am spus lui Cooper că mi-a fost greu să accept faptul că extratereştrii dintr-o stea îndepărtată se întâmplă să arate exact ca noi şi să aibă aceleaşi organe, sau aproximativ aceeaşi anatomie şi să se potrivească atât de bine cu cultura noastră. Lui asta nu i s-a părut o problemă.

– Biologia lor este bine înţeleasă, a zis el dând din umeri. Sunt fiinţe care respiră aer ca şi noi, deşi inima lor este legată de plămâni, alcătuind un singur organ. Sistemul lor digestiv este atrofiat. Sunt pe bază de clorofilă – ca plantele, dacă vrei. Absorb hrana prin piele şi excretează tot prin piele. Ei bine, ne putem uita în orice manual de fiziologie umană şi vom vedea acolo **pielea** înşiruită printre **organele excretorii.** Nu este ceva nou.

– Dar creierul lor? l-am întrebat.

– Au două creiere, separate printr-un perete osos, dar legate în acelaşi loc de măduva spinării.

– Cunoşti vreun doctor care a îngrijit extratereştri sau a făcut autopsii?

– Reţine numele dr. Guillermo Mendoza, a răspuns

Bill, fără nici o ezitare. El l-a îngrijit pe extraterestrul care a murit. Era biolog, nu doctor în medicină. Apropo, îi dădeau extraterestrului înghețată, pe care o putea mânca în cantități mici printr-o membrană din gură; îi plăcea într-adevăr cea de căpșuni. Și îi mai plăcea muzica tibetană. Partea aceea din documentarul **Ascunderea adevărului** de Seligman era adevărată.

– Cum comunică?

– Între ei, comunică telepatic. Cu noi, folosesc un dispozitiv de traducere. Când au venit prima oară, i-au contactat pe savanții noștri în cod binar.

Până la acest punct discuția noastră a rămas la un nivel realist, deși cam speculativ. Mă abținusem să subliniez o mulțime de contradicții. După ce principalele întrebări își căpătaseră răspunsul și după ce chelneriță a adus cafeaua, Bill a adoptat un ton mai confidențial.

– Știi, mi-a zis, eu nu sunt un tip religios. Dar dacă te uiți în Biblie... Îngerii ar putea fi tipul nordic, iar Cenușiii ar putea fi foarte bine demonii. La urma urmelor, Biblia vorbește despre un pact cu Diavolul în zilele de pe urmă, după refacerea Israelului. Și care va duce la Armageddon.

– Ce-au avut de spus extratereștrii despre asta?

– Informațiile date de ei n-au fost doar niște date științifice. Ne-au oferit multe pe partea ocultă. Au pretins că au mare legătură cu religia noastră. Vorbeau de vrăjitorie și culte de pe Pământ.

– Deci, ce-ai să faci cu toate astea?

– Am de gând să scot informația pe piață. Mi-am dat demisia. Pentru început, organizez un simpozion la Anaheim. Profiturile vor fi folosite pentru construirea unui fond de premii pentru cei ce vor să dezvăluie ceea ce știu. Apoi voi merge cu simpozionul prin toate marile orașe.

Bill s-a oferit să mă ducă la Dulce şi să mă introducă în peştera extratereştrilor. I-am spus că n-am să fac asta. A chicotit şi mi-a spus râzând mânios:

– Vezi, asta-i problema cu voi, savanţii. Vor să ştie tot şi când le dai ocazia să verifice într-adevăr, n-o fac.

– S-ar putea să fiu un savant tâmpit, am contrat eu, dar dacă îmi spui să sar de pe Empire State Building fără teamă, fiindcă ai să trimiţi o farfurie zburătoare să mă salveze în ultimul moment cu o rază antigravitaţională, n-am s-o fac nici pe asta, Bill. Cine ştie ce este în peştera aceea de la Dulce? Din câte ştii, este o zonă federală părăsită, de depozitare a deşeurilor radioactive, unde aş fi fript de viu în cinci minute.

Ne-am îndreptat toţi trei spre lift. I-am spus lui Cooper că discuţia noastră fusese importantă fiindcă plecam din nou de la zero în încercarea de a înţelege fenomenul OZN. Totuşi, la plecare, era dezamăgit de mine şi suspicios, fiindcă nu-i arătăsem entuziasmul absolut şi necondiţionat la care, evident, se aşteptase.

CUM AM FOST ACUZAT CĂ M-AM ALĂTURAT CONSPIRAŢIEI

După cina noastră, am mai auzit o singură dată de Bill Cooper.

Într-o seară, în iunie 1989, am primit un telefon de la el. Cineva îi spusese că urma să vorbesc la o întrunire despre cercetările pe care le făcusem în Brazilia „privitor la mutilările de oameni săvârşite de OZN-uri". A trebuit să râd, când am auzit aşa ceva.

De-a lungul anilor existaseră zvonuri false, care pretindeau că se bazează pe faptele sau declaraţiile mele. Aceste zvonuri erau în general mai mult amuzante decât

serioase. Într-o recenzie la **Dimensiuni,** de exemplu, un ziar din Anglia, **Cambridge News,** mă confunda cu Whitney Stierber (care îmi scrisese prefaţa cărţii) şi pretindea că fusesem răpit şi examinat de extratereştrii din farfurii! Desigur, reporterul cercetase doar supracoperta, înainte de a scrie recenzia cărţii. Un ziar din Mexic îşi asigura cititorii că eu spusesem că în jurul navetei spaţiale Challenger zburau OZN-uri, când a explodat, în 1986. Culmea prostiei a fost atinsă în 1990, când cineva a răspândit un zvon în interiorul grupului MUFON, conform căruia eu fusesem teleportat odată în mod misterios într-o maşină condusă de cercetătorul psihic Ray Stanford! Lista unor asemenea invenţii stupide ar fi prea lungă pentru a o enumera. În general, eu atribui aceste ştiri false unor ziarişti leneşi, care nu-şi verifică sursele. Asemenea confuzii apar în jurul oricărui autor, mai ales când subiectul lucrărilor sale este controversat. Dar aici era vorba de Bill Cooper, care pretindea a fi un investigator serios şi care citea cu seriozitate asemenea porcării.

– Nu ştiu unde ai auzit toate astea, i-am spus. Este adevărat că voi vorbi despre cercetările noastre în Brazilia. Am căutat **vătămări corporale** la oameni, nu mutilări, printre martorii apariţiilor OZN. În două cazuri martorii au murit, dar după părerea noastră, bazată pe discuţiile cu oameni care fuseseră de faţă la decese, au murit de inimă. Am cercetat, de asemenea, cazuri în care, conform gazetelor americane, tot sângele fusese scos din corp. N-am putut găsi absolut nici o dovadă în acest sens.

Îmi pierdeam timpul.

– Încerci să afli adevărul, m-a întrebat Cooper pe tonul acuzator al unui procuror, sau încerci să ascunzi adevărul?

– Nu m-aş duce tocmai până în Brazilia pe banii mei dacă n-aş încerca să aflu adevărul, i-am spus, încingându-mă niţel. La urma urmelor, eu mă dusesem acolo, iar Bill nu. Să-şi cumpere bilet până la Manaus şi să-mi verifice munca, am gândit eu.

Cooper a izbucnit.

– Noi credem că nu erau banii tăi. Ştim noi pentru cine lucrezi...

Pentru prima oară în viaţă am închis cuiva telefonul. Şi când şuvoiul acuzaţiilor lui Cooper a tăcut brusc, mi-am dat seama că acum fusesem promovat de la simplu cercetător, care face totul pentru a înţelege misterul OZN, la participant la conspiraţie, contribuind la „oribilul adevăr".

Aşa funcţionează oare întreaga maşinărie a mitului şi fanteziei? m-am întrebat eu, în timp ce mi se punea un nod în gât, de amărăciune. Legendele lui MJ-12 şi Zona 51 au fost create din nimic de câţiva oameni de genul lui Cooper, scoţând orice cuvânt auzit, orice nuanţă de sens, în afara contextului? Sau fuseseră aduşi la o asemenea disperare de evenimentele reale din vieţile lor? Am hotărât că merse-sem suficient prea departe în căutarea răspunsului la această întrebare. L-am sunat pe John Lear, pentru care am dobândit un adevărat respect, şi i-am spus că nu mai vreau să vorbesc niciodată cu prietenul său, Cooper.

Şi totuşi, Cooper, într-un sens, avea dreptate: cina noastră fatidică de pe **Queen Mary** mă readusese într-adevăr în punctul zero.

AFACEREA BENNEWITZ

Povestea lui Paul Bennewitz a început să circule printre cercetătorii fenomenului OZN, la începutul anilor

'80, mai întâi ca o chestiune strict confidenţială; Bennewitz este un fizician respectat, care conduce o companie mică de electronică, în apropiere de Baza Aeriană Kirtland, căreia îi furnizează echipament de detecţie a umidităţii. Cercetător avid al OZN-urilor, s-a spus despre el că ar fi intrat în legătură cu o femeie care întâlnise extratereştri. Folosind o metodă foarte îndoielnică, devenită din nefericire unul dintre standardele cercetării OZN, martora a fost hipnotizată de trei ori de dr. Leo Sprinkle, în strădania de a se recupera „adevărul". Bennewitz a descoperit că femeia credea că, în cursul apariţiei, fusese răpită de extratereştri. Fusese dusă într-o bază subterană; i se arătaseră cuve cu lichid în care pluteau bucăţi de carne omenească (probabil în aşteptarea „cinei" extratereştrilor?). I se spusese că extratereştrii, Cenuşiii cei Scunzi, locuiau acolo, împreună cu savanţii americani şi că experienţe secrete erau în curs chiar sub suprafaţa statului New Mexico. Cititorul ar trebui să reţină că toate acestea au ieşit la iveală în starea de transă, indusă de un hipnotizator care crede că ar fi fost el însuşi răpit şi că ar avea o misiune dată de extratereştri.

În strădania de a afla dacă martora era afectată în vreun fel de forţe exterioare, se mai spune că Bennewitz a instalat un aparat care înregistra nişte semnale electronice stranii. El a ajuns să fie convins că acele semnale făceau legătura între piloţii OZN-urilor şi agenţii secreţi din baza Kirtland. A observat porţiuni arse şi obiecte suspecte în diferite locuri din New Mexico şi a hotărât că acestea trebuie să fi fost locuri în care s-au prăbuşit OZN-uri.

Cu trecerea anilor, ideile lui Bennewitz au devenit treptat tot mai extremiste. El a fost vizitat de un şuvoi neîntrerupt de cercetători OZN, între care John Lear, Jim

McCampbell, Bill Moore, Linda Howe şi mulţi alţii. Le-a spus că a văzut cu ochii lui OZN-uri năpustindu-se din ceruri pentru a răpi motociclişti în împrejurimile oraşului Albuquerque. A ajuns să fie tot mai obsedat de subiect.

La întrunirea MUFON de la Las Vegas din iulie 1989 şi în discuţii particulare cu mine, Bill Moore a confirmat cele de mai sus şi a făcut senzaţionala declaraţie că treaba cu Paul Bennewitz constituie o parte deliberată a unei operaţiuni guvernamentale de dezinformare. Fizicianul, a sugerat el, dăduse în mod nevinovat peste un semnal folosit într-un experiment secret al Aviaţiei Militare şi care n-avea nici o legătură cu OZN-urile. El a fost contactat de ofiţeri de securitate care au încercat să-l facă să-şi deconecteze echipamentul şi să nu le supravegheze testele electromagnetice. Bineînţeles, cu cât insistau mai mult, cu atât Bennewitz se convingea că au ceva de ascuns (ceea ce era adevărat) şi că era ceva în legătură cu OZN-urile (ceea ce era fals). Şi a refuzat să se conformeze.

Conform afirmaţiilor lui Bill Moore, în public şi în particular, agenţii de securitate de la OSI au hotărât atunci să se conformeze fanteziilor lui Bennewitz şi să-l scoată pur şi simplu din minţi. L-au folosit pe Bill Moore, care a colaborat de bună voie, să-l convingă că nişte elicoptere absolut obişnuite, implicate într-un exerciţiu de salvare pe timpul nopţii, erau în realitate farfurii zburătoare care se năpusteau să răpească oameni nevinovaţi. Şi i-au întărit credinţa că orice incident straniu prin preajma Bazei denota intervenţia extratereştrilor, discreditându-l astfel ca sursă a unei posibile şi serioase scurgeri de informaţii despre experienţele lor.

Unele dintre aceste dezvăluiri ale lui Moore au fost

salutate la Las Vegas cu strigăte furioase din rândurile publicului.

– Cum rămâne cu Constituţia? a zbierat un bărbat care şedea lângă mine.

– Cine îţi dă dreptul să înnebuneşti un om?

O femeie pur şi simplu s-a ridicat şi a plecat, plină de dezgust.

Nu am eu calitatea să judec acţiunile unor asemenea oameni care se pretind autentici cercetători ai paranormalului şi care se angajează de bună voie în asemenea jocuri, ca Bill Moore. Dacă Aviaţia Militară, sau oricare altă organizaţie guvernamentală, şi-a încurajat într-adevăr agenţii să acţioneze în asemenea moduri, atunci urmarea va fi un scandal la scara operaţiunilor de dezinformare şi control mental din anii şaizeci şi şaptezeci, care au culminat cu Cointelpro al FBI şi cu MK-Ultra al CIA, un capitol foarte întunecat al istoriei americane. În cadrul acestor programe, cetăţeni ai SUA şi ai altor ţări, în special Canada, au fost expuşi în mod sistematic la dezinformare, scrisori anonime care foloseau toate insinuările rasiste şi sexuale posibile pentru a-i discredita, sau la droguri periculoase care îi transformau în „legume" şi uneori le provocau moartea. Despre MK-Ultra s-au prezentat documente la tribunal şi în mai multe cărţi. Dar despre scandalul manipulării credinţei în OZN-uri nu s-a prezentat nici un document.

Este o situaţie foarte gravă, într-adevăr, fiindcă Paul Bennewitz nu este singurul om de ştiinţă de renume, afectat de aceste zvonuri. În ultimii cinci ani, am fost martor la radicale schimbări de atitudine la aceia dintre colegii mei care, la un moment dat, îşi dedicaseră serios energia cercetării OZN. Mulţi dintre ei, descurajaţi de practicile

absurde ale Adepţilor răpirii, care hipnotizează martori, fără nici o protecţie, şi de falsele relatări despre extratereştri prăbuşiţi, şi-au abandonat pur şi simplu cercetările. Nu pot spune că-i condamn. Dar înainte de a mă retrage de pe teren, vreau să mai ofer nişte fapte, pentru a-i ajuta pe cei care mi-ar urma, şi vreau să pun câteva întrebări directe.

Ceva nu are sens aici.

De ce s-ar strădui cineva de la Washington să monteze o asemenea dezinformare, dacă singurul rezultat este semănarea confuziei printre membrii comunităţii cercetătorilor OZN, care este un grup foarte mic, fără mare influenţă asupra opiniei publice? Este la mijloc ceva mai sinistru? Au John Lear şi Bill Cooper dreptate când pretind că adevărul este mai oribil decât tot ceea ce ne putem noi imagina, chiar dacă în privinţa faptelor şi a motivelor greşesc total, din nenorocire?

Povestea oferită de Lear provine direct din afacerea Benewitz, despre care ştim acum că s-a bazat pe hipnotizarea îndoielnică de către Sprinkle a unui singur subiect şi a fost amplificată disproporţionat de eforturile de dezinformare ale lui Moore. Bill Cooper n-a reuşit să-l scoată la iveală pe doctorul Mendoza şi continuă să pretindă cu seriozitate în discursurile sale în public că Luna are o faţă întunecată.

Asociaţii mei au analizat o duzină de baze de date importante, cuprinzând tot ce s-a publicat în ultimii douăzeci de ani în domenii ca ingineria, chimia, până la biologie şi fizică teoretică. Nu există nici un articol ştiinţific în vreo publicaţie de referinţă de renume, semnat cu numele Crill sau Krill. Încă o dată, ceea ce se putea verifica a fost verificat şi n-a dus la nimic.

Departe de a se ascunde în Albuquerque de teama unui asasinat, Bill English însuşi s-a arătat în faţa a sute de oameni la conferinţa de la Las Vegas. Părea foarte relaxat şi a discutat genial cu arhiscepticul Philip Klass. A povestit cum a servit în Serviciile Secrete, într-o funcţie inferioară, în care i s-a cerut să evalueze probabilitatea ca anumite rapoarte secrete să fie adevărate. În acest context pretinde el că a văzut acelaşi Raport 13, pe care Bill Cooper avea sarcina să-l analizeze.

Am discutat cu Bill English la conferinţa de la Las Vegas şi tind să-l cred. S-ar putea foarte bine să fi văzut acel raport, aşa cum s-ar putea să-l fi văzut şi Cooper. Dacă este aşa, s-ar putea să fi fost pur şi simplu un test pentru puterea lor de judecată sau capacitatea lor de analişti ai Serviciilor Secrete. Partea caraghioasă a presupusului Raport 13 este că numele lui Hynek era asociat cu fotografii şi rapoarte despre autopsii de extratereştri şi că menţiona întâlniri **de aproape** în legătură cu aterizări OZN. Coautorul raportului a fost colonelul Friend.

Ca fost asociat apropiat al doctorului Hynek, pot să asigur cititorul că el era foarte sceptic în privinţa farfuriilor prăbuşite, şi chiar mai mult în privinţa presupuşilor extratereştri. El s-ar fi întâlnit în mod repetat cu un individ numit Leonard Stringfield, care pretindea că are multe surse de asemenea rapoarte, dar niciodată n-a vrut să le identifice sau să le lase să vorbească în particular cu Hynek. Întotdeauna se întorcea din asemenea vizite foarte nemulţumit. Iar prietenul meu, Fred Beckman, care-l cunoştea tot atât de bine pe Hynek, mi-a amintit că doar în anii şaptezeci a stabilit Hynek termenul de **întâlnire de aproape.** Cât despre „colonelul" Friend, acesta era doar maior pe vremea când conducea proiectul Blue Book.

Raportul 13 este o născocire mârşavă. Mai rămâne o singură întrebare fundamentală. Având în vedere că toate poveştile despre extratereştri, MJ-12 şi farfurii prăbuşite sunt amăgiri, avem oare de-a face pur şi simplu cu o epidemie spontană de credinţe stranii, printre amatorii cu prea multă imaginaţie, frustraţi de lipsa de progres în cercetările lor? Sau aici lucrează o forţă mai sinistră, folosindu-i intenţionat la răspândirea unor asemenea date false, pentru a servi propriilor ei scopuri?

O CĂLĂTORIE ÎN ŢARA VISELOR

Dacă nu poţi forţa un tren să încetinească, mai este o cale de a-l opri: poţi mări viteza locomotivei până când înnebuneşte şi deraiază. Acest gen de acţiune a fost oare întreprins împotriva cercetătorilor OZN, când a devenit clar că ascunderea adevărului şi cenzura nu mai aveau efect? Acesta a fost motivul scurgerilor de informaţii şi al dezvăluirilor false, al alimentării deliberate a unor credinţe absurde în farfurii prăbuşite, autopsii de extratereştri şi Cenuşii Scunzi?

Agenţia Serviciilor Secrete şi cei pe care îi folosesc la supravegherea problemei OZN au un avantaj nedrept asupra noastră, a celorlalţi: pot ignora multe legi în numele securităţii naţionale, se bucură de acces la senzori sofisticaţi şi baze mari de date şi le pasă prea puţin de viaţa particulară a omului. Pot folosi reţele de informatori pentru a culege zvonuri şi pot folosi provocatori pentru a răspândi zvonuri false. Pot trimite cercetători independenţi la vânătoare de cai verzi pe pereţi, timp de săptămâni întregi. Totuşi, în ciuda acestui avantaj nedrept, agenţiile Serviciilor Secrete suferă şi ele de anumite tendinţe şi slăbiciuni, care le fac vulnerabile pentru un cinic din afară:

sunt adesea orbite de propria lor aroganţă profesională şi de mândria de a şti anumite lucruri, pe care în mod greşit presupun că nu le mai ştie – sau bănuie – nimeni altcineva. Tind să uite că multe dintre informaţiile pe care le cenzurează cu atâta gelozie trebuie să provină în primul rând din lumea reală. Acestea rămân în general disponibile oricărui cercetător care îşi dă osteneala să le extragă prin canale independente şi obiective.

Misterioasele obiective văzute şi filmate la Groom Lake constituie un asemenea caz. O analiză financiară a corporaţiei Lockheed, publicată pe 16 mai 1990 de către firma de intermedieri Bateman, Eichler, Hill, Richards avea de spus următoarele despre activitatea „Uzinei Sconcs":

> Vânzările au rămas relativ serioase în ciuda îndepărtării lui SR-71 (avion spion) din serviciul Aviaţiei Militare şi a nerealizării părţii de producţie a programului Stealth Fighter F-117A... Speculăm că o mare parte din deficit a fost absorbită de **Aurora.**

Finanţarea în cauză a crescut de la 25 milioane de dolari în 1987 la 150 milioane de dolari în 1989, şi la **jumătate de miliard de dolari în 1990,** indicând un efort tehnologic major.

Deci, ce este Aurora? Un element al răspunsului poate fi găsit în numărul din februarie 1990 al **Interavia,** unde expertul Bill Sweetman relatează că **un avion de o noutate radicală, posibil fără pilot, era în curs de testare la Groom Lake.** El a făcut speculaţii asupra vitezei de croazieră, probabil de 6 Mach şi a sistemului de propulsie cu reacţie.

Zvonurile despre farfurii zburătoare în Zona 51 erau

oare răspândite în mod deliberat de militari, în strădania de a discredita total relatările oricui ar fi observat straniile manevre ale acestui avion foarte avansat, despre care ştiau că n-ar fi putut fi ascunse de civilii din vecinătate? Cei care au venit cu pretenţia că „demască acoperirea adevărului" – ca Moore, Vulturul şi Şoimul, Lear şi „Dennis" – s-ar putea foarte bine să fi fost traşi pe sfoară. Ar fi putut să devină foarte simplu: protejarea unei investiţii de jumătate de miliard într-o platformă a Serviciilor Secrete, de o noutate radicală. Întreaga operaţie ar putea să nu aibă nici o legătură cu problema OZN, sau cu interesul mai larg al guvernului pentru aceasta.

ŞAPTE CAPCANE

Agenţiile Serviciilor Secrete uită adesea că înainte de a putea clasifica drept „secretă" sau cenzura o informaţie, aceasta trebuie mai întâi să existe în capul cuiva. Acest lucru este adevărat mai ales pentru datele despre OZN. Li se poate lua urma, pot fi investigate şi verificate de orice om capabil să gândească independent. Dar cuvântul cheie este aici **independent**: o investiţie cu adevărat nepărtinitoare implică recunoaşterea atentă şi evitarea intenţionată a câtorva capcane logice mortale. De aceea voi încheia acest capitol identificând cele mai periculoase şapte capcane ce tind să ne devieze procesul de gândire.

PRIMA CAPCANĂ: TRANSMISIBILITATEA CIUDĂŢENIEI

Suntem cu toţii înclinaţi spre această greşeală, care funcţionează după cum urmează: cineva face o afirmaţie extrem de stranie, pe care o vom numi (A). De exemplu, (A) ar putea fi aserţiunea : „Sunt în contact cu o civilizaţie

extraterestră". Când este îndemnat să-şi dovedească aserţiunea, subiectul va face o a doua afirmaţie stranie, pe care o vom numi (B). De exemplu, el sau ea ar putea spune: „Mi-au dat puterea de a-ţi îndoi lingura, doar gândindu-mă la ea".

Desigur că tu vei pune sub semnul întrebării această a doua aserţiune, spunând ceva de genul: „A, da? Păi, dovedeşte-o, măi şmecherule!"

În următoarele câteva minute, subiectul trece la transformarea lingurii tale dintr-o moştenire nepreţuită într-o biată zdreanţă din metal răsucit, nefolositoare şi de nerecunoscut, lăsându-te uluit şi cu gura căscată. De acum încolo, le vei spune probabil tuturor prietenilor că individul respectiv se află într-adevăr în contact cu extratereştrii.

Dimpotrivă, un adevărat gânditor independent şi-ar fi dat seama de greşeală. Subiectul a demonstrat doar aserţiunea (B), mai precis faptul că îţi poate îndoi lingura. Am putea dezbate dacă această capacitate derivă din puteri paranormale, care ar putea exista în mod latent în fiecare din noi, sau dacă este vorba de o şmecherie. Dar în nici un caz nu dovedeşte afirmaţia (A), mai precis contactul cu civilizaţiile din spaţiu.

Mintea omenească, repezindu-se cu plăcere să tragă concluzii, a făcut o **translaţie** (B este adevărată şi a fost afirmată în contextul A, deci A trebuie să fie adevărată), ceea ce este total nejustificat.

CAPCANA DOI: EFECTUL DE BLOCARE

Această greşeală a fost descoperită în mod special de un sceptic, care a observat că majoritatea amatorilor de paranormal nu revin niciodată la linia de bază a unei

credinţe normale, odată ce au ajuns să se convingă de vreun fapt ciudat, chiar dacă mai târziu acesta se dovedeşte fals.

Un exemplu perfect al acestei greşeli este dat de legendele curente despre umanoizi vii aflaţi în custodia Aviaţiei Militare. Mai mulţi cercetători independenţi au ajuns să fie convinşi că există asemenea umanoizi într-o bază subterană, aflată sub Zona 51. Mi-au trebuit luni de zile ca să descopăr omul care era sursa zvonului. Când i s-a luat un interviu, s-a dovedit că nu văzuse niciodată vreun astfel de umanoid. Cu toate acestea, cei ce crezuseră povestea lui nu şi-au şters pur şi simplu afirmaţia de pe tabla minţii. În schimb, au început să caute vreo confirmare, vreo altă indicaţie, din orice altă sursă, că umanoizi micuţi ar putea fi ţinuţi în vreo bază subterană. Credinţa lor le devenise prea dragă pentru a fi pusă sub semnul îndoielii, chiar dacă ştiau că bazele sunt greşite. Presupunerile lor despre lume fuseseră blocate la o idee şi nu mai puteau coborî la loc, indiferent de dovezi.

Această greşeală nu se mărgineşte la ufologi. Dacă-i poţi face pe oameni să cumpere bilete de loterie **o singură dată,** în speranţa că ar putea câştiga un milion de dolari, ei vor continua probabil să cumpere bilete de loterie, chiar dacă vor continua să piardă: acum ar fi prea dureros pentru ei să renunţe la plăcerea de a şti că pot câştiga un milion de dolari săptămâna viitoare, mai ales dacă pierderile lor (considerate acum investiţii) continuă să sporească.

CAPCANA TREI: ÎNŞIRUIREA DE DATE FALSE

Această greşeală este una emoţională şi, ca atare, este chiar mai dăunătoare decât celelalte două. Datorită ei, majoritatea cercetătorilor fenomenului, odată induşi în

eroare de o anumită credinţă, vor continua să fie fascinaţi de „dezvăluiri" ulterioare, chiar dacă ştiu că acestea sunt false. Funcţionează cam aşa:

Un străin te sună la telefon şi îţi dezvăluie cu răsuflarea tăiată vreun fapt extraordinar **confidenţial.** De exemplu, s-ar putea să te asigure că o farfurie zburătoare va ateriza săptămâna viitoare într-un anumit loc din New Mexico. Dacă eşti un cercetător serios, vei zbura săptămâna viitoare la New Mexico, pentru a ajunge acolo la timp pentru marele eveniment.

Farfuria zburătoare nu va apărea niciodată. Acum ai ocazia perfectă să-i spui străinului că este un prost care se înşală singur şi că nu trebuie să te mai sune niciodată. Conform Capcanei Trei, însă, se pare că nu vei face astfel, fiindcă el a devenit acum pentru tine o sursă de aventură şi de informaţii privilegiate şi **ţi-e teamă să nu ţi se rateze acest flux de date** dacă îl jigneşti. Mulţi ufologi îşi procură o formă curioasă de automulţumire şi de senzaţie de putere din asemenea surse, chiar dacă dezvăluirile acestora sunt în mod constant false. Nu contează cât de des se înşală Misteriosul Străin, atâta timp cât el sau ea continuă să ofere o succesiune de poveşti de calitate, care corespund aşteptărilor dumneavoastră.

CAPCANA PATRU: MOMEALA PALPABILULUI

Adunând datele pentru această carte, am observat un fapt nou, pe care îl considertot atât de uluitor ca şi fenomenul OZN în sine. În mod repetat am văzut cum cercetători experimentaţi, oameni care au studiat cu răbdare paranormalul şi efectele legate de acesta, timp de mulţi ani, s-au prăbuşit efectiv în câteva ceasuri, în faţa unor interviuri înregistrate pe bandă, ale unora ca Şoimul

sau Vulturul. Odată, la San Francisco, o sală întreagă de conferinţe, plină de crema cercetării parapsihologice californiene l-a auzit pe respectatul savant şi filozof Arthur Young, inventatorul rotorului elicopterului Bell, prezentând dezvăluiri înregistrate pe bandă, despre presupuşi extratereştri din bazele secrete. Mulţi au plecat convinşi că dovezile sunt la îndemâna noastră. Aşa cum mi-a spus unul dintre aceşti cercetători: „În sfârşit, avem ceva palpabil!"

N-avea nimic, bineînţeles. Tot ce avea era o bandă video cu străini arătoşi, făcând declaraţii trăznite. Cum au putut savanţi care şi-au petrecut o mare parte din viaţă concepând şi criticând experimente delicate de parapsihologie, să înghită deodată povestea dovezii materiale solide, a farfuriilor capturate, aflate în hangarele Aviaţiei Militare, fără să ceară o şansă de a cerceta discrepanţele evidente ale acestor afirmaţii?

Răspunsul se află probabil în frustrarea continuă produsă de un fenomen care ne înnebuneşte pentru că nu-l putem atinge. Dezvăluirile au venit la timp pentru a uşura suferinţa produsă de această frustrare. Promitea dovezi materiale, o probă pe care s-o putem vedea şi atinge cu toţii, **cu condiţia să avem permis de intrare în Ţara Viselor...**

Ironia de a urmări o încăpere plină de „lumini" ale parapsihologiei înghiţind farfurii capturate, doar pentru că „în sfârşit, avem ceva palpabil, ceva material", era absolut remarcabilă.

CAPCANA CINCI: GREŞEALA NUCII DE COCOS

Această cursă obişnuită a fost explicată mai devreme în partea intitulată „Cine poate ţine nuca de cocos?". Atâta

timp cât suntem reduşi la poziţia de observatori şi n-o putem ţine în mână, nu putem stabili ce se întâmplă de fapt cu nuca.

Dacă Preşedintele Statelor Unite ar anunţa mâine că extratereştrii au aterizat şi sunt ţinuţi într-o bază secretă din New Mexico, cum ar descoperi comunitatea ştiinţifică dacă afirmaţia este sau nu adevărată? Care sunt limitele pentru ceea ce poate fi falsificat? Dacă un lucru este recunoscut ca mister, nu implică aceasta în mod automat că este sesizabil cu instrumente de detecţie ale savanţilor noştri, şi deci ar fi putut fi falsificat de alţi savanţi, înzestraţi poate cu aparatură puţin mai avansată?

CAPCANA ŞASE: CONTOPIREA MISTERELOR

Când două evenimente curioase (A) şi (B) se întâmplă la distanţă foarte mică în timp şi în spaţiu, este natural ca mintea omenească să le contopească într-un singur mister. Totuşi, acest lucru se dovedeşte adeseori a fi o greşeală. Faptul că nişte cetăţeni respectabili au văzut nişte obiecte stranii zburând peste Groom Lake (evenimentul A) nu dovedeşte afirmaţiile lui Lear despre existenţa unor hangare cu discuri înăuntrul lor (evenimentul B) la Baza Aeriană Nellis. Şi chiar dacă asemenea discuri ar exista, unde este dovada că au vreo legătură cu misterul OZN?

O lacună similară în relatările publicate despre Roswell mă face să ezit să o consider o prăbuşire OZN autentică, în ciuda excelentelor cercetări făcute pe teren. Ceea ce avem noi este dovada că un lucru s-a prăbuşit peste o fermă (evenimentul A), iar Aviaţia Militară a ascuns adevărul, folosind o explicaţie ridicolă pentru a nega faptele. Şi totuşi, resturile nu s-au dovedit a avea formă de disc şi nu au existat cadavre. Se spune că un alt loc cu un

disc şi cadavre a fost descoperit la mai multe mile distanţă, peste o săptămână (evenimentul B), de către alţi martori. Deci, care este legătura logică dintre aceste două evenimente şi de ce ufologii contopesc automat aceste două episoade radical diferite, sub numele de „incidentul Roswell"?

Materialul recuperat din prăbuşire, deşi rămâne fascinant, nu depăşea în mod necesar tehnologia umană de la sfârşitul anilor patruzeci. Saranul aluminizat cunoscut şi ca saran argintat, provenea dintr-o tehnologie disponibilă deja pentru lucrări de laborator în 1948. Era subţire ca hârtia, nu se deforma la loviturile de ciocan şi redevenea neted după mototolire.

CAPCANA ŞAPTE: AMPLIFICAREA SECRETULUI

Adepţii teoriei extraterestre sunt văzuţi adeseori la televiziune şi la conferinţe, fluturând documente guvernamentale foarte cenzurate, ca dovadă că au dreptate. Publicului îi plac demascările, aşa încât respectivii dobândesc mult prestigiu şi o influenţă sporită, pretinzând că agenţii guvernamentale formidabile încearcă să ascundă lucrurile.

În realitate, cenzurarea ar putea proveni dintr-o mare varietate de motive obişnuite, mergând de la cerinţa clară de a se proteja noi posibilităţi tehnologice, până la pura stupiditate birocratică. Când cenzura este înlăturată, textul ascuns se dovedeşte a fi de natură pur tehnologică. Adepţii au amplificat pur şi simplu natura şi sensul secretului.

Însuşi faptul că armata SUA a făcut propriile cercetări secrete, interogând anumiţi martori şi efectuând analize de laborator discrete, **demonstrează cât de puţin, nu cât de mult ştie.** Acesta este genul de contradicţie evidentă

pe care mulţi adepţi au ignorat-o, presupunând orbeşte că guvernul ştie tot. Ar fi oare nevoie să se facă experienţe secrete, să fie supravegheate grupurile de cercetare civile, să se finanţeze chiar pe căi ascunse eforturile de cercetare ale unor ufologi, dacă Aviaţia Militară ar avea farfurii zburătoare stând neajutorate în hangare şi extratereştri mititei sub bisturiul chirurgilor?

Faptele duc spre o concluzie diferită: aşteptarea unor vizitatori avansaţi din cer este întreţinută şi exploatată de diferite grupuri, în propriile lor scopuri.

Adunate laolalată, aceste şapte falsuri duc la o observaţie importantă: orice om suficient de isteţ sau suficient de pervers pentru a imita apariţia OZN-urilor sub formă de obiecte fizice, poate îndrepta concluziile comunităţii cercetătorilor în orice direcţie doreşte. Poate capta fascinaţia publicului şi probabil chiar credinţele secrete ale experţilor guvernamentali.

Dacă se va concepe vreodată un test pentru ipoteza sistemului de control, dacă se va trimite vreodată un semnal real către forma de conştiinţă ce ar putea guverna fenomenul OZN, formula va fi găsită la acest nivel. Comunitatea Serviciilor Secrete nu controlează această capacitate. O dată înţelese aceste lipsuri ale raţionamentului uman, testarea sistemului de control OZN este un joc pe care îl poate juca oricine.

CHESTIUNEA MOTIVELOR

Ne putem întoarce acum la problema mai largă a motivelor jocurilor de dezinformare pe care le-am observat.

Presupunerea mea este că persoane aflate adânc în

interiorul structurii guvernului SUA foloseau poveştile cu farfurii zburătoare pentru a ascunde altceva. Pentagonul este clar în posesia celei mai mari colecţii din lume de fotografii şi filme, înregistrări electromagnetice şi rapoarte radar, în legătură cu OZN-urile. **Dar datele nu înseamnă informaţii.** Într-un anume punct, secţia de relaţii cu publicul a Aviaţiei Militare a primit misiunea să răspândească în mod deliberat confuzia şi dezinformarea în legătură cu OZN-urile. Şi-a folosit propriii ofiţeri şi agenţiile de relaţii cu publicul, ca DAVA la Baza Aeriană Norton, pentru a răspândi zvonuri, făcând eforturi deliberate de a atrage grupurile de amatori OZN în sprijinul diferitelor falsuri. Când Allen Hynek şi cu mine am refuzat să înghiţim momeala, cerând dovezi ştiinţifice solide, au adunat oameni care nu erau chiar atât de preocupaţi de dovezi. Şi-au folosit dotările de la Hollywood şi din lumea publicisticii pentru a lansa zvonul că Statele Unite au recuperat farfurii zburătoare prăbuşite. Pe prietenii mei ufologi ar trebui să-i trezească faptul că, într-un fel sau altul, toate poveştile despre MJ-12 şi extratereştri, pe care ei le răspândesc fericiţi, îşi au originea chiar la Pentagon, indicaţie clară că ar putea fi lansate intenţionat.

Despre motive nu putem decât să facem speculaţii. Poate că este în curs un studiu OZN serios, la un nivel foarte secret şi există senzaţia că, trimiţând cercetători civili la vânătoare de himere, să caute extratereştri sub statul New Mexico, va fi protejat secretul adevăratei cercetări. Poate că scopul este împingerea grupurilor de amatori într-o mlaştină de teorii atât de evident absurde încât munca lor va fi discreditată, lăsând din nou terenul liber pentru un studiu guvernamental specializat, fără teamă de interferenţă cu academicieni bine intenţionaţi sau

cu amatori zumzăitori. Sau ar putea fi un grup renegat de adepţi cu idei politice şi religioase extremiste, ascuns adânc în chiar sânul comunităţii intelectuale americane, folosind canale secrete, pentru a răspândi dezinformare în propriile lor scopuri ciudate. Această ipoteză nu este chiar atât de năstruşnică pe cât ar părea. În ultimele două decenii, anchetatorii federali au descoperit şi trimis în justiţie mai multe grupuri de infiltrare, legate de diferite culte, cum ar fi secta reverendului Moon, scientologia sau tenebroasa organizaţie La Rouche. În orice caz, trebuie să ne dăm seama că aceia care pretind că **demască** acoperirea adevărului ar putea fi chiar ei uneltele acestei acoperiri, iar adevărul trebuie căutat în altă direcţie. Confesiunea lui Bill Moore, în care el a avut curajul să dezvăluie că răspândise dezinformarea în grupurile OZN care îl ascultau cu nesaţ şi că se împrietenise intenţionat cu diferiţi ufologi de frunte, pentu a oferi Aviaţiei Militare profiluri psihologice amănunţite, arată cât de mult succes a avut efortul de răspândire a confuziei, în a destabiliza cercetarea civilă OZN. Când am încercat să atrag atenţia asupra infiltrării grupurilor de cercetare, n-am reuşit să conving comunitatea cercetătorilor să urmărească problema. Mai există şi alte indicii că un exerciţiu global de dezinformare foloseşte motivul OZN în propriile scopuri? Implică acestea şi alte naţiuni, dincolo de graniţele Statelor Unite?

Această problemă mai largă o vom explora acum.

PARTEA A DOUA

SALA OGLINZILOR

Cântecele pe care le vor cânta Pleiadele
Acolo unde flutură zdrenţele Regelui,
Trebuie să moară neauzite
În ceţoasa Carcosa.

Cântecul Cassildei din
Regele în galben
Actul 1, Scena 2
– Robert W.Chambers

Credibilitatea, de fapt, se află în centrul problemei creării unui înlocuitor politic pentru război. Aici, propunerile pentru cursa spațială, în multe feluri atât de potrivite ca înlocuitori economici pentru război, nu ajung. Cele mai ambițioase și mai nerealiste proiecte spațiale nu pot genera în sine o amenințare externă credibilă. S-a argumentat cu căldură că o asemenea amenințare ar oferi „ultima și cea mai bună speranță de pace, unind omenirea împotriva pericolului distrugerii de către „creaturi" de pe alte planete sau din spațiul extraterestru. S-au propus experimente pentru testarea credibilității unei amenințări de invazie din afara lumii noastre: s-ar putea ca unele dintre cele mai greu de explicat incidente cu „farfurii zburătoare" din ultimi ani să fi fost de fapt astfel de experimente...

Raport de la Iron Mountain asupra
posibilității și oportunității păcii
New York: Dial Press, 1967

Pentru majoritatea cititorilor americani, fenomenul OZN este în mod predominant o preocupare locală. Deși au auzit vag de evenimente din străinătate care corespund aceloraşi tipare, majoritatea cercetătorilor OZN din America au manifestat puțin interes pentru aparițiile care au loc în Franța sau Brazilia, doar dacă nu s-a întâmplat să ofere o notă de subsol folositoare, sau o extindere convingătoare a propriilor lor teorii favorite.

Adevărul este, desigur, că fenomenul a fost întotdeauna global ca natură. Nu a început în America. Unii dintre cei mai bine informați și mai influenți cercetători nu se află în Statele Unite, iar guvernele străine au făcut mai multe cercetări OZN concertate decât guvernul SUA.

Statele Unite, cât sunt ele de mari, reprezintă doar un procent minor din suprafaţa Pământului şi doar 6% din populaţia lui. Pe baza unor statistici asupra suprafeţelor de teren, **nouăzeci şi cinci la sută din fenomenele OZN ar avea loc în afara SUA şi doar puţine dintre ele ar ajunge la cunoştinţa specialiştilor americani.**

Investigarea unor apariţii OZN din străinătate, ca şi a evenimentelor care le înconjoară, poate oferi astfel un decor important pentru înţelegerea scenei americane, pe care tocmai am trecut-o în revistă în Partea întâi. În acest capitol pătrundem într-o Sală internaţională a oglinzilor, care ne va oferi noi imagini asupra unui proces care ar putea fi numit inginerie mitologică – crearea deliberată a unor mişcări sociale care să servească fie ca ocazii pentru experiment, fie ca debuşeuri pentru fantezia personală, sau ca vehicol pentru scopuri politice mai materialiste.

Istoria ne învaţă că asemenea exerciţii au loc tot timpul, în scopuri de o mare diversitate. De aceea, m-am străduit în mod special să parcurg pas cu pas o masă de dovezi care, după părerea mea, indică exploatarea deliberată a credinţei în extratereştri a unor grupuri umane.

În capitolul patru vom cerceta misterul UMMO, o serie complexă de revelaţii făcute de un grup de presupuşi extratereştri în Spania. Bazându-mă pe munca mai multor cercetători din Spania şi Franţa, am luat urma influenţei lor până în Argentina.

Capitolul cinci acoperă unul dintre cele mai enigmatice episoade din întreaga istorie a OZN-urilor, răpirea unui tânăr numit Franck Fontaine de către nişte stranii sfere luminoase, în Pontoise. Toată poliţia din Franţa l-a căutat pe Fontaine timp de o săptămână. Când a reapărut, a fost interogat de autorităţile legale, studiat de un grup

ştiinţific oficial şi hipnotizat de experţi civili, care au căutat să pătrundă intenţiile vizitatorilor. Cazul a fost închis când asociaţii lui au mărturisit că a fost o păcăleală. Şi totuşi, păcăleala în sine nu explică nici unul dintre faptele din dosar...

În final, capitolul şase descrie cazul din 1980 al aterizării din Pădurea Rendlesham de lângă Baza Aeriană Bentwaters din Anglia, un episod pentru care există documente ale Aviaţiei Militare americane şi engleze. Cazul Bentwaters indică posibilitatea ca grupuri militare, angajate în războiul psihologic, să stăpânească într-adevăr arta simulării întâlnirilor de aproape şi să conceapă exerciţii implicând confruntări cu platforme purtătoare de arme nemortale, deghizate în obiecte zburătoare neidentificate.

4

STRIP-TEASE

Scenariul ideal al unui contact cu o rasă extraterestră ar începe cu o serie de apariţii imposibil de negat ale navelor, văzute de numeroşi martori independenţi şi credibili. Pentru a convinge comunitatea ştiinţifică şi publicul educat, aceste apariţii ar trebui să fie însoţite de fotografii detaliate şi, în mod ideal, de dovezi fizice reale, sub forma unor urme pe sol şi a unor resturi materiale.

Odată stabilit contactul, ne-am aştepta ca extratereştrii să înveţe suficient limba pământească pentru a ne spune cine sunt, de unde vin şi să ne ofere spre analiză detalii ale realizărilor lor ştiinţifice.

Dacă ar fi să-i credem pe cei mai buni investigatori spanioli ai OZN-urilor, toate aceste condiţii au fost acum îndeplinite de către extratereştrii din UMMO, cu care au avut contacte regulate timp de mai mulţi ani. Povestea este nu numai oportună şi interesantă, ci poate oferi o imagine pătrunzătoare asupra largii tapiserii a paranormalului şi a mecanismelor profunde ale credinţelor omeneşti.

ALUCHE, SPANIA, 1966

A început pe 6 februarie 1966, la Aluche, o suburbie a Madridului. Între 8.00 şi 9.00 seara, un obiect mare, circular a fost văzut de un grup de soldaţi aterizând lângă un depozit de muniţii din apropiere, o schemă pe care eu o numesc Trucul cu santinela care nu bănuie nimic. Obiectul a mai fost văzut şi de Vicente Ortună şi de un om numit José Luis Jordan Pena, care mergea cu automobilul spre Madrid.

Jordan Pena a văzut „un disc alburiu apropiindu-se... schimbându-şi culoarea de la galben la portocaliu". A ieşit din maşină şi l-a urmărit cum cobora lângă un aeroport din vecinătate. În descrierea sa amănunţită asupra evenimentului, el a relatat că s-a apropiat cu maşina suficient de repede pentru a vedea discul – care avea un diametru de aproximativ zece metri şi era foarte luminos – ridicându-se rapid de la pământ, cu o vibraţie regulată. Pe partea de dedesubt a discului era un simbol ce semăna cu o literă chirilică. Arăta ca o paranteză închisă, urmată de o paranteză deschisă, cu o bară verticală la mijloc:)|(. Deodată, obiectul pur şi simplu a „dispărut". Mai târziu, pe amplasament au fost găsite trei urme adânci, dreptunghiulare.

SAN JOSÉ DE VALDERAS, 1967

Următorul incident a avut loc cu un an şi trei luni mai târziu, în seara de 1 iunie 1967, într-o altă suburbie a Madridului, San José de Valderas. Mai multe zeci de martori au văzut un aparat înălţându-se din spatele unui şir de copaci spre nord-est şi urmând o traiectorie curbă spre liniile de înaltă tensiune. Avea o formă de lentilă, circa 40 de metri diametru şi o cupolă luminoasă în vârf. Ca şi obiectul de la Aluche, avea un simbol clar pe partea de

dedesubt. A ţâşnit spre dreapta, s-a stabilizat, a ajuns într-un punct spre sud-est, a virat din nou – expunându-şi însemnul în faţa martorilor uluiţi – şi s-a întors spre nord. A planat clătinându-se un moment, apoi a zburat în sus cu viteză foarte mare. Culoarea i s-a modificat de la galben la portocaliu şi apoi la roşu. Doi fotografi, care nu s-au identificat niciodată, au oferit imagini ale discului. Unul dintre ei a sunat la ziarul **Informaciones**, spunând că fotografiile lui pot fi ridicate de la un anumit atelier foto de pe Calle General Ricardos. Erau cinci fotografii, nu în ordine. Câteva luni mai târziu, un alt bărbat, care îşi spunea Antonio Pardo, a mai expediat două fotografii.

La câteva ore după incidentul de la San José de Valderas, într-o altă suburbie a Madridului, numită Santa Monica, mai mulţi martori – între care Rivero, d-na Eugenia Arbol Alonso şi cel puţin alţi şapte – au văzut un obiect aterizând. Data era 1 iunie 1967, iar ora era între 8.30 şi 9.00 seara. Ei au observat obiectul aterizând lângă un restaurant numit La Ponderosa. Era rotund şi a decolat din nou, emiţând o lumină roşie ca focul.

În ziua următoare, unul dintre martori s-a întors pe locul respectiv pentru a cerceta. A găsit urme clare, trei amprente dreptunghiulare, cam de 15 centimetri pe 28 centimetri, formând un triunghi echilateral cu latura de şase metri. În centrul triunghiului erau urme de arsuri şi s-a găsit un praf metalic.

Chiar fără alte dovezi, cazul ar fi intrat în rândul celor mai celebre întâlniri de aproape din istorie, cum ar fi cazul Socorro din 1968, unde s-au observat, de asemenea, urme imprimate în sol, arsuri şi depuneri metalice. Dar asta n-a fost tot.

Cea mai stranie revelaţie a avut loc când un grup de

oameni a pătruns într-un restaurant şi le-a spus proprietarilor că **primiseră dinainte informaţia că în acel loc se va produce o aterizare.** În zilele următoare, locuitorii uluiţi din zonă au găsit prin împrejurimi obiecte stranii: cilindri metalici strălucitori, cu un disc central, măsurând circa cincisprezece centimetri lungime. Când au fost deschişi cu ajutorul foarfecilor sau al unui ferăstrău de metale, s-a descoperit că în ei se afla o bandă dintr-un material extrem de rezistent şi flexibil, pe care era ştanţat un simbol straniu – acelaşi însemn care apărea pe partea inferioară a farfuriei ce zburase atât de jos pe deasupra paznicilor miraţi de la Aluche şi a grupului de martori de la San José de Valderas. Soluţia problemei OZN se afla la îndemână. Apăruse, în sfârşit, cazul perfect.

UN CAZ PERFECT

În Spania există mai multe grupuri de cercetători OZN asidui – decanul lor fiind Antonio Ribera, care şi-a început munca în anii cincizeci – iar aceştia n-au pierdut timpul, începând să analizeze rapid acest uluitor ansamblu de evenimente. Erau zeci de martori de interogat, şapte fotografii clare, urme pe sol şi dovezi materiale. Niciodată nu se adunaseră atâţia factori favorabili în jurul unei singure serii de apariţii. Existau toate elementele pentru o nouă descoperire autentică.

Primul pas evident era analiza benzii de plastic, descoperită în capsule. S-a constatat că este făcută din tedlar, o fluorură de polivinil, poziţia 5.2 în stas-ul **Identificarea şi clasificarea maselor plastice** de Haslam şi Willis. Principalul consumator de tedlar, un material plastic extrem de tare şi rezistent la intemperii, era NASA, care îl folosea la acoperirea rachetelor aflate pe podiumul de

lansare. Materialul nu exista pe piaţă în mod obişnuit în Spania la vremea aceea, deşi ar fi putut fi obţinut de armată, de fabricanţii de armament sau de o filială a vreunei firme americane. În zilele următoare apariţiei de la Santa Monica, proprietarii de magazine din zonă au primit o scrisoare semnată de un oarecare Henri Dagousset. În ea erau îndemnaţi să mai caute capsule, afirmând că „un muncitor metalurgist şi o fată... găsiseră nişte cilindri metalici cu un disc central ale căror dimensiuni sunt date aici pentru referinţă... Ambele capsule se află în mâinile noastre şi anexăm fotografia şi desenul uneia dintre ele". Scrisoarea continuă oferind 18 000 pesetas – 300 de dolari, o sumă importantă în Spania la vremea aceea – „pentru fiecare dintre cilindrii care vor corespunde modelului anexat"...

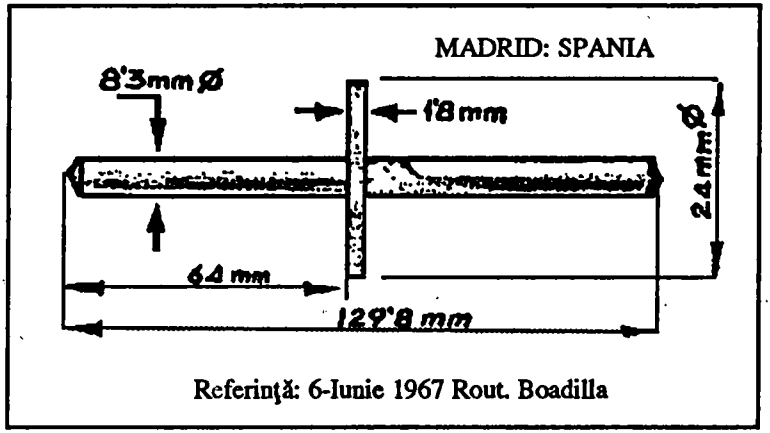

Capsulele găsite în Spania la locul de aterizare UMMO.

Scrisoarea era însoţită de o notă: „Orice corespondenţă trebuie expediată înainte de 28 iunie 1967 d-lui Antoine Nancey, Poşta mare, Madrid."

Rafael Farriols, un cercetător spaniol, a obţinut una dintre capsule de la un amator OZN care pretindea că o are de la misteriosul Antonio Pardo, omul care oferise deja în mod voluntar una dintre seriile de fotografii. Prin unchiul său, care era preşedintele Institutului Spaniol de Cercetări Spaţiale, Farriols a pus să se analizeze capsulele. Acestea erau făcute în esenţă din nichel (99%) cu urme de magneziu, fier, titan, cobalt, siliciu şi aluminiu.

Henri Dagousset n-a fost descoperit niciodată. Antonio Pardo n-a fost descoperit niciodată. Nu există vreun Antoine Nancey la Madrid. Capsulele erau făcute din metale disponibile pe piaţă, iar banda de plastic, deşi dintr-un material foarte ezoteric, ar fi putut fi cumpărată de la companii comerciale din Statele Unite. Oare cazul cel perfect era o păcăleală?

Era, desigur, o enigmă chinuitoare şi care dădea de gândit, un labirint de cărări aparent tangibile, care îl duceau pe analist de la ocheade excitante asupra unor descoperiri potenţiale, până la dezamăgire şi disperare. Răspunsul final se afla întotdeauna cu un pas mai departe, de unde şi numele de cod Strip Tease, pe care l-am ales pentru dosarele umflate, care conţin toate documentele adunate de mine în legătură cu acest caz.

Intrigaţi de torentul de rapoarte care izvora din Spania, mai mulţi savanţi de specialitate şi-au început propriile investigaţii, plecând de la fotografii.

FOTOGRAFIILE

Pe vremea când Ribera şi Farriols se cufundau în studiul cazului perfect, un important proiect spaţial demara pe ascuns în Franţa, la Toulouse. Era legat de pregătirile de lansare a unui dispozitiv de supraveghere, cunoscut sub

numele de SPOT (prescurtarea franceză pentru Satelit Pentru Observarea Pământului). Acest aparat, care urma să fie lansat pe orbită în cele din urmă din Guiana Franceză, exact la timp pentru a arăta lumii detaliile centralei nucleare avariate de la Cernobâl în 1986, era încă în faza de proiectare când au fost făcute fotografiile de la San José de Valderas, dar un program de dezvoltare agresiv făcea deja progrese în reducerea imaginilor pe un calculator digital şi îmbunătăţirea calităţii lor prin diferite tehnici sofisticate.

Acestei unităţi de cercetare de ultimă oră i-au fost predate imaginile OZN spaniole, de către dr. Claude Poher, un expert aerospaţial care era fondatorul grupului de studiere a fenomenelor aeriene al guvernului francez, cunoscut sub numele de GEPAN.

Claude Poher a citat patru motive ce justificau timpul pierdut cu analiza fotografiilor pe care i le trimisese Ribera: (1) obiectul şi peisajul fuseseră fotografiate în acelaşi timp, judecând după unghiul de lumină; (2) lumina corespundea, de asemenea, cu unghiul soarelui la data şi ora aceea; (3) durata apariţiei corespundea cu succesiunea fotografiilor; erau disponibile şapte fotografii din treisprezece, numerotate de la doisprezece la douăzeci şi patru; şi (4) altitudinile şi poziţiile corespundeau cu descrierile făcute de martori.

Echipată cu microscoape, calculatoare şi densimetre, echipa franceză a început să analizeze informaţiile fotografice de la San José de Valderas. Au început să apară rezultate surprinzătoare.

Prima surpriză rezultată din munca experţilor din Toulouse era legată de cei doi pretinşi fotografi. De fapt, era un singur autor care folosise un singur aparat de

fotografiat cu o lentilă cu distanţă focală de 50mm, cu viteza de o sutime de secundă. Aparatul fusese ţinut (probabil pe un trepied) la circa un metru şi cincisprezece centimetri deasupra terenului şi se deplasase doar cu aproximativ un metru faţă de prima sa poziţie. Pelicula folosită era o emulsie Valca fabricată în Spania, cu o viteză ASA 400.

Povestea originală era, evident, o grămadă de minciuni.

O dată cunoscute datele geometrice şi optice, analiştii din Toulouse au scanat fotografiile şi au făcut următoarele observaţii: (1) obiectul ar fi trebuit să fi avut doar circa 21 de centimetri diametru şi să se afle doar la treizeci de metri distanţă de aparatul de fotografiat pentru ca precizia detaliilor să corespundă cu cea a detaliilor peisajului; (2) obiectul ar fi trebuit să fie translucid, inclusiv partea cu însemnul, pentru a corespunde calculelor referitoare la lumina reflectată; (3) în ceea ce priveşte caracteristicile iluminării suprafeţei, cupola obiectului era compatibilă cu parametrii unei mici cupe de plastic sau ai unui material lustruit similar. Pe una dintre fotografii, imaginea scanată a arătat clar că discul era suspendat de un fir!

Cu alte cuvinte, fotografiile ar fi putut fi făcute folosind un mic model făcut din farfurii de plastic, o cupă şi un marker cu tuş negru pentru însemn. Ele ar fi putut fi pregătite cu câtva timp înaintea apariţiei reale, în condiţii similare, de lumină solară filtrată, la aceeaşi oră din zi.

Antonio Ribera contestă aceste descoperiri. Într-o scrisoare trimisă diverşilor colegi, el întreabă: „Ce faceţi cu dovada reprezentată de martorii efectivi care au văzut nava zburând jos deasupra suburbiei din San José de

Valderas şi care o descriu exact aşa cum se vede în fotografii?"

Poher şi cu mine credem că pur şi simplu cineva a construit un model de farfurie zburătoare şi l-a manevrat, probabil prin radio, pe deasupra martorilor care nu bănuiau nimic. O privire aruncată pe harta suburbiilor sud-vestice ale Madridului ne arată că exact între Aluche şi San José de Valderas se află un aeroport şi Şcoala Aerotehnică, ambele fiind două locuri potrivite pentru construirea, teleghidarea şi ascunderea unui model în formă de disc. Fotografiile ar fi putut fi făcute cu câteva zile înainte în acelaşi loc. Din punct de vedere tehnic nu era un caz perfect – ci doar aproape perfect. Dar funcţionase destul de bine pentru ca mulţi cercetători din Spania să lase baltă totul pentru a se concentra pe UMMO, lăsând la o parte investigaţiile asupra unor cazuri OZN autentice. Analiza de la Toulouse ar fi trebuit să pună capăt Strip Tease-ului.

Evident, Împăratul Extraterestru nu avea haine! Dar mintea omenească nu lucrează astfel. Ignorând dovada clară că vreun individ sau vreun grup plănuiseră întreg acest scenariu lipsit de subtilitate, adepţii şi-au transformat credulitatea în obsesie: apariţiile de la San José de Valderas, Aluche şi Santa Monica erau o mărturie că fusesem vizitaţi de extratereştri. Poate că mai erau încă aici, printre noi, doritori să ne înveţe ştiinţa lor avansată şi tehnologia lor superioară.

Mişcarea începută de aceşti adepţi a devenit un cult care prosperă şi se extinde şi astăzi – un cult cu unele caracteristici fascinante, care îl fac demn de o investigare continuă.

DOCUMENTELE

Primirea primelor documente UMMO de către adepţi este o chestiune de conjunctură. Conform lui Ribera, sosirea navei spaţiale a fost anunţată, înainte de aterizarea de la Santa Monica, la trei persoane din Madrid: Fernando Sesma, Enrique Villagrasa şi Alicia Arango, aceasta din urmă fiind funcţionară a Ambasadei SUA.

Fernando Sesma, ar trebui să reţinem, era preşedintele Societăţii Vizitatorilor din Spaţiu, fondată în 1954, şi avea reputaţia de a fi un mistic credul. Născut în 1908, a inventat un limbaj cabalistic şi a devenit primul contact spaniol, jucând un rol similar cu cel al lui George Adamski în Statele Unite.

Documentele, care sunt expediate din locuri atât de diferite ca Australia sau Cehoslovacia, acoperă o serie largă de subiecte ştiinţifice, sociale şi politice. Ele pretind că provin de pe UMMO, o planetă ce se învârte în jurul stelei IUMMA, situată la 14,6 ani-lumină de soarele nostru.

Unicul aspect al cazului Strip Tease, care l-a ţinut în viaţă mult dincolo de valabilitatea dovezilor materiale şi fotografice, este natura extraordinară a documentelor ce însoţesc credinţa în apariţii, le dau un sens transcendent şi promovează presentimentul unui contact iminent cu o civilizaţie superioară printre cei ce le primesc.

Nu numai că primesc documentele, dar le multiplică ei înşişi, le adnotează, le indexează; şi compilează lexicoane şi dicţionare. În 1985 colonelul Wendelle Stevens, un ofiţer pensionar al Aviaţiei Militare SUA, a tradus şi publicat multe dintre aceste documente sub formă de carte, în timp ce volumul compilat despre acest subiect de Ribera şi Farriols a ieşit în mai multe ediţii cartonate şi necarto-

nate în Spania, o indicaţie a fascinaţiei crescânde exercitate de acest subiect asupra cercetătorilor OZN.

Scrisorile se compun în general din şase până la zece pagini bătute la maşină la un rând, cu diagrame şi ocazional cu ecuaţii. Fiecare pagină este marcată într-un colţ cu simbolul farfuriei de la Aluche. La început, destinatarii erau mai ales adepţi OZN de limbă spaniolă, dar lista corespondenţei UMMO s-a extins repede, incluzând şi cercetători francezi ca Aimé Michel şi, de asemenea, din alte ţări. Eu am primit prima scrisoare UMMO în mai 1981 la Palo Alto. Purta ştampila poştei din Flushing, New York, şi avea pe ea timbre în valoare de doi dolari, de zece ori suma necesară. Conţinea afirmaţia că fusese deja larg răspândită în spaniolă şi franceză şi începea cu cuvintele: „Suntem conştienţi de transcendenţa a ceea ce urmează să vă spunem..."

Trebuie să recunoaştem că, în contrast cu şuvoaiele extrem de plictisitoare, de platitudini extraterestre pe care suntem obişnuiţi să le primim prin mediumi, contactaţi şi maeştri evoluaţi asortaţi, dezvăluirile UMMO sunt înviorător de speciale şi consecvente. De exemplu, când un fizician francez, dr. Teyssandier, a examinat documentele UMMO cele mai „ştiinţifice" în noiembrie 1969, a ajuns la concluzia că matematica folosită avea consistenţă şi **presupunea un sistem numeric în baza 12.** Autorul ar fi trebuit să aibă cel puţin o educaţie ştiinţifică de bază la nivel de facultate. Datele fizice privind presupusa planetă UMMO erau, de asemenea, cu temei. De exemplu, acceleraţia gravitaţională pe o planetă dată poate fi dedusă în două feluri, din raza sau din masa sa, iar rezultatele obţinute prin ambele metode coincid. Autorul n-a luat nişte numere la întâmplare.

Totuşi, există o problemă în legătură cu Steaua IUMMA, care se presupune că ar fi situată la 12 ore 31 minute ascensiune dreaptă şi 9 grade 18 minute declinaţie. Aceasta ar amplasa-o fix într-o regiune de o mare transparenţă, lângă Polul Nord Galactic, lipsită de nori de hidrogen. De aceea, IUMMA ar trebui să fie vizibilă pentru noi ca o stea de magnitudinea a cincea, uşor vizibilă cu ochiul liber. Documentele pretind că steaua este ascunsă de materie absorbantă, aserţiune care nu prea are sens.

Tehnologia UMMO este fără surprize majore şi se potriveşte cu genul de extrapolări inteligente care se găsesc în orice roman ştiinţifico-fantastic bun, din ultimii patruzeci de ani. Calculatoarele UMMO, de exemplu, despre care mi s-a cerut să revizuiesc multe pagini de documentaţie, puteau să pară avansate după standardele echipamentului disponibil în Spania în anii şaizeci, dar sunt de-a dreptul primitive, după standardele de ultimă oră de la Silicon Valley. Există o modificare ingenioasă în construcţia navei spaţiale folosite de UMMO, care se autorepară în caz de coliziune cu asteroizi, dar conceptul însuşi de călătorie spaţială implicat într-o asemenea tehnologie de-abia ajunge la nivelul unui episod obişnuit **Star Trek.**

Ni se oferă, de asemenea, o incursiune în filosofia UMMO. Aceasta este o versiune a concepţiei despre lume a lui Kant, amestecată cu o atitudine puritană faţă de morală şi o fascinaţie pentru gadgeturi care pare surprinzătoare la o civilizaţie galactică avansată. În rezumat, fiinţele de pe UMMO au o imagine izbitor de apropiată de standardul americanului din clasa de mijloc.

Până în 1970, Ribera şi Farriols adunaseră nu mai

puţin de şase sute de pagini de documente, dintre care

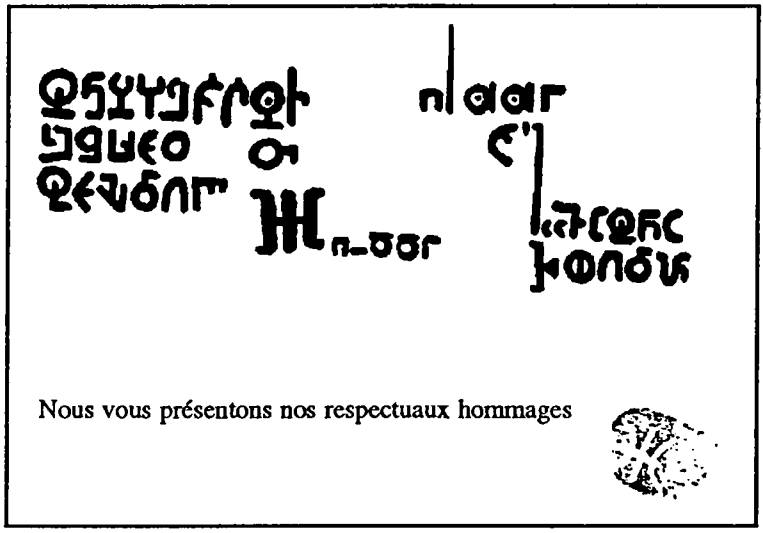

Mesaj UMMO tipic, primit de autor.

unele anunţau viitoare aterizări şi cereau destinatarilor să nu le dezvăluie conţinutul autorităţilor guvernamentale. Una dintre scrisori exprima regretul UMMO pentru moartea lui Bertrand Russell, Gandhi, Papa Ioan al XXIII-lea, Martin Luther King, Albert Schweitzer şi Lev Tolstoi, despre care se zice că sunt oameni mari, ce au acţionat pentru progresul real al omenirii – în caz că nu-i observasem!

Este tentant să înlăturăm toate aceste documente ca pe nişte falsuri copilăreşti, dar ele sunt mult mai mult decât atât. Au exact cantitatea adecvată de greşeli de ortografie şi de stângăcii de stil care să sugereze că au fost scrise de fiinţe ce nu stăpânesc prea bine limbile omeneşti; genul de fiinţe care ar fi atât de dornice să comunice cu mine încât

ar pune de zece ori valoarea necesară pentru timbre pe o scrisoare, o atenţie foarte măgulitoare, desigur! Aşa-zisele revelaţii, deşi nu conţin mari surprize, sunt inteligente şi uneori stimulatoare. Ar fi putut fi făcute de o persoană cu diplomă de fizician şi cu bune cunoştinţe de biologie, în special dacă acea persoană ar avea acces la întrunirile internaţionale, unde extrapolările şi ideile de avangardă sunt adesea dezbătute cu zece sau cincisprezece ani înainte de a deveni realitate în revistele ştiinţifice. Un jurnalist ştiinţific, un inginer lucrând la proiecte avansate pentru guvern, sau un scriitor frustrat ar putea corespunde profilului psihologic al autorului UMMO. Acei cercetători spanioli care nu şi-au pierdut toate capacităţile critice în faţa revelaţiilor UMMO, în special psihiatrul Carlo Berche Cruz şi cercetătorul Ignacio Cabria Garcia, au observat că anumite indicaţii arată spre anumiţi indivizi, ca primi suspecţi: José Luis Jordan Pena, unul dintre martorii de la Aluche şi membru proeminent al grupului Sesma; Fernando Sesma însuşi, care publicase anterior broşuri despre contacte spaţiale, folosind o terminologie foarte similară cu cea din documentele UMMO; un inginer numit Enrique Villagrasa, de asemenea membru de timpuriu al cercului interior Sesma; şi Rafael Farriols, cel mai prolific compilator de documente UMMO. Dar nu s-a găsit nici o ţeavă de puşcă fumegândă.

Făptaşul unei asemenea găinării trebuie să aibă un motiv. Este oare UMMO gluma proastă a unui grup de ingineri? Este oare un exerciţiu de război psihologic, cum suspectează unii analişti francezi? Sau adevărul este mai complex, avându-şi rădăcina într-o realitate socială, în care ideile şi simbolurile UMMO şi-au dobândit o viaţă proprie, o mitologie specială şi un set de credinţe care se

autoalimentează?

Măcar putem fi siguri de un lucru: documentele UMMO nu provin de la fiinţe care încearcă să ne demonstreze existenţa lor. Dar încearcă numai să le explici aşa ceva discipolilor lor! Foarte puţini adepţi OZN şi chiar mai puţini dintre echivalenţii lor New Age-işti au o pregătire ştiinţifică adevărată. Rămân foarte uşor cu gura căscată în faţa oricărui document ce conţine câteva ecuaţii şi un sistem numeric cu baza 12. Dacă ar avea însă cunoştinţe de tehnologie modernă, şi-ar da seama cât de uşor ar fi pentru o rasă avansată să-şi dovedească autentica superioritate în faţa unei societăţi cum este cea a rasei umane.

După ce am citit masa de documente care sugerau că provin de pe planeta UMMO, m-am întrebat: dacă aş avea ocazia să comunic cu fiinţe inteligente din timpuri străvechi, cum ar fi, de exemplu, marii preoţi din Egipt, cum aş stabili un dialog raţional? În mod sigur nu i-aş insulta, trimiţându-le o scrisoare care să înceapă cu: „Suntem conştienţi de transcedenţa a ceea ce urmează să vă spunem" – mai ales dacă nu m-aş pricepe bine la hieroglife! În loc de asta, m-aş concentra asupra câtorva puncte privind informaţii valabile şi verificabile. Întrucât egiptenii ştiau deja să facă minerale, le-aş trimite un set simplu de instrucţiuni ca să facă o bobină sau o busolă. Le-aş putea explica rezistenţa şi legea lui Ohm, o ecuaţie simplă, la îndemâna matematicienilor lor.

Sau le-aş spune cum să fabrice sticlă şi lentile din nisip. Dacă ar vrea dovezi, nu m-aş obosi să le dezvălui tot setul de teorii sau faptul că E este egal cu mc^2. În schimb, le-aş trimite un tabel cu prevederea viitoarelor eclipse, sau o schemă pentru construirea unui schimbător de curent, sau desenul lui Leonardo da Vinci pentru roţi dinţate cu viteze

variabile. Acestea ar atrage atenţia savanţilor de frunte ai culturii lor şi ar deschide dialogul. Din nefericire, extratereştrii, de pe UMMO şi alte planete nu par să comunice niciodată la acest nivel. Le este frică să nu ne distrugă societatea, apărând prea avansaţi faţă de noi? Ipoteza aceasta nu ţine, fiindcă au ales un mod foarte evident de a se arăta pe cerul nostru.

ALPII FRANCEZI, 1950

Într-unul dintre cele mai curioase documente ale sale, sursa UMMO pretinde că prima aterizare a uneia dintre navele lor pe Pământ a avut loc pe 24 aprilie 1950, lângă La Javie în Alpii Francezi. Ni se spune că echipajul şi-a stabilit o bază temporară într-o peşteră şi a făcut un număr de incursiuni în ţinuturile din jur. Au intrat într-o casă situată la 17,4 kilometri de baza lor, pentru a lua nişte lucruri de la locuitorii acesteia. Conform documentului, în casa izolată au intrat patru exploratori. La 3.00 dimineaţa i-au anesteziat pe locatari, adică pe proprietari, cei trei copii ai acestora şi trei lucrători. Intruşii au furat circa 150 dolari în numerar, nişte haine, acte de identitate, două pixuri, un higrometru în formă de călugăriţă, ziare vechi, nişte cărţi, hârtie igienică, dezinfectant, un ceas deşteptător, două becuri, un comutator, un contor, ca şi chei, timbre, un teanc de scrisori şi note de plată în legătură cu un tractor.

Ei i-au cercetat, de asemenea, pe oamenii adormiţi, mai spune documentul. Le-au scos o parte din haine. Le-au luat „probe de transpiraţie de la subţiori şi din zona inghinală", ca şi mostre de păr şi „secreţii din zona nasului şi a vulvei". Din anumite motive, însă, nu au putut lua probe de salivă. Au mai luat probe de la vacile dintr-un ţarc din

apropiere şi au anesteziat câinii, când aceştia au început să latre. Documentul explică apoi ce probleme au avut extratereştrii în înţelegerea funcţiunilor precise ale obiectelor furate şi ce greşeli au făcut în analizarea acestora. De exemplu, au încercat prosteşte să foreze o gaură într-un bec.

În strădania de a pune capăt tuturor speculaţiilor despre UMMO, autorităţile franceze au desfăşurat elicoptere şi chiar avioane în misiune de recunoaştere – fotografiere în infraroşu deasupra zonei La Javie. Nu au reuşit să valideze nici o parte a poveştii UMMO. În acelaşi timp, s-au întreprins căutări sistematice pentru a descoperi dacă a înaintat cineva vreo plângere în legătură cu o spargere în jur de acea dată. După multe eforturi – dată fiind dimensiunea arhivelor adunate – poliţia a găsit o bucată de hârtie care dovedea că într-adevăr fusese reclamat furtul unui contor de către locuitorii unei case, care corespundea descrierii respective.

În 1974 m-am dus la La Javie împreună cu doi cercetători francezi, Aimé Michel şi Fernand Lagarde, înarmaţi cu un desen al părţii muntoase unde credea un expert american în teledetecţie, răposatul Pat Price, că ar putea exista o peşteră. Am condus maşina până la capătul drumului abrupt, speriind o turmă de capre pe traseu, şi am stat de vorbă cu locuitorii unei îngrămădeli de case, ce de-abia putea fi numită sat, agăţate pe muchia dealului unde se sfârşea drumul. Din nefericire, ei nu auziseră niciodată de vreo peşteră prin apropiere. În plus, structura geologică a zonei nu părea să favorizeze formarea unei asemenea peşteri.

Episodul La Javie este revelator în privinţa sursei UMMO, în ciuda contradicţiilor din poveste, şi poate chiar

din cauza acestor contradicţii. Autorul documentului face uz de un fapt puţin cunoscut, îngropat în arhivele poliţiei, pentru a amesteca puţină realitate în ficţiunea sa, ştiind că investigatorii ce se străduiesc să valideze povestea vor descoperi în final furtul real al contorului şi vor fi uimiţi de acest fapt. Este o tehnică pe care o găsim şi în alte cazuri, în special în celebra afacere Majestic 12; şi alte păcăleli contemporane au folosit-o; în această privinţă, documentele UMMO pot fi asemănate cu afacerea Stăreţiei Sionului descrisă în cartea **Sfântul Sânge, Sfântul Potir.** Conform acestei poveşti, secretul Graalului, ascuns atât de bine în vechime, a fost că Maria Magdalena a avut copii cu Isus Christos şi s-a refugiat în sudul Franţei. Urmaşii ei au devenit stirpea Merovingiană a regilor Franţei. Secretul, despre care se spunea că a fost păstrat de un ordin misterios, denumit Stăreţia Sionului, a fost „descoperit" la Rennes-le-Château, lângă Toulon. Aşa-zisa dovadă a poveştii rezidă în dezgroparea unor documente cvasiautentice, descoperite în vechi arhive. Problema este, desigur, dacă aceste documente au fost introduse acolo iniţial de către un funcţionar rău intenţionat, pentru a valida un fals de inspiraţie politică.

Sursa UMMO foloseşte cu îndemânare această tehnică de dezgropare. Însă documentele de la La Javie dezvăluie şi alte trăsături sinistre ale intereselor şi caracterului sursei. Există un aspect sexual şi scatologic în relatările amănunţite ale diverselor mostre de secreţii colectate de aşa-zişii extratereştri din nasul, subţioara şi vulva fiinţelor omeneşti neajutorate. Este sugerată şi o paralelă cu mutilările animalelor, prin presupusa luare de mostre de secreţii de la vaci. Avem oare de-a face cu un individ sau un mic grup necinstit care răspândeşte aseme-

nea poveşti din nevoia de a-şi satisface unele înclinări sadice, chiar şi prin interpuşi? De aceea au ummiţii o asemenea fascinaţie copilărească pentru a lua în mod sadic mostre absurde de la oamenii neajutoraţi?

Un alt set de incidente în legătură cu cele de mai sus – autentificate, de data aceasta, de documente juridice – vine şi mai clar în sprijinul direcţiei respective de investigare.

ALBACETE, SPANIA, 1954

Unul dintre documentele UMMO, o scrisoare trimisă în 1969 părintelui Lopez Guerrero, afirmă că fiinţele de pe UMMO şi-au petrecut o perioadă făcând unele experienţe psihofiziologice cu numeroase animale, proprietatea unei „doamne amabile" ce locuia la Albacete.

În anul următor, un grup de cercetare spaniol a primit o copie a unei scrisori trimise de UMMO, la CIA, în care se afirma că doi extratereştri arătând ca nişte scandinavi şi care se recomandau drept doctori danezi locuiseră din 1952 până în februarie 1954, făcând experienţe, în casa d-nei Margarita Ruiz de Lihory y Resino. Este clar că oricine poate scrie la CIA în încercarea de a-şi înspăimânta prietenii impresionabili. Dar descrierile din scrisoare aveau un grad de veridicitate.

Femeia exista. Era o doamnă din lumea bună, marchiza de Villasante, baroană de Alcatrali, măritată mai întâi cu un domn Shelly – aveau o fată, Margot şi trei fii – iar apoi cu avocatul catalan don José Maria Bassolo Iglesias. Margot Shelly locuia la conacul mamei şi lucra la Institutul Naţional de Planificare din Albacete. Pe moşie se aflau mai multe construcţii, inclusiv nişte case în care nimeni nu avea voie să intre, nici măcar servitorii.

Investigaţiile ulterioare au dezvăluit că marchiza şi-a închis proprietatea în 1954, iar fiica ei a plecat să locuiască împreună cu un prieten la adresa José Carbajal 14. În acea perioadă s-ar fi putut muta pe domeniu cei doi cercetători. Pe moşie se aflau mulţi câini, pisici şi găini, cu care se presupunea că aceştia au făcut experienţe.

În februarie 1971, sursa UMMO a făcut să circule copia unui alt document adresat, chipurile, de reprezentanţi UMMO biroului CIA din Madrid, şi care conţinea „teste pentru demascarea fiinţelor extraterestre ce trăiesc clandestin pe Pământ", în strădania aparentă de a ajuta CIA să-i găsească pe cei doi doctori danezi. Încercarea de a-şi da importanţă, creând impresia unei asocieri cu CIA, FBI şi alte organizaţii oficiale similare, este o caracteristică a multor grupuri marginale; este, totodată, şi unul dintre scenele de autoiluzionare a cercetătorilor fenomenului UMMO, care presupun în mod automat că munca lor este atât de importantă încât este menită să atragă atenţia unei puzderii de agenţi guvernamentali. Aşa cum am văzut în cazul MJ-12, aceştia sunt adeseori aceiaşi oameni care cred că guvernul deţine toate răspunsurile, inclusiv corpuri de extratereştri.

Iluzie sau nu, în mai 1971 un bărbat care îşi spunea dl. W.Rumsey, suspectat de a fi agent CIA şi locuind în camera 402 la hotelul Emperador din Madrid, a scris o circulară adresată cetăţenilor din Albacete, prin care oferea 1000 de dolari pentru informaţii care să-i permită să-i descopere pe cei doi biologi.

Episodul cu dl. Rumsey este o altă încercare caraghioasă a sursei UMMO de a lega propriile sale dezvăluiri cu lumea tenebroasă şi probabil tulburătoare a serviciilor secrete. Dar este oare CIA atât de prost organi-

zată încât să aibă nevoie să scrie scrisori, apelând la cetăţeni şi oferindu-le bacşişuri pentru a da mărturie, când vrea să descopere doi excentrici doctori danezi într-o ţară prietenă, ca Spania, unde ar fi avut acces, în mod normal, la imensele resurse de investigare ale poliţiei şi ale autorităţilor bisericeşti?

Fapt este că în august 1953 Margot Shelly s-a îmbolnăvit grav. Prietenul cu care locuia a chemat-o pe marchiză. Unul dintre cei doi „doctori" a declarat că boala este benignă; celălalt a spus că este gravă, probabil fatală. Pe 6 septembrie 1953, marchiza şi-a adus fiica la Madrid, în compania ambilor doctori. A fost tratată de mai mulţi dintre cei mai buni doctori din Madrid. Margot a murit la 19 ianuarie 1954, la vârsta de patruzeci şi doi de ani, în casa mamei ei. Lângă patul de moarte s-au aflat mai mulţi, între care dr. Alonsa del Llano. Înmormântarea a avut loc pe 21 ianuarie 1954.

Între deces şi înmormântare, un vandal necunoscut a tăiat o mână a cadavrului şi i-a scos amândoi ochii şi limba. Tripla operaţie a fostă făcută într-un stil expert, folosind tehnici chirurgicale. Pe 30 ianuarie, unul dintre fiii marchizei a depus o plângere împotriva ei. Ofiţerii de poliţie Fernandez, Rivas, Alcocer, Gallego, Ruis, Barroso, Ojeda şi Ares au fost trimişi să percheziţioneze casa şi au găsit organele lipsă. Corpul a fost exhumat şi examinat de experţii legişti Benigno Velasquez Anezaga şi Eduardo Blanco Garcia. A fost deschis un dosar penal, iar acest dosar se află în arhivele Secţiei a treia criminale a Tribunalului Teritorial din Madrid (Plaza de Las Salesas). Dosarul a fost înaintat Curţii Supreme.

Marchiza avea multe animale de agrement pe proprietăţile sale. Mulţi dintre câinii ei au avut o moarte

misterioasă. Unii au fost găsiţi cu stomacul deschis; alţii au fost mumificaţi. În curtea proprietăţii sale de pe Calle Mayor era un cimitir de câini şi pisici, iar un martor a observat mai multe capete de animale ţinute în cutii de argint într-una din camere. Se spune că dona Margarita a cumpărat mulţi câini la Albacete şi că în casa ei se făceau disecţii. Ea a negat că ar fi participat, declarând doar că acestea erau făcute de un veterinar. Singurul veterinar despre care se ştie că i-ar fi tratat animalele este Jaime Aguedo Trigueros, care a spus că alţii făceau autopsiile.

Este de remarcat că, la cererea Tribunalului, dona Margarita şi soţul ei au fost examinaţi timp de o lună într-un spital psihiatric de la Carabanchel Bajo, de lângă Madrid, sub supravegherea dr. J.Valesco Escassi, care a afirmat că „erau într-o stare perfectă şi nu prezentau nici un fel de anomalii".

A fost interogat până şi majordomul. Dl. Andres Gomez, majordomul donei Margarita timp de zece ani, le-a declarat ziariştilor de la ziarul **Levante** (7 februarie 1954) că reşedinţa ei de pe Calle Mayor din Albacete era una dintre cele mai vechi clădiri din oraş şi avea o zonă subterană numită Cuarto del Moro. Era „un loc oribil, unde se cobora printr-o trapă metalică prin care puteau pătrunde doar doi oameni. Ea petrecea acolo multe ceasuri. Nu ştiu ce făcea acolo, dar când ieşea era palidă ca un cadavru". Trapa se afla în baia donei Margarita iar dl. Gomez presupune că mai existau şi alte pasaje subterane în casă.

UMMO va pretinde cu cincisprezece ani mai târziu că exista o legătură între ciudatele disecţii de animale de la Albacete şi presupusa sa misiune pe Pământ. Dacă autorul documentelor le-a scris pur şi simplu ca pe o glumă, s-ar putea să-şi fi făcut capital dintr-un vechi scandal, pentru

a-şi ţese unele fapte verificabile în propria urzeală fantezistă. Primul document UMMO care menţiona aceste episoade a apărut în 1969, anul următor morţii donei Margarita, care era probabil singura persoană ce ar fi putut depune mărturie despre adevărata stare a lucrurilor. Apelurile către CIA, strecurate cu grijă unui grup spaniol OZN, par să fi fost adăugate pur şi simplu pentru efectul dramatic. În mod similar, scrisoarea d-lui Rumsey prin care se ofereau bani pentru informaţii pare să fi făcut parte din aceeaşi păcăleală, ca şi scrisoarea d-lui Dagousset, ce oferea bani pentru una dintre misterioasele capsule găsite la Santa Monica.

CANUELAS, ARGENTINA, 1979

Cea mai curioasă şi mai semnificativă parte a cazului UMMO nu a mai fost publicată până acum. Se referă nu la activităţile sursei UMMO şi la acoliţii acesteia din Franţa şi Spania, ci la bizarele sale ramificaţii din Argentina.

Omul care mi-a atras atenţia asupra acestui fapt remarcabil, în 1979, este un cercetător sud-american dinamic, care mi-a expediat două fotografii reprezentând o aşa-numită Unitate de Cercetări Medicale de la Canuelas. În prima fotografie se vedea o clădire modernă cu un etaj, protejată de un gard de sârmă de circa un metru optzeci. Lângă clădire, era o farfurie zburătoare părând făcută din metal şi plastic, cu un diametru de circa şase metri şi o înălţime de şase metri.

A doua fotografie era a unei plăci purtând simbolul UMMO, inscripţia SERVICIUL HONO – 1901 şi o listă de cincisprezece nume.

Investigarea acestei noi cotituri făcute de afacerea UMMO a fost continuată energic. Curând s-a aflat că

directorul unităţii, Carlos Jerez, a dispărut fără urmă. Inaugurată în 1973, unitatea a fost implicată în diferite pretinse cure de vindecare a cancerului. Într-o scrisoare semnată de Jerez, se făcea afirmaţia că asemenea vindecări se realizau cu ajutorul unui „echipament electronic foarte sofisticat". Hârtia folosită de Jerez poartă antetul UMMO şi culorile acestuia – purpuriu şi verde – iar peste semnătura lui Jerez este aplicată o ştampilă cu stema statului Argentina, dând impresia că munca lui a primit o confirmare oficială.

Corespondentul meu a reuşit să viziteze unitatea şi a relatat că era plină de echipament scump – console electronice, oscilatoare şi calculatoare.

Anchetele ulterioare au dezvăluit că misterioasele vindecări ale cancerului făceau uz de raze gamma, şi că un număr de pacienţi presupuşi în ultima fază îşi îmbunătăţiseră starea sau fuseseră chiar vindecaţi la acea unitate, **ai cărei proprietari pretindeau că provin din spaţiul extraterestru.**

Organizaţia în sine, se spunea că a fost fondată în Franţa de bunicul d-lui Jerez, care a emigrat în Argentina în 1927, stabilindu-se la Baradero. Unitatea a primt aprobările oficiale pentru activitate medicală cu pacienţi în ultima fază în 1935, 1948 şi 1966, însă sistemul medical folosit combina aparatură cu denumiri impresionante, cu pretenţia obişnuită a şarlatanilor moderni: că amestecă razele gamma cu energia cibernetică, pe care Jerez o descrie drept „câmpul caloric ce înconjoară ţesuturile".

La vremea când unitatea a fost închisă de autorităţi, acolo erau trataţi circa două sute de pacienţi cu cancer sau boli nervoase.

Dr. Somaiel Haron, preşedintele Societăţii Medicale

Canuelas, a exprimat opinia generală a colegilor săi, că Jerez era un şarlatan. Opinia aceasta a fost exprimată şi de dr. Petro Augustin Elorga, care a adăugat: „Aceşti oameni merg până la a pretinde că sunt extratereştri, au o farfurie zburătoare la poartă".

Desigur, vorbind în faţa unui grup local de studenţi, Jerez a afirmat o dată că echipa lui era din Ganimedes şi că vindecau folosind tehnici de iradiere aduse de pe alte planete. Ganimedes este un satelit al lui Jupiter, foarte popular printre contactaţii din America de Sud, oarecum în acelaşi fel în care Venus sau Pleiadele sunt populare printre contactaţii din Statele Unite.

Într-una dintre scrisorile sale, Jerez scria: „În secret, eu am creat în lume un serviciu secret", afirmaţie care i-a făcut pe unii investigatori să creadă că el ar fi sursa UMMO. Jerez a fost văzut ultima oară pe 15 aprilie 1979, la o întrunire, unde a afirmat că locuieşte la Baradero, la nord de Buenos Aires, şi că este directorul unei fabrici de hârtie numite Glucosa Argentina. Nu există nici o companie cu acest nume.

În 1980 am călătorit două săptămâni prin Argentina şi m-am întâlnit cu cercetători din Buenos Aires care continuau investigarea UMMO şi a ramificaţiilor sale, în strădania de a descoperi sursa păcălelii. Reuşiseră să-i ia urma lui Jerez, care îi asigurase că HONO este „adevăratul nume" al lui UMMO şi că el crease într-adevăr o „reţea internaţională de oameni de ştiinţă".

Am vorbit cu d-na Bettină Allen, care fusese solicitată de poliţie ca expert în acest caz. Ea a cercetat cinci diagnosticuri puse de Jerez, ca demonstraţie. El le-a greşit pe toate cinci, nedepistând o tumoare despre care se ştia că există la unul dintre voluntari, care era agent guvernamen-

tal. De asemenea, nu a depistat o leziune gravă la coloană la un alt voluntar, căruia i-a prescris să ia zilnic o lingură de acid sulfuric.

Prietenii mei din Argentina au ajuns la concluzia că Jerez nu a fost, de fapt, la originea păcălelii UMMO, ci încerca pur şi simplu să profite şi să se folosească de aceasta. Mulţi dintre ei cred, ca şi unii cercetători francezi, că UMMO a fost creat ca un exerciţiu sociologic sponsorizat de guvern, care într-un fel a dobândit o viaţă proprie şi a scăpat de sub control, diverşi indivizi sau gupuri intrând în scenă pentru a-şi măguli ego-ul sau pentru câştig, aşa cum s-a întâmplat cu aşa-zisa unitate medicală de la Canuelas.

Nu sunt sigur că au dreptate. O sectă autentică, de tipul folosit adeseori ca acoperire de agenţiile serviciilor secrete, ar fi putut fi creată mult mai uşor prin mijloace convenţionale, cum ar fi oferirea de mijloace financiare unui grup deja existent, cu un conducător charismatic. Dar este evident că nu dispunem de toată povestea. Faptul remarcabil la păcăleala UMMO este că nu există un lider vizibil. Este pur şi simplu un cadru în care pot acţiona mai mulţi autori succesivi. Un fapt tulburător descoperit de investigatorii francezi pare să-i lege pe unii dintre oamenii de ştiinţă din grupul UMMO cu mişcarea extremistă La Rouche din Europa. Dacă această legătură se va putea verifica, atunci misterul UMMO va lua o întorsătură sinistră.

UMMO este, desigur, unul dintre cele mai bune exemple de aplicare sistematică a tehnicilor de provocare a confuziei în domeniul paranormal. Noutatea în această păcăleală a fost crearea unor apariţii ostentativ de reale, care să aibă ca rezultat intervievarea unor martori nevinovaţi de către mass-media şi de către investigatori bine intenţionaţi ai OZN-urilor, care ar putea trage doar con-

cluzia că aceştia sunt sinceri, în timp ce făptaşii au rămas în umbră, manipulând fotografiile şi dovezile materiale.

O altă problemă care mă preocupă este de ce fotografiile publicate sunt atât de proaste. Este o întrebare care apare când ne uităm la cele mai multe fotografii de OZN-uri. Au fost perfecţionate tehnici prin care se pot face dispozitive sferice sau în formă de disc, teleghidate, cu diametrul mare, care pot zbura şi face manevre după dorinţă, pe cer, pe sol sau în jurul obstacolelor. Asemenea dispozitive sunt folosite, de obicei, de militari pentru a identifica ţintele de pe sol şi pentru colectarea de date bazate pe tehnici moderne de teleghidare. Ele ar duce la cazuri perfecte, cu mărturii fotografice absolut autentice, mai degrabă decât modelele stângace prezentate de UMMO.

Odată cu trecerea timpului, documentele ştiinţifice expediate de sursa (sau sursele) UMMO în întreaga lume apar tot mai caraghioase şi mai copilăroase. Nu numai că UMMO a omis toate progresele ştiinţifice făcute în proiectarea calculatoarelor şi în ingineria genetică în ultimii zece ani, dar vindecarea cancerului aflată la orizont nu mai implică acum nici un fel de radiaţii (nici măcar de natură cibernetică). Şi mai semnificativ, UMMO foloseşte încă sisteme de propulsie spaţială învechite faţă de actualele speculaţii din fizică, implicând concepte ca wormholes traversabile şi teoria superstringurilor.

Cel mai nenorocit lucru este, desigur, că nimic din documentele UMMO nu explică adevăratele apariţii de OZN-uri, care s-au acumulat începând din 1946 şi care continuă să atragă atenţia investigatorilor serioşi din întreaga lume.

Dar asemenea considerente raţionale nu i-ar opri pe

discipolii UMMO. Odată stabilit un sistem de credinţe, acesta îşi vede singur de drum, câştigând puteri din propria lui absurditate.

BUENOS AIRES, ARGENTINA, 1947

Printre marii scriitori contemporani, se află Jorge Luis Borges din Argentina, care a murit în 1987, lăsând o operă vastă, frumoasă şi obsedantă. El era fascinat de promisiunile şi ambiguităţile contactului cu entităţi necunoscute. I-am citat deja tulburătorul poem „Labirint".

Există o schiţă de Borges, puţin cunoscută, în cartea sa intitulată **Ficţiuni**, la care mă întorc mereu. Este o poveste intenţionat obscură şi întortocheată, scrisă în spaniolă cam prin 1947 şi intitulată **„Tlon Uqbar Orbis Tertius"**. Această din urmă povestire ar fi putut foarte bine fi inspiraţia pentru păcăleala UMMO.

Conform poveştii lui Borges, Tlon este o planetă ipotetică, inventată de un grup de oameni inteligenţi din Statele Unite, finanţat de un aristocrat excentric din sud, din Memphis. Ei îşi folosesc propriile talente şi pe cele ale diverşilor colaboratori pentru a produce o lucrare monumentală, o enciclopedie a planetei Tlon, completă, cu detalii ale limbilor, filozofiilor şi matematicii de pe Tlon. Dar dezvăluie numai câte puţin din ea, din când în când, publicului care nu bănuie nimic. Fondatorii, care sunt membri ai unei societăţi secrete, numită Orbis Tertius, au jurat să rămână ascunşi pe vecie.

Pe Tlon, ca şi pe UMMO, sistemul numeric folosit are baza 12. Şi nu există conceptul de timp, aşa cum îl cunoaştem noi. Trecutul există doar ca memorie prezentă, iar viitorul ca aşteptare prezentă. De aceea, ar fi la fel de uşor să modifici trecutul, pe cât este să schimbi viitorul.

Mai există şi o teorie conform căreia toate obiectele obişnuite au dubluri. Duplicatele obiectelor pierdute pot fi recuperate, cu condiţia să crezi destul de tare în obiectul pierdut. De exemplu, să presupunem că două persoane caută un creion. Una îl găseşte şi nu zice nimic. Cealaltă persoană poate găsi un alt creion, la fel de real, deşi uşor diferit; al doilea creion se numeşte **hron.** Pe Tlon s-au făcut în mod sistematic experienţe de generare a unor **hronir** de obiective fictive, mai ales artefacte arheologice. Astfel, patru grupe de studenţi au fost trimise să facă săpături în anumite locuri. Li s-a spus că era de aşteptat ca siturile respective să dea la iveală mari comori, când de fapt nu exista nici o asemenea dovadă. Trei dintre experimente au eşuat. Dar în al patrulea, conducătorul lucrătorilor (care cunoştea adevărul) a murit în timpul săpăturilor. Echipa de studenţi fără şef, care nu ştiau că nu existau artefacte îngropate, a găsit o mască de aur, o sabie antică şi amfore minunate – toate fiind **hronir,** create din nimic, de credinţele descoperitorilor lor!

Pe măsura dezvăluirii treptate a colecţiei de la Memphis a **Enciclopediei Tlon-ului**, operă secretă în patruzeci de volume, tot mai mulţi oameni vor începe să creadă în Tlon, credinţă întărită de descoperirea, în toată lumea, a unor obiecte tloniene, făcute din materiale neobişnuite. Borges subliniază în mod diabolic că pe măsură ce credinţa în Tlon sporeşte, propria noastră societate, care nu ştie că nu există nici un fel de Tlon, va începe să producă propriile **hronir** false, pseudo-fapte şi cvasi-amintiri de pe Tlon, care vor înlocui încetul cu încetul vechea realitate. Borges întrevede chiar o stare viitoare, când păcăleala declanşată de societatea secretă pe care el o

numeşte Orbis Tertius va dezintegra lumea raţională.

> Cum am putea să nu ne supunem lui Tlon, evidenţei precise şi vaste a unei planete unde totul este în ordine? Argumentul că realitatea este ordonată este un răspuns greşit. Poate că este, dar urmează legile divine (să tălmăcim legile omeneşti) pe care nu le vom putea elucida niciodată complet. Tlon ar putea fi un labirint destinat a fi descifrat de oameni.

Faptul înspăimântător, chiar groaznic, spune Borges, este că maeştri necunoscuţi din Orbis Tertius ne înlocuiesc încetul cu încetul realitatea noastră cu a lor. Evident, Pământul va deveni în curând Tlon!

Poate că UMMO rămâne în urma teribilei viziuni a lui Borges despre fantezia Tlon punând stăpânire pe propria noastră lume. Este îndoielnic că falsa aterizare de la Aluche ar fi fost plănuită de vreun industiaş american bogat şi dezechilibrat. Dar este adevărat că pentru sute de adepţi OZN din Spania, Franţa, SUA şi America de Sud, UMMO a devenit realitatea însăşi, cu limba sa, ştiinţa sa şi documentele sale criptice. Aceşti oameni au părăsit lumea reală şi au părăsit chiar şi realitatea rarefiată şi marginală a cercetării paranormale şi a investigaţiilor OZN. Într-un fel, ei sunt pierduţi pentru noi şi au reapărut ca **hronir**, dubluri ale eurilor lor anterioare, cu trecutul şi viitorul rearanjat pentru a servi unei fantezii puternice, „încântătoare prin rigoarea ei", cum spune Borges. Dar el ne previne că este „o rigoare a jucătorilor de şah, nu a îngerilor".

LOS ANGELES, CALIFORNIA, 1982

Povestea UMMO are totul pentru a place – extratereştri din spaţiu care dezvăluie o nouă fizică, o nouă fiziologie şi chiar concepţii avansate despre suflet; misterioşi doctori danezi, operând mutilări sadice; castele în Spania, cu încăperi subterane pline cu toate accesoriile unui film cu Frankenstein; elicoptere militare franceze căutând peşteri în Alpi; şi un număr crescând de adepţi, formând grupuri şi cluburi în toată lumea, pentru a-şi propaga noul adevăr cosmic.

Povestea era prea bună, produsul semăna prea tare cu un vis comercial, ca să nu-şi găsească un locşor pe raftul New Age. Desigur, colonelul Wendelle Stevens a scos acum un set de mai multe volume, intitulat **Contact cu Planeta UMMO,** în care Antonio Ribera a adunat majoritatea documentelor răspândite prin Spania. Nici unul dintre autori nu oferă o analiză critică a materialului. Colonelul Stevens s-a ocupat de promovarea cărţii prin conferinţe şi interviuri. Astfel, după ce a discutat despre OZN în cadrul emisiunii **Open Line** a filialei ABC din Los Angeles, în noiembrie 1982, el a fost întrebat de gazda emisiunii, Bill Jenkins, dacă avea ceva deosebit de spus în încheierea programului. Stevens a scos la iveală o declaraţie recent trimisă de UMMO lui Ribera şi care, parţial, suna astfel:

> Sunteţi ca nişte copii jucându-se cu jucării teribile şi periculoase, care vă vor distruge, noi nu putem face nimic! O lege cosmică spune că fiecare lume trebuie să-şi croiască propriul drum, să supravieţuiască sau să piară. Voi aţi ales cea de-a doua cale. Vă distrugeţi planeta... Ca fraţi ai voştri mai mari în acest cosmos, dorim din toată inima salvarea voastră urgentă. Nu vă distrugeţi minunata planetă albastră, preţioasa lume atmosferică

plutind atât de majestuos prin spaţiu, atât de plină de viaţă. Este la alegerea voastră.

Din nou, mesajul constituia o contradicţie evidentă. Dacă există o lege cosmică: „fiecare să-şi croiască propriul drum", o lege care să-i împiedice pe extratereştri să ne avertizeze sau să ne salveze, aşa cum afirmă deseori documentele UMMO, atunci nu este treaba lor să ne spună ce să facem, pe calea undelor, la Los Angeles! Însă mintea omenească ignoră asemenea contradicţii. Ia în serios un mesaj provenind, chipurile, de pe o planetă dubioasă şi transmis nouă printr-un canal nu prea de încredere, deşi acelaşi mesaj a fost exprimat de numeroşi biologi şi filosofi respectaţi şi lideri politici responsabili, membri ai propriei noastre rase umane. Într-un fel, plasarea mesajului în domeniul unor entităţi spirituale superioare („fraţii noştri mai mari") îl face capabil să promoveze o schimbare masivă de atitudine.

Reacţia la emisiune a fost imediată. Postul de radio a fost asaltat de telefoane. Sute de oameni, din întreg sudul Californiei, cereau copii ale mesajului. Postul de radio a trebuit să-i dea din nou citire timp de două săptămâni, pentru ca oamenii să-l poată înregistra. Unii dintre ei plângeau.

PARIS, FRANŢA, 1990

Există în prezent trei generaţii de „cercetători" UMMO, au observat ziarele franceze specializate în anchete, Martine Castello şi Isabelle Blanc, la întoarcerea dintr-o călătorie de cercetare în Spania în 1990. Cei din vechea gardă, ca Antonio Ribera, sunt la fel de nedumeriţi ca întotdeauna. Cei din generaţia a doua sunt sociologi şi

psihologi care consideră toată problema drept mitologie modernă. Periodic, apar oameni care pretind că au descoperit autorul păcălelii UMMO, dar nu dovedesc niciodată nimic. Ca şi în cazul MJ-12, nu există nici o maşină de scris fumegândă.

A treia generaţie este tânără şi naivă. Nu are nici îndelungata experienţă ufologică a cercetătorilor încercaţi, ca Ribera, nici sănătosul scepticism ştiinţific al sociologilor. Încep de la zero şi cred tot ce apare ulterior.

O posibilitate neliniştitoare, actualmente investigată serios de unele autorităţi franceze, este ca UMMO să fie legat de o agenţie secretă din blocul estic, specializată în spionajul ştiinţific.

„Ideea nu este atât de nefirească pe cât ar părea la prima vedere", mi-a spus un specialist francez. „Înfiinţarea unui asemenea grup ar avea efectul de a canaliza o mulţime de informaţii OZN de primă mână, unele dintre ele foarte particulare, către liderii grupului. Dar şi mai important, i-ar putea ajuta să capete o imagine validă, confidenţială asupra ideilor cercetării ştiinţifice din laboratoarele occidentale".

Desigur, documentele UMMO conţin o mare cantitate de revelaţii cu sonoritate ştiinţifică despre subiecte ale tehnologiei înalte, de o mare varietate, cum ar fi fiziologia, informatica şi astrofizica. Aceste documente au atras atenţia, ca să nu zicem fascinaţia, unor cercetători, mai ales din Spania şi Franţa, care au ajuns să se implice în cercul interior al sectei. Nu este nici un secret, de exemplu, că fizicianul francez Jean-Pierre Petit, autorul unor teorii despre magneto-hidrodinamică (MHD), are senzaţia că documentele UMMO conţin idei cosmologice noi. Petit a publicat în **Comptes-Rendus** a Academiei Franceze de Ştiinţe un număr de speculaţii teoretice asupra cosmolo-

giei, direct inspirate de tezele dezvoltate în documentele UMMO. Două dintre publicaţiile sale recente sunt intitulate „Universuri enantiomorfice cu timpuri proprii opuse" şi „Universuri interacţionând cu imaginea lor în Oglinda Timpului".

Concepţia lui Petit despre universuri gemene, care sunt fiecare imaginea în oglindă a celuilalt, idee lansată de Andrei Saharov (a se vedea **Enquête sur les OVNI** a lui Petit, 1990, p.348), face ecoul conceptului de „univers geamăn" descris, de exemplu, în cartea lui Antonio Ribera din 1979 **El misterio de UMMO** (p.248), unde Ribera citează aşa zisele documente extraterestre, afirmând: „Universul geamăn cu al nostru este enantiomorfic", adică o imagine a noastră în oglindă, adăugând că „ambele universuri se influenţează reciproc".

Această legătură evidentă între o presupusă sectă extraterestră şi unele idei avansate din ştiinţa modernă este tulburătoare. Dacă ramificarea grupului UMMO într-o reţea concepută pentru a aduna documente secrete tehnice şi ştiinţifice, sau în structura franceză şi germană a mişcării La Rouche poate fi confirmată, se va mai bate încă un cui în coşciugul teoriei fraţilor prietenoşi din spaţiu.

CAZUL LUI KIRK ALLEN

Dacă-i ascultăm pe adepţii UMMO, cum ar fi Jean-Pierre Petit, un argument major împotriva ideii că un singur om, sau chiar un mic grup, ar fi putut fabrica materialul UMMO rezidă în chiar greutatea documentelor. Cum ar putea un singur om să elaboreze sutele de rapoarte dintre care unele de sute de pagini, pe care le cuprinde opera UMMO? Ce să mai spunem despre hărţi, tabele, sistemul matematic, formulele, codurile lor? E clar, spun

adepţii, ceea ce avem aici este produsul unei întregi civilizaţii.

Oamenii care spun asta n-au studiat niciodată literatura psihiatrică. N-au auzit de Kirk Allen.

Într-o dimineaţă zăpuşitoare de iunie, la Baltimore, un psihiatru renumit, pe nume dr. Robert Lindner, a primit un telefon care urma să declanşeze cel mai remarcabil caz din cariera lui, un caz pe care îl va rezuma mai târziu în cartea sa **Ora de cincizeci de minute: Culegere de poveşti psihanalitice adevărate.**

Telefonul era de la un fizician lucrând pentru guvern la o instituţie secretă din New Mexico, instalaţie unde avansau cercetările în legătură cu bomba H (deşi dr. Lindner nu menţionează faptul). Fizicianul voia să-i trimită un pacient. Acesta era un cercetător strălucit, de vreo treizeci de ani, „perfect normal în toate sensurile", doar că părea să fi adunat o cantitate uluitoare de informaţii amănunţite despre o altă lume – o lume de care părea să devină tot mai preocupat, până la punctul de a-şi neglija munca.

Când a fost întrebat de superiorii săi de ce a scăzut eficienţa în departamentul lui, Kirk Allen a prezentat multe scuze şi a spus că „va încerca să petreacă mai mult timp pe această planetă". În acest punct, guvernul a hotărât că are nevoie de ajutorul unui expert. Erau dispuşi să-l trimită pe savant cu avionul la Baltimore oricât de des ar fi fost necesar, plătindu-i toate cheltuielile.

Kirk Allen a sosit la cabinetul doctorului Lindner peste trei zile.

„Toate speculaţiile pe care le făcusem despre el, cum că ar fi un savant nebun, s-au evaporat când l-am văzut în cabinetul meu", scrie medicul. „Un tânăr viguros, de

înălţime mijlocie, blond, cu ochii deschişi la culoare, cu jacheta neşifonată în ciuda călătoriei lungi şi a umezelii... arăta ca un tânăr cadru de conducere... Mi s-a adresat cu suficientă neîncredere pentru a-mi da să înţeleg că situaţia în care se afla era uşor jenantă".

În timpul primei şedinţe, dr. Lindner a cerut informaţii amănunţite despre trecutul ştiinţific şi despre copilăria pacientului său. A aflat că Kirk Allen era un cititor avid de romane ştiinţifico-fantastice şi că într-un fel ajunsese să fie convins că o serie de povestiri, în care eroul principal se numea la fel ca el, erau părţi reale din biografia lui personală! Povestirile erau despre lumea îndepărtată a altor planete. Pentru el devenise o obsesie să-şi completeze biografia, să-şi stabilească o continuitate a vieţii, să rezolve contradicţiile dintre diferite părţi ale ceea ce el numea „dosarul său". A reuşit acest lucru, când a descoperit că poate călători psihic în lumea celorlalţi Kirk Alleni.

Dr. Lindner şi-a dat repede seama de două lucruri – primul, că pacientul lui era nebun de-a binelea; al doilea, că psihoza acestuia constituia însăşi substanţa vieţii lui şi că va fi foarte greu de manevrat. I-a cerut lui Kirk să-i arate documentele pe care se baza cercetarea lui.

> Este imposibil să vă pot transmite altceva decât o simplă impresie despre dosarele lui Kirk... Erau acolo, pentru început, vreo douăsprezece mii de pagini bătute la maşină, cuprinzând biografia îmbunătăţită a lui Kirk Allen. Aceasta era împărţită în circa 200 de capitole şi suna a roman. La aceste pagini erau anexate aproximativ încă 200, cuprinzând note manuscrise, cu corecturile necesare în urma celor mai recente „cercetări" ale sale, şi o legătură uriaşă de mâzgăleli şi însemnări pe plicuri, chitanţe, ambalaje, file de carnet, etc.; acestea din urmă erau

în mare parte de neînţeles, fiind scrise de mână cu prescurtări, de către Kirk, în timp ce unele dintre ele nu erau altceva decât schiţe şi desene făcute în grabă, ecuaţii matematice, sau reprezentări simbolice ale cutărui sau cutărui lucru; fiecare dintre ele era însă numerotată cu grijă şi marcată cu o literă roşie, care indica locul în manuscrisul principal.

Pe lângă acest manuscris voluminos şi anexele sale, mai erau:

1. Un glosar de nume şi termeni, care ajungea la 100 de pagini.

2. 82 de hărţi colorate, desenate cu grijă la scară, 23 ale unor corpuri planetare în patru proiecţii, 31 ale zonelor de uscat de pe aceste planete, 14 intitulate „Expediţia lui Kirk Allen în_", restul ale unor oraşe de pe diferite planete.

3. 61 de planuri de arhitectură şi elevaţii, unele color, unele doar în tuş, dar toate desenate la scară şi adnotate cu grijă.

4. Douăsprezece tabele genealogice.

5. O descriere pe 18 pagini a sistemului galactic în care se află planeta de domiciliu a lui Kirk Allen, cu patru hărţi astronomice, câte una pentru fiecare anotimp şi nouă hărţi stelare ale celor observate de la observatoarele de pe alte planete ale sistemului.

6. O istorie de 200 de pagini a imperiului condus de Kirk Allen, cu un tabel de 3 pagini cu date şi nume de bătălii sau evenimente istorice importante.

7. O serie de 44 pliante, conţinând de la două până la douăzeci de pagini fiecare şi tratând fiecare câte un aspect al planetei... unele titluri tipice, imprimate frumos pe aceste pliante, fiind „Fauna de pe Srom Olmal", „Sistemul de transport de la Seraneb", „Ştiinţa de pe Srom",

„Parapsihologia pe Srom Norbra X", „Aplicarea teoriei unificării câmpurilor şi a mecanicii atracţiei stelare la călătoriile spaţiale", „Dezvoltarea creierului unic al cristopedelor de pe Srom Norbra X", „Biologia plantelor şi ştiinţa geneticii de pe Srom Olma I", şi aşa mai departe.

8. În sfârşit, 306 desene, unele în acuarelă, unele cu pasteluri, altele în creion, de oameni, animale, plante, insecte, arme, unelte, maşini, articole de îmbrăcăminte, vehicule, instrumente şi mobilă.

Este un catalog ce face să pară pitică literatura UMMO, tot ce este legat de Urantia sau alte zone marginale ale domeniului OZN. Aşa cum scrie dr. Lindner:

> Cititorul îşi poate imagina şi singur consternarea mea în faţa acestei grămezi uriaşe de material: nu ştiu dacă îşi poate da seama cu ce resentimente am abordat sarcina de a-l lecui pe acest om de nebunia lui.

Rădăcinile fanteziilor lui Kirk Allen se aflau, evident, în povestea copilăriei şi a adolescenţei sale. Fiul unui ofiţer de marină, ce fusese numit guvernator al unei insule îndepărtate din Pacific, unde ei erau singura familie albă, mama lui l-a abandonat unei serii de guvernante, dintre care una l-a sedus când avea unsprezece ani, înainte de a fugi cu bărbatul singurei învăţătoare de pe insulă. De atunci încolo, băiatul, care era dăruit cu o inteligenţă neobişnuită, şi-a petrecut timpul citind toate cărţile pe care le putea găsi şi imaginându-şi lumi îndepărtate.

Dr. Lindner s-a gândit să încerce mai multe strategii pentru vindecarea lui Kirk Allen. A respins ideea terapiei de şoc, ca fiind inumană şi extremă. A mai respins şi folosirea hipnozei, o tehnică des folosită de el în alte situaţii, din motive pe care ufologii de azi ar face bine să le

ia în considerare:

> Legătura lui Kirk cu realitatea era deja destul de slabă şi mi-era de-a dreptul teamă să nu rup firul subţire prin care îşi menţinea relaţia cu lumea aceasta.

Dr. Lindner a hotărât că singura alternativă era să pătrundă în fantezia pacientului său şi să încerce să-l scoată din psihoza lui, de pe această poziţie. Între timp, Kirk Allen se mutase la Baltimore. Medicul s-a cufundat în dosarele lui şi a devenit tot mai fascinat pe măsură ce lucra la ele, oră după oră, cu Kirk Allen ca mentor. Ori de câte ori descoperea vreo lipsă în date, îşi „trimitea" pacientul să obţină informaţia lipsă pe cale psihică. La început, aceasta era doar o tehnică potrivită pentru dr. Lindner – dar apoi s-a prins în joc şi adesea se trezea aşteptând cu nerăbdare răspunsul dorit.

Într-o zi, doctorul a observat o discrepanţă majoră în hărţile stelare, care foloseau o scară măsurată în **ecapalim**, o unitate olmayană, echivalentă cu o milă şi cinci şaisprezecimi. Au lucrat la înlăturarea discrepanţei, iar dr. Lindner a insistat ca Kirk să se întoarcă la institutul său interplanetar pentru a verifica dosarele originale.

Au fost mai multe asemenea incidente, în care terapeutul s-a gândit să înlăture obsesia lui Kirk, împărtăşind-o cu el. Făcând astfel, însă, s-a trezit tot mai cufundat în fantezie. În fapt, a inversat rolurile cu Kirk, rezolvând adeseori singur discrepanţele găsite în dosarele olmayene!

Într-o zi, când dr. Lindner îl aştepta pe Kirk Allen cu deosebită nelinişte, fiindcă îl trimisese într-o misiune cheie, pentru a aduce mai multe date, şi-a găsit pacientul ciudat de neinteresat de rezultate. Când l-a întrebat

nerăbdător, Kirk a dat din umeri şi în final i-a mărturisit că în ultimele săptămâni îl minţise.

– Le-am fabricat, s-a stropşit el, am inventat toate... toate... prostiile astea!

– Dar călătoriile? l-a întrebat dr. Lindner cu ceea ce el descrie drept un amestec de dezamăgire şi triumf, de îngrijorare şi uşurare.

– Ce călătorii? a întrebat Kirk Allen. Păi, de săptămâni de zile am renunţat la nebunia asta.

Pacientul continuase în acest caz să pretindă că acele călătorii erau reale, de dragul terapeutului, care acum era atât de prins de această fantezie, care îi împlinea o nevoie a propriei sale vieţi.

Kirk Allen s-a întors la munca lui de cercetare pentru guvern, lăsându-l pe dr. Lindner cu problema de a se vindeca singur. Această parte din carte este probabil cea mai remarcabilă din descrierea întregului caz:

> Până când a apărut Kirk Allen în viaţa mea nu mă îndoisem niciodată de propria mea stabilitate. Aberaţiile mentale... erau pentru alţii... Sunt ani de zile de când nu l-am mai văzut pe Kirk Allen, dar mă gândesc adeseori la el, şi la zilele când cutreieram amândoi prin galaxii.

În lungile nopţi de vară de la Long Island, când cerul era plin de stele, dr. Lindner privea probabil în sus, zâmbea în sinea sa şi şoptea: „ce-or mai face cristopedele? Cum or merge lucrurile la Seraneb?"

Iar eu sunt tentat să mă întreb la fel: „O fi pace în IUMMA? Iar ummiţii or fi într-adevăr mulţumiţi de funcţia transcedentală a lui OEMII?"

5

DREPTATEA PURPURIE

Oricine a urmărit cele mai populare emisiuni de discuţii televizate din ultimii ani ştie că problema răpirilor a ajuns elementul principal în ufologia americană.

Conform specialiştilor în răpiri, experienţa „timpului lipsă", a martorilor ce au întâlnit fiinţe extraterestre şi au fost duşi în năvălilor, ar trebui cercetată cu ajutorul hipnozei, care oferă cea mai completă şi exactă imagine a comportamentului vizitatorilor noştri extratereştri. Majoritatea acestor specialişti, ca Budd Hopkins şi istoricul David Jacobs, resping cu vehemenţă orice sugestie că experienţa ar trebui descifrată parţial la nivelul simbolic, ca o piesă de teatru, un vis, sau un film. În loc de asta, ei o acceptă la nivelul prozaic al unei emisiuni ştiinţifice extraterestre.

Dacă au dreptate, atunci un caz petrecut în Franţa în 1979 constituie culmea răpirii, dovadă finală că am fost vizitaţi în realitate de extratereştri. Cu acea ocazie, doi martori au observat sfere de lumină care au învăluit o

maşină, iar şoferul, prietenul lor Franck Fontaine, pur şi simplu a dispărut. Ei au raportat întâmplarea la poliţie, care n-a reuşit să-l găsească pe omul lipsă şi a transformat căutarea într-o alertă naţională. Zilele treceau şi titlurile articolelor de ziar deveneau tot mai mari, până când, după şapte zile, Franck a reapărut exact în acelaşi loc, nefiind conştient de timpul scurs.

Ziarele şi posturile de televiziune, din California până în Uniunea Sovietică, i-au luat interviuri tânărului, care a fost anchetat de poliţie şi de o echipă ştiinţifică de la Centrul Francez pentru Studii Spaţiale, singura organizaţie civilă autorizată oficial să aducă uneltele ştiinţei în slujba studiului OZN. Franck a fost hipnotizat de adepţi OZN şi şi-a amintit amănuntele răpirii sale într-un laborator straniu, unde a avut un dialog cu două sfere luminoase. Independent, aflându-se separat sub hipnoză, prietenul său Jean-Pierre Prevost şi-a amintit că s-a întâlnit cu un extraterestru cu cap mare şi ochi adânci şi oblici.

Cazul prezintă un interes special datorită faptului că ancheta poliţiei, sprijinită de o echipă ştiinţifică versată în fenomenul OZN, a început înainte de eliberarea eroului principal de către presupusele fiinţe extraterestre care îl răpiseră.

PONTOISE, FRANŢA, Noiembrie 1979

La douăzeci şi cinci de mile la nord-vest de Paris, vechiul oraş medieval Pontoise priveşte în jos spre râul Oise, din vârful unui deal încununat odinioară de un castel măreţ. Pagubele produse de război şi trecerea timpului l-au redus la dimensiunile unui orăşel de provincie şi, mai nou, la o simplă suburbie a metropolei pariziene în explozie.

Odată cu creşterea populaţiei şi cu influxul de emi-

granţi negri şi nord-africani, a apărut nevoia de locuinţe subvenţionate pe terenuri ieftine. Planificatorii şi tehnocraţii de la Paris s-au uitat pe hartă şi au decretat că vechiul Pontoise provincial, adăpostit în Valea Pictorilor, făcută faimoasă de Van Gogh şi impresionişti, va deveni un Oraş Nou – model, odată cu adăugarea unor blocuri cu multe etaje, finanţate de guvern.

Aceştia au găsit terenul potrivit pe platoul Cergy care se întinde până dincolo de calea ferată, într-un loc unde înainte creştea varza şi sfecla şi unde o uriaşă centrală electrică îşi întinde turnurile şi stâlpii până la orizontul cenuşiu.

Planificatorii şi-au construit noul oraş peste noapte. Dintre cei ce au venit în aceste blocuri mohorâte, au fost femei în vârstă, muncitori pensionari, tinere perechi care nu-şi puteau permite să închirieze o casă sau un apartament în oraş, diverşi studenţi, muncitori cu salarii mici şi oameni aflaţi în grija serviciului de asistenţă socială.

Ceea ce n-au văzut planificatorii francezi din acea epocă a fost faptul că au distrus complet echilibrul francez tradiţional, unde tinerii şi bătrânii, bogaţii şi săracii, bancherii şi camionagiii ocupau în general acelaşi spaţiu din centrul oraşelor prospere. În schimb, au copiat un model american care taie terenul construibil ca pe o plăcintă şi alocă o parte bogătaşilor, alta clasei mijlocii, lăsându-i pe săraci să se descurce de cealaltă parte a autostrăzii. Oraşul lor cel nou a reprezentat un mod abuziv de a trage cu roşu o linie de demarcaţie pe hartă.

Într-una dintre aceste clădiri deprimante, blocul nr. 11 dintr-un ansamblu numit Dreptatea Purpurie, locuiau cei trei martori ai noştri. Ei erau Franck Fontaine, de nouăsprezece ani, un tip înalt, subţire, cu păr lung, casta-

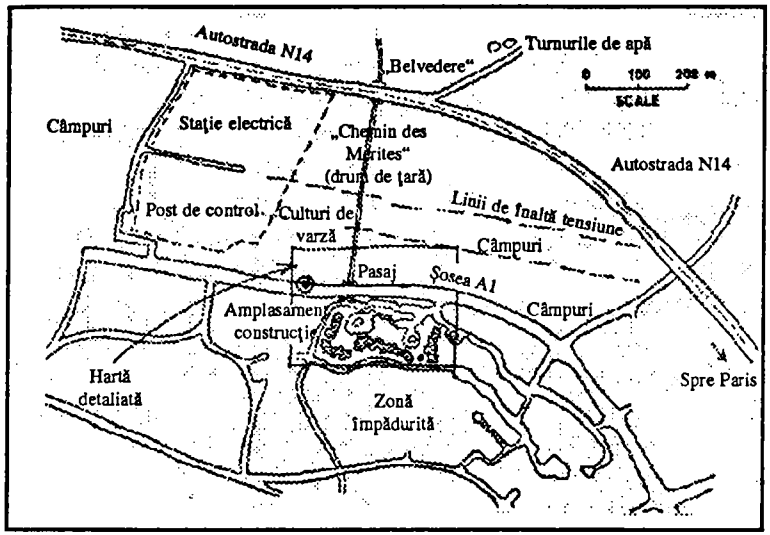

• Locul răpirii. Observați cât de ușor ar fi putut fi Franck dus sub A1 și apoi dus cu mașina peste câmpuri până la autostrada de Paris.

niu; Salomon N'Diaye El Mama, un negru din Senegal, de douăzeci şi cinci de ani, care nu vorbea mult, dar părea tot timpul atent la ce se întâmplă în jurul lui; şi Jean-Pierre Prevost, douăzeci şi şase de ani, muşchiulos, scund, cu barbă, intelectualul grupului.

În acea duminică de 25 noiembrie 1979, Franck lucrase toată ziua cu mama lui. Seara s-a întâlnit cu prietenii şi s-au uitat până târziu la televizor, reuşind să prindă doar o oră de somn înainte de a se scula pentru a merge cu maşina la piaţă la Gisors, unde intenţionau să vândă un stoc de jeanşi şi pulovere.

Era ora 4.00, luni dimineaţa, când au început să încarce maşina roşie combi pe care o împrumutaseră de la un prieten, un Ford Taurus vechi, căruia îi lipsea starterul

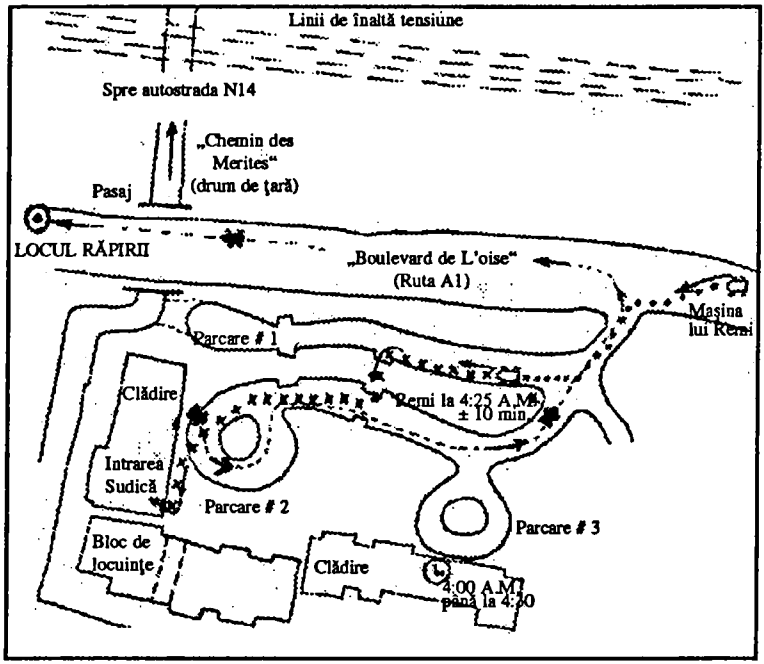

xxxx Drumul parcurs de Remi pe jos, 26 noiembrie 1979
oooo Drumul parcurs de mașina lui Remi la venire
—— Drumul parcurs de mașina lui Franck la plecare
• Locul răpirii
L Camera Lisettei

şi a trebuit să fie împins ca să pornească. Noaptea era rece şi întunecoasă. Deodată, ceva l-a făcut să tresară pe Franck, care a atras atenţia prietenilor săi asupra unui obiect luminos ciudat de pe cer. Era mai mare decât luna plină, alungit şi alb şi cobora în spatele altui bloc. S-a hotărât să încerce să se apropie de el, în timp ce Salomon a urcat în apartament să-şi ia aparatul de fotografiat.

Prevost a intrat şi el înăuntru ca să ia ultima tranşă de

haine şi echipament. Intrigat de obiectul văzut pe cer, a deschis fereastra camerei de zi, care era spre vest. Ceea ce a zărit în acel moment era curios: maşina lui Franck se oprise pe drum, departe spre stânga, iar motorul nu mai mergea. Asta însemna că maşina trebuia să fie din nou împinsă. Furios, Prevost a închis fereastra şi a coborât cu liftul. Când Salomon i s-a alăturat, în parcare, era foarte agitat, văzuse o sferă mare de foc cuprinzând maşina. Amândoi au alergat, înconjurând clădirea.

Au găsit maşina pe partea dreaptă a străzii, cu luminile de poziţie aprinse. Era într-adevăr înconjurată de o sferă mare de ceaţă alburie, în jurul căreia se mişcau trei sau patru sfere mai mici. Acele sfere au intrat în casa cea mare, care la rândul ei a fost absorbită într-un cilindru care s-a îndepărtat în cer cu o viteză foarte mare.

Muţi de uimire în faţa fenomenului, ei au fost incapabili să reacţioneze în timp ce aveau loc aceste manifestări. În final, au alergat spre maşină. Franck dispăruse.

Cei doi tineri au intrat în panică. L-au căutat pe Franck şi n-au reuşit să-l găsească nicăieri. Au alergat la cea mai apropiată cabină telefonică şi au chemat poliţia.

PRIMA ANCHETĂ A POLIŢIEI

Poliţia a sosit la ora 5.00 dimineaţa. Salomon şi Prevost le-au spus povestea lor, care a fost întâmpinată cu ironie şi scepticism. Totuşi, amănuntele incidentului au fost notate cu grijă. Două ore mai târziu, ofiţerii au fost informaţi prin radio că jandarmeria preia ancheta, care urma să dureze toată ziua. Cei doi martori au fost interogaţi separat. Jandarmii şi-au consultat Serviciile Secrete – Renseignements Généraux – care au descoperit rapid că Prevost le era cunoscut, fiind înregistrat ca anarhist.

Autorităţile au început acum să lucreze conform presupunerii că toată afacerea era o păcăleală, poate o încercare din partea lui Franck de a evita serviciul militar. Conduse de adjutantul Maniela, interogatoriile au fost reluate în ziua următoare şi din nou miercuri. Dar nu apărea nimic nou. Franck nu reapăruse, deşi cazul se afla acum pe prima pagină a tuturor ziarelor şi la radio în fiecare buletin de ştiri. Fuseseră alertate patrulele de grăniceri şi vămile, iar securitatea aeroporturilor îl căuta.

Salomon şi Prevost erau supravegheaţi practic douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Li s-a percheziţionat apartamentul, pentru a se verifica dacă Franck nu se ascundea pe undeva. În timpul zilei, un poliţist în civil stătea cu ei, sub pretextul că îi apără de hărţuielile mass-mediei, de fapt, le putea astfel asculta fiecare cuvânt, putea fi martor la toate interviurile.

Jandarmii aveau acum o idee nouă: poate că Prevost şi Salomon îl asasinaseră pe Franck şi-i ascunseseră cadavrul! Au interogat-o pe mama lui Franck şi pe prietena acestuia, Matnina. Amândouă au respins scenariul asasinatului cu dispreţ.

Poliţia şi jandarmeria şi-au mărit viteza. L-au consultat pe comandantul Cochereau, care avea ca sarcină compilarea rapoartelor despre fenomene neobişnuite. Acesta a afirmat că ideea că un obiect zburător neidentificat ar fi putut fi răspunzător de dispariţia lui Franck „nu era deloc credibilă", iar aşa-zisa victimă ar fi putut să fugă pur şi simplu din vreun motiv oarecare, „pe jos sau făcând autostopul".

În acelaşi timp, mijloacele de informare îi asediau pe cei doi martori obosiţi, iar mai multe grupuri OZN încercau cu ardoare să le folosească mărturia în sprijinul

diferitelor lor teorii. Grupul operativ francez însărcinat cu studierea OZN, cunoscut sub numele de GEPAN, se ţinea cu grijă departe de toată afacerea.

Şi deodată, luni 3 decembrie, 1979, ora 4 şi 20 dimineaţa, victima s-a întors.

FRANCK SE ÎNTOARCE

Când a sunat soneria apartamentului, Salomon s-a sculat, s-a dus la uşă în pijama şi s-a trezit în faţa omului pe care îl vânase toată poliţia din Franţa în ultimele şapte zile. Franck Fontaine era buimăcit şi furios. De ce se întorsese Salomon în pat, când trebuiau să fie deja în drum spre piaţă? Unde era Prevost? Şi ce-aveau să se facă, fiindcă lipsea maşina? Evident, fusese furată, cu tot ce era în ea!

Salomon a început să plângă, şi-a îmbrăţişat prietenul şi i-a spus că totul este în regulă; maşina era în parcare şi trecuse o săptămână întreagă! Franck a trebuit să recunoască zăpăcit că avea o barbă de şapte zile şi a văzut că Fordul roşu era într-adevăr parcat în siguranţă. Se holba mut pe fereastră, în timp ce Salomon ţâşnise în goană pe drum să-l aducă pe Prevost, care se afla în mijlocul unui interviu de o noapte întreagă cu o ziaristă locală, Iris Billion-Duplan, a cărei casă se afla aproape de Dreptatea Purpurie.

Au alergat toţi trei la apartament şi l-au salutat pe Franck cu uimire şi emoţie. I-au arătat titlurile de pe prima pagină, care vorbeau despre el în orice ziar din Franţa.

Întrucât telefonul apartamentului fusese tăiat fiindcă nu fusese plătit la timp, Iris a alergat la cabina din josul străzii să le cheme pe Mamina şi pe mama lui Franck pentru a le spune noutatea.

Încet, răpitul şi-a pus cap la cap amintirile despre evenimentele de lunea trecută. Aşa cum vor relata în curând în amănunt mediile de informare, de la Moscova până în Brazilia, el căutase în van fenomenul aerian, când ieşise din parcare. Continuase să meargă mai departe cu maşina şi curând observase un obiect luminos, cam cât o minge de tenis, plutind deasupra câmpului de varză. Intrase în panică şi cotise la stânga. Ajuns în dreptul mingiei, motorul s-a oprit, şi bineînţeles că n-a mai putut să-l pornească. Mingea luminoasă s-a aşezat pe capota maşinii şi Franck s-a trezit învăluit în ceaţă. Nu mai putea vedea şoseaua sau peisajul înconjurător şi nu putea deschide portierele maşinii. Ochii îl înţepau, pleoapele i se îngreunaseră şi căzuse într-un somn adânc. Se trezise în câmpul de varză, fără să-şi fi dat seama că trecuse o săptămână. Maşina nu mai era acolo. Se năpustise speriat în apartament şi îl scosese pe Salomon din pat.

De data asta, jandarmii n-au mai lăsat nimic la voia întâmplării. Erau exasperaţi de misterul care persista, punându-i sub lumina reflectoarelor şi, cu toate acestea, erau ferm convinşi că toată afacerea era un soi de farsă. Desigur, nu putea fi un asasinat, fiindcă, brusc, reapăruse cadavrul! Aşa încât i-au ridicat pe toţi, inclusiv pe prietena lui Prevost, Corinne, deşi doctorul îi prescrisese să stea în pat în urma unei operaţii chirurgicale serioase.

A DOUA ANCHETĂ A POLIŢIEI

De la orele 8.00 până la 16.00 în acea luni, jandarmii l-au interogat pe Franck încercând din greu să scoată de la el mărturisirea că toată treaba era o păcăleală. Adjutantul Maniela şi comandantul Courcoux îl întrebau întruna unde a fost şi ce a făcut timp de şapte zile. Franck continua să

repete că nu-şi aduce aminte de timpul lipsă.

La ora 11.00 Franck a fost dus înapoi la locul faptei, cu mare desfăşurare de aparatură. Poliţiştii au scos la iveală o busolă, în încercarea caraghioasă „de a vedea dacă i-a fost magnetizat creierul" şi s-a utilizat un contor Geiger pentru a se detecta urme de radioactivitate în câmpul de varză. Nu erau. Au mărşăluit cu toţii înapoi în biroul jandarmeriei.

De-abia atunci le-a venit ideea anchetatorilor că ar fi bine să-i ia probe de sânge şi urină lui Franck. Medicul familiei lui, dr. Vivien Hassoun, a fost chemat să-i ia probele la ora 3.00 după-amiaza. A venit şi un psihiatru şi a declarat că îl găseşte pe Franck normal.

În timp ce răpitul suporta acest lung supliciu, Prevost şi ceilalţi membrii ai grupului erau supuşi unei serii dure, intense şi degradante de interogatorii destinate să le smulgă mărturisirea. Prietenei lui Franck, Mamina, care născuse un băieţel cu două luni înainte, i s-a spus de către ofiţerii de la poliţie că Franck ar putea fi nebun şi că în consecinţă copilul s-ar fi putut naşte întârziat mintal sau mai rău, deci ar trebui să coopereze cu autorităţile, au sugerat ei, în loc să-i „acopere" evidenta păcăleală.

La orele 4.00 după amiază, protagoniştii au fost duşi la Tribunal, unde au fost lăsaţi să aştepte două ore de către Procurorul general, care în final a consimţit să-i interogheze. Împreună cu Procurorul general se aflau patru oameni de ştiinţă de la GEPAN, conduşi de dr. Alain Esterle, un savant francez specialist în probleme spaţiale. Ei s-au oferit să însoţească martorul pentru o serie de examinări la Clinica Bonneval, un stabiliment medical sponsorizat de guvern, condus de profesorul Faure. Franck nu a refuzat clar oferta, dar a sugerat în schimb ca ei să se

întâlnească cu el a doua zi de dimineaţă pentru a discuta problema, după ce ar fi putut şi el să se odihnească.

Poliţia şi Procurorul general au spus până la urmă grupului că nu li se aduce nici un fel de acuzare.

ANCHETA GEPAN

Cel mai simplu mod de a rezuma munca GEPAN este să urmărim pas cu pas raportul oficial prezentat de grup sub titlul de Notă Tehnică nr. 6, datată 31 martie 1981. Ancheta a fost condusă de Alain Esterle, asistat de M.Jimenez, Jean Paul Rospars şi P.Teyssandier. Raportul lor conţinea o anexă despre „fabulaţii, delir şi teme ufologice", de Dominique Andrerie.

„Conform celor stabilite, marţi 4 decembrie 1979 la orele 10.00 dimineaţă, ne-am prezentat la apartamentul lui Prevost", începe raportul anchetei GEPAN. N-a răspuns nimeni. N-a răspuns nimeni nici la uşa lui Salomon. Telefoanele date diferiţilor membri ai grupului au fost şi ele zadarnice. Oamenilor de ştiinţă le-a trebuit toată ziua pentru a reuşi în sfârşit să se întâlnească cu grupul, iar discuţia a început pe tema Suntem Obosiţi şi Nu Vrem Să Fim Deranjaţi.

Când savanţii i-au oferit din nou ocazia lui Franck Fontaine să petreacă un număr de zile la Clinica Bonneval pentru analize, acesta a declarat că o va face doar dacă dr. Vivien Hassoun vine cu el, ceea ce s-a convenit, dar călătoria propusă n-a avut loc niciodată.

Prima parte a întâlnirii, la care au participat ziarista locală Iris, diverşi prieteni şi doi amatori OZN, a fost dominată de personalitatea lui Prevost. Salomon a deschis gura doar pentru a-şi exprima profunda neîncredere faţă de orice lucru de natură ştiinţifică. A fost totuşi foarte impre-

sionat de demonstraţiile de hipnoză pe care le văzusè mai devreme în aceeaşi zi, în timpul diverselor şedinţe cu grupuri particulare OZN. Era uimit mai ales de sugestiile post-hipnotice care împiedicau un subiect să fumeze sau să se ridice. Când savanţii au arătat că asemenea dependenţă de hipnotizator aruncă o umbră de îndoială serioasă asupra revelaţiilor, întrucât o asemenea rememorare putea fi uşor influenţată de hipnotizatorul însuşi, logica argumentului a fost risipită de pomană pe Salomon. Prevost identifica GEPAN cu jandarmeria şi a declarat din nou cu mândrie că el este anarhist. Şi-a mai exprimat dispreţul pentru ziariştii americani (de la **National Inquirer**), care se pare că încercaseră să-i mituiască, oferind 1 000 de dolari fiecăruia dintre martori.

Cam pe la 11.00 seara a sosit Franck, foarte tulburat. Tocmai lovise cu maşina un pieton, o femeie în vârstă. S-a dovedit că Fordul nu era asigurat.

Discuţia a continuat, Franck preluând conducerea şi exprimându-şi părerea că „totul are un sens, nimic nu se datorează întâmplării". A menţionat că a avut unele experienţe cu droguri în trecut. Văzuse filmul **Întâlnire de gradul trei**, „dar nu-i plăcuse". Nu credea în simplele apariţii de OZN-uri, a spus el, ci doar în întâlniri de aproape şi răpiri.

Franck a refuzat să discute despre evenimentele din săptămâna precedentă în absenţa garanţiei că informaţiile nu vor fi folosite de poliţie împotriva lui. Totuşi, a menţionat că îşi amintea unele lucruri, „în capul lui". Când „s-a trezit" în câmpul de varză, a crezut mai întâi „că visează". Retrăise unele părţi ale experienţei în somn, noaptea trecută. A menţionat nişte fiinţe pe care le numea **ei** sau **cineva**, care comunicau cu el ne-verbal.

Franck avea senzaţia că aceste fiinţe ştiau tot şi puteau vedea prin pereţi. Acolo unde fusese el, „nu exista timp şi nici limite". Experienţa nu avea nimic de-a face cu beţia sau cu influenţa drogurilor, două stări în care „rămâi tu însuţi". Era ca un vis, nici plăcut, nici neplăcut. El era un simplu observator în asemenea vise, fără nici o teamă.

În ziua următoare, miercuri 5 decembrie, pe la prânz, dr. Hassoun i-a luat noi probe de sânge. Examinarea pielii lui Franck nu a arătat nimic anormal. O analiză de urină şi o radiografie au fost planificate pentru a doua zi, dar Franck nu a respectat programarea.

Relaţia dintre membrii GEPAN şi martori, care iniţial nu era prea călduroasă, s-a înrăutăţit odată cu anularea oricărei întâlniri planificate. A continuat să se deterioreze. Salomon, mai ales, a făcut declaraţii agresive despre strânsa asociere dintre savanţi şi poliţie, iar munca de cercetare a GEPAN a fost în mod sistematic prezentată deformat de martori, atunci când dădeau declaraţii presei. Aceştia şi-au menţinut o atitudine arogantă şi agresivă.

În urma întâlnirilor dezamăgitoare cu protagoniştii, Esterle şi asociaţii săi au renunţat la interviurile directe şi şi-au condus investigaţiile pe trei trasee paralele: căutarea altor martori, căutarea unor dovezi materiale şi analiza discursului participanţilor.

Această anchetă a scos la iveală doi noi martori importanţi, cu numele de cod Remi şi Lisette în raportul oficial.

Remi locuieşte în centrul Franţei, la circa două sute de mile de Cergy-Pontoise, unde închiriase temporar un apartament pentru timpul cât lucra pe un şantier de construcţii din apropiere. Îşi petrecuse duminica dinaintea dispariţiei lui Franck acasă, cu familia, la Poitiers şi plecase

"Complexul medical" UMMO din Argentina.

Jean-Pierre Prevost și Salomon N'Diaye.

Franck Fontaine după primul său interogatoriu.

"Extratereștrii" de la Baza Aeriană Holloman, din documentarul lui Sandler: *Trecutul, prezentul și viitorul OZN-urilor.*

Fotografie tipică a unei presupuse nave UMMO.

Carlos Allende, fotografiat la Boulder, Colorado, de către Linda Strand, aproximativ în 1983. "În doi ani, ai să fii moartă de-a binelea".

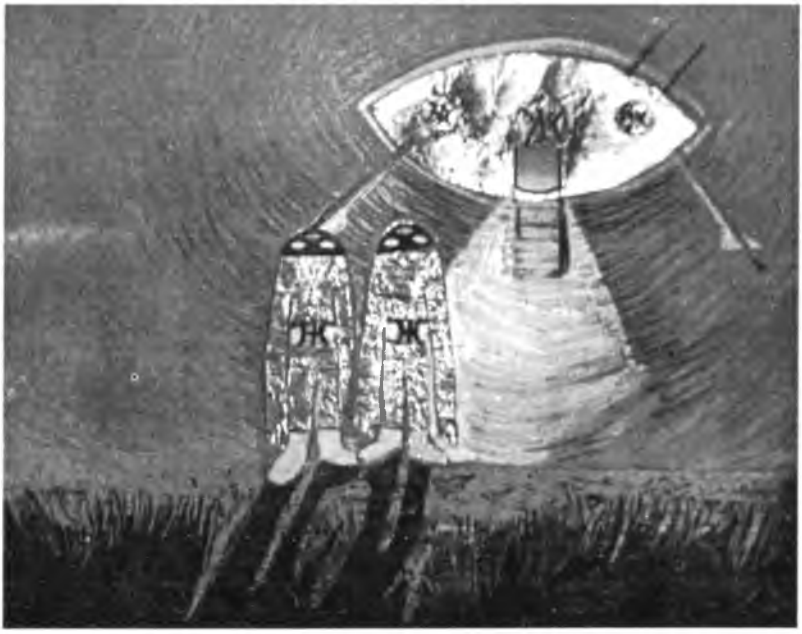

Aterizarea de la Voronej, redată de un artist sovietic.

Jacques Vallee și Vladimir Azhazha, conducând simpozionul despre studierea științifică a OZN-urilor, 12 ianuarie 1989.

Daniel Huguet hipnotizându-l pe Prevost.

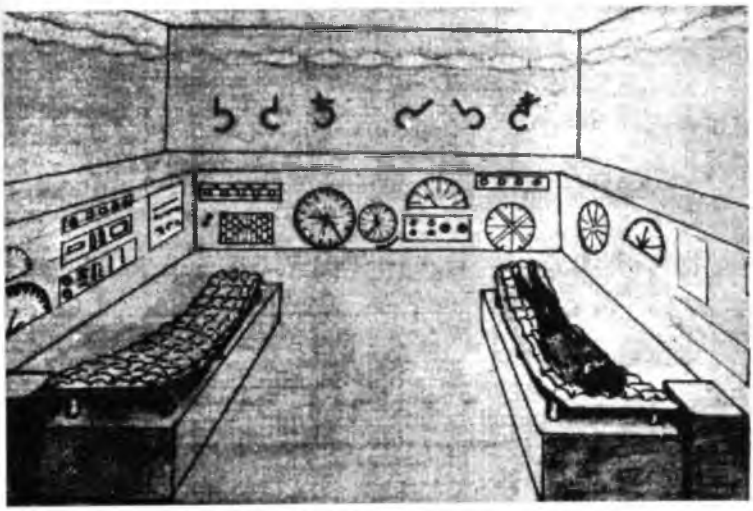

"Laboratorul" pe care și l-a amintit Franck Fontaine sub hipnoză.

Flying Saucer News, decembrie 1975 - cu 15 ani în urmă circula deja zvonul că guvernul american era "pe cale de a dezvălui realitatea OZN-urilor".

de acolo după ultimul film, sosind la Dreptatea Purpurie pe la 4.25 dimineaţa, plus sau minus zece minute. S-a oprit la intrarea în prima parcare, şi a văzut o maşină combi în a doua parcare (de mai jos). El este sigur că a văzut nu unul, ci **doi** oameni intrând în partea din faţă a maşinii.

Remi a mers pe jos până la clădire, în timp ce maşina combi cu cei doi pasageri a plecat. A intrat în propriul său apartament, s-a culcat şi a dormit liniştit până dimineaţa târziu, când a aflat de dispariţia lui Franck.

Remi n-a văzut nici un fenomen neobişnuit în zonă. Dată fiind topografia locului, este natural ca Franck şi cei doi prieteni ai săi să nu fi văzut maşina lui Remi intrând în prima parcare. Mărturia lui, însă, este incompatibilă cu a lor, deoarece a văzut doi oameni în automobil.

Lisette, pe de altă parte, este o fetiţă de paisprezece ani, care locuieşte lângă Dreptatea Purpurie. Fereastra dormitorului ei se deschide spre centrala electrică şi câmpie. Deseori nu poate dormi. În acea noapte, s-a dus la baie pe la ora 4.00 dimineaţa. Intrând înapoi în dormitor, a văzut nişte lumini pe cer. S-a dus la fereastră şi a petrecut zece până la cincisprezece minute, spune ea, urmărind un spectacol luminos la nivelul stâlpilor şi al cablurilor electrice:

> Era albastru, portocaliu, roşu. Era foarte luminos, foarte fosforescent. Am văzut culorile clar, foarte viu... era circular. Am văzut pur şi simplu cercuri de mai multe culori... care se mişcau încet, în zigzag, de la stânga la dreapta, de multe ori.

S-a dus la culcare pe la 4.25 sau 4.30 şi a adormit. Descrierea ei sugerează imediat o descărcare corona de-a lungul cablurilor electrice. Totuşi, este ceva neobişnuit ca un asemenea efect să dureze atât de mult lângă firele de

înaltă tensiune. Echipa şi-a îndreptat atenţia spre sistemul electric din apropiere de Dreptatea Purpurie.

Această staţie electrică face parte dintr-un inel regional care alimentează o reţea dublă de 225.000 volţi şi 400.000 volţi. Este echipată cu un sistem de supraveghere automată, care se declanşează ori de câte ori este detectată o anomalie de voltaj. Sistemul presupune, de asemenea, doi paznici de noapte. Nu au existat asemenea alarme între 25 noiembrie şi mijlocul lui decembrie. Mai ales, nu a fost nici o alarmă în dimineaţa de luni, 26 noiembrie, când a dispărut Franck.

Efectele luminoase cunoscute, cum ar fi arcele electrice, au loc de obicei în timpul furtunilor cu trăznete sau al perioadelor de mare umiditate. În dimineaţa întâmplării, temperatura a variat în jur de 38 grade Fahrenheit, iar umiditatea era aproape de nouăzeci la sută, dar nu era furtună cu trăznete. Vântul, atât cât era, bătea dinspre sud cu şapte m/h.

Contactarea aeroporturilor din apropiere a dezvăluit că nu era activitate aeriană în apropiere de Cergy în acea noapte.

Analiza sângelui recoltat de la Franck a dat rezultate perfect normale. Mai ales nivelul cortizonului din sânge, care joacă rolul de ceas intern şi urmează ritmul somnului şi veghei, nu indica nici o tulburare. Acest nivel se modifică în avioanele supersonice, lucru bine cunoscut călătorilor cu avionul. Se poate mări de 10 până la 100 de ori, când subiectul se află într-un mediu imponderabil, cum ar fi în cazul unei călătorii spaţiale, sau într-o perioadă de stress intens. Cu un nivel al cortizonului de 15 micrograme pe mililitru de sânge, Franck nu a prezentat nici un efect neobişnuit.

Ar fi fost interesant să se compare acest nivel cu cel din sângele recoltat în ziua anterioară în timpul interogatoriului de la jandarmerie. Din nefericire, probele nu au fost bine păstrate şi nu au ajuns la Paris într-o stare care să permită analiza. În mod regretabil, nu s-au făcut încercări de detectare a urmelor de droguri, nici în sânge, nici în urină.

În final, GEPAN a analizat comportamentul şi discursul diferiţilor protagonişti. A ajuns la concluzia că ei fuseseră deja molipsiţi atât de tare de afirmaţiile diverselor grupuri de ufologi, încât propriile lor păreri fuseseră modificate sau poluate iremediabil. În consecinţă, a tras Esterle concluzia, cazul este „total lipsit de interes în termenii unui studiu ştiinţific al aspectelor fizice ale fenomenelor aerospaţiale neidentificate".

Cititorul raportului rămâne cu puternica impresie că întregul caz a fost o păcăleală desăvârşită.

ANCHETA FĂCUTĂ DE CERCETĂTORI OZN

Mai multe grupuri OZN i-au contactat pe Prevost şi Salomon imediat ce ştirea dispariţiei lui Franck a fost transmisă la radio şi s-au îngrămădit în jurul acestuia când s-a întors. În realitate, în timp ce cercetătorii de la GEPAN erau ţinuţi la uşa apartamentului, tânărul era deja sub hipnoză, sub conducerea unuia dintre aceste grupuri.

În timp ce unii dintre adepţi au salutat întoarcerea lui Franck ca pe venirea unui nou Mesia, au meditat în câmpul de varză, sau au cântat mantre în bucătăria lui Prevost, printre cei care l-au intervievat au fost şi unii cercetători serioşi. Poate cel mai atractiv şi mai coerent a fost grupul IMSA condus de Jimmy Guieu – un scriitor francez de literatură ştiinţifico-fantastică, popular şi prolific – şi hipnoti-

zatorul Daniel Huguet, care dă adesea spectacole pe scenă sub numele de Dany Franck.

IMSA (Institutul Mondial de Ştiinţe Avansate) are sediul pe Coasta de Azur, cu secretariatul la Toulon. A ajuns la o concluzie fermă despre OZN, exprimată de unul dintre liderii săi în cartea lui Guien **Contacte OZN Cergy-Pontoise** (Paris, Editions du Rocher, 1980). Este „o certitudine", scrie el, „că aceste obiecte sunt în realitate nave extraterestre construite de o specie gânditoare venită din alte lumi".

Încă de miercuri, 28 noiembrie 1979, Jimmy Guien a fost citat de un ziar din Marsilia, că ar fi afirmat sec, despre răpirea lui Franck Fontaine: „Eu cred".

Cu scurt timp înaintea acestor evenimente, pe 7 noiembrie 1979, IMSA studiase un alt caz de răpire, numit Gamma-Delta, care le fusese raportat de un doctor. Martorul, care conducea pe un drum singuratic dintre două state, fusese oprit la ora 8.30 seara de o lumină stranie aflată în apropierea unei păduri. Îşi aduce aminte vag că a mers spre patru copaci care se transformau, într-un fel, într-o scară ce ducea la un obiect oval, emiţând o lumină multicoloră extraordinară. S-a trezit puţin mai târziu, în maşina sa, la douăzeci de mile distanţă. Îl durea spatele şi avea gâtul înţepenit. La cererea IMSA, acest om a fost hipnotizat de Huguet pe 11 noiembrie. Sub hipnoză şi-a amintit mult mai multe detalii. Lumina era o cupolă, trunchiurile de copaci erau fiinţe care i-au explicat limba şi semnele lor. Şi a zburat la bordul straniei cupole. În transă, Gamma-Delta a mai făcut o prezicere remarcabilă: un eveniment OZN major va avea loc în Franţa pe 26 noiembrie. **Desigur, aceasta urma să fie data dispariţiei lui Franck.**

De aceea, IMSA era bine pregătită să facă faţă cazului. Imediat ce ştirea întoarcerii lui Franck a fost transmisă la radio, Guien l-a sunat pe comandantul Courcoux din Pontoise şi a apărut în scenă Daniel Huguet. Ei au sosit la jandarmerie la ora 9.00 dimineaţa, marţi, la douăzeci şi patru de ore de la reapariţia lui Franck.

La prima lor întâlnire cu reprezentanţii legii, au descoperit un număr de argumente împotriva ideii de păcăleală: cei trei tineri erau deja cunoscuţi poliţiei drept „elemente marginale". Conduceau maşina fără carnet şi fără asigurare, declară jandarmii. Şi erau adesea ajutaţi de prieteni care primeau ajutor de handicapaţi sau trăiau din ajutor social. Toate aceste fapte demonstrau un izbitor dispreţ pentru lege, chiar dacă nu erau infracţiuni. Cu alte cuvinte, în ochii autorităţilor, cei trei martori erau nişte găinari mărunţi, ultimii oameni de la care te-ai fi aşteptat să cheme poliţia în ajutor la cinci dimineaţa. Convinşi că tinerii, marginali sau nu, spuneau adevărul despre aventura lor, Guian şi Huguet şi-au continuat ancheta foarte amănunţit.

Jimmy Guien descrie evenimentele din următoarele patru zile în cartea sa, scrisă într-un stil clar şi plăcut, redând foarte bine atât atmosfera cât şi caracterele. El i-a luat un interviu mamei lui Franck la Saint-Quen-L'Aumone, o suburbie a oraşului Pontoise, situată dincolo de râu. Ea fusese evident foarte zguduită de evenimentele recente. Iar în aceeaşi după-amiază de marţi, el le-a luat interviu celor trei eroi principali, care se aflau la Cergy împreună cu Corinne (o prietenă a lui Prevost), Mamina (iubita lui Franck) şi Jean-Luc, unul dintre tovarăşii lor.

Concentrându-se asupra lui Franck, Guien a aflat că acesta se născuse la Pontoise în 1961, că era cel mai mare

dintre patru copii şi că urmase şcoala la Parc-aux-Charettes. Nu citise niciodată o carte întreagă, i-a spus el râzând, cu excepţia cărţilor comice şi nu fusese niciodată interesat de OZN-uri, politică sau religie. Nu lucrase niciodată serios până când o întâlnise pe Mamina, o tânără încântătoare cu care avea un copil. A confirmat faptele aşa cum şi le amintea, spunându-le lui Guien şi Huguet aceeaşi poveste pe care o oferise deja autorităţilor.

A mai adăugat unele detalii necunoscute anterior. Mai întâi, acum credea că fusese ghidat telepatic spre locul unde maşina i-a fost învăluită de ceaţa cea ciudată. În al doilea rând, vehicolul părea să alunece singur în timp ce el adormea. Oare hipnoza l-ar ajuta pe Franck să-şi amintească timpul lipsă? Daniel Huguet a propus o demonstraţie. L-a cufundat pe Prevost în transă. La trezire, tânărul nu şi-a putut aprinde ţigara şi toţi prietenii râdeau de el! Huguet a trebuit să-l cufunde din nou în transă pentru a-i şterge sugestiile post-hipnotice. Convins astfel de puterea hipnozei, Prevost, care s-a dovedit un subiect remarcabil, a consimţit să se supună unei şedinţe complete.

Ghidat de Daniel Huguet, Prevost şi-a reamintit că a văzut maşina condusă de Franck, înconjurată de o sferă luminoasă. Erau nişte voci care vorbeau, a spus el. Dădeau ordine: „Avem nevoie de el, trebuie să-l luăm fără să-i facem rău... Grăbeşte-te, vin unii..."

Cei care veneau erau Prevost şi Salomon. Vocea vorbea încet, în franceză, cu o voce de femeie.

Jucase oare Prevost un rol, un rol activ, în contact? se întrebau anchetatorii. Părăsind apartamentul, fostul anarhist a comentat: „Nimic nu va mai fi ca înainte. Acum va trebui să pun totul sub semnul întrebării".

Deşi fusese impresionat de demonstraţie, Franck

Fontaine refuza încă să se supună hipnozei. „Deja ne cred cam nebuni", a comentat el. „Dacă spun tot, sunt sigur că voi sfârşi la balamuc!"

Guien şi Huguet au plecat din Pontoise după această şedinţă, convinşi că Prevost şi Franck spuneau adevărul, dar nesiguri de evoluţia viitoare a anchetei lor. Înainte de a-şi lua la revedere, au recomandat martorilor să fie atenţi la orice semn, oricât de mic sau absurd, ce le-ar putea arăta că extratreştrii îi ţin sub observaţie.

În primele zile ale lui ianuarie 1980, Prevost a călătorit în sudul Franţei cu Franck şi Salomon cu maşina unui prieten. S-au întâlnit din nou cu Guien şi ancheta a fost reluată.

Prima obsevaţie interesantă făcută în timpul şederii lor în sud, îl privea pe Franck, ale cărui perioade de somn păreau să fi fost puternic afectate de experienţa sa. Adormea în mijlocul ziei şi nimic nu-l mai putea trezi. O altă informaţie nouă îi privea pe Prevost şi pe Salomon, care pretindeau în mod neliniştitor că fuseseră vizitaţi de trei indivizi arătând ca nişte bodyguarzi, care le spuseseră să nu vorbească despre experienţele lor.

Întorcându-se la evenimentele legate de dispariţia sa, Franck i-a povestit acum lui Guien mai multe amănunte pe care şi le amintise în legătură cu răpirea sa: se simţea pregătit pentru ceea ce avea să urmeze, a spus el, atunci când s-a trezit din somnul adânc din maşină. Apoi, se afla întins pe o suprafaţă plană, deasupra unei maşinării amplasate într-un fel de laborator. Suprafaţa aceea era confortabilă şi nu se simţea constrâns fizic. Pe lângă pereţi se aflau dulapuri înalte cu lumini clipitoare şi cadrane, deasupra cărora erau semne pe care nu le-a putut citi. A adormit din nou şi nu mai ştie cât fusese inconştient, dar era

sigur că fusese alternativ treaz şi adormit **de multe ori**. Se afla în aceeaşi încăpere, doar că sfere mici, luminoase, de mărimea unei mingi de tenis, pluteau adeseori în aer pe deasupra lui. Voci i se adresau, voci plăcute, ce păreau să vină de la aceste sfere. Au discutat despre supravieţuirea omenirii în viitor şi i s-a dat data contactului oficial dintre **ei** şi Pământ.

După ce Franck şi-a amintit aceste detalii în mod conştient, investigaţia IMSA s-a concentrat asupra lui Prevost, care s-a dovedit a fi adevăratul „contactat operaţional", conform spuselor lui Guien. Huguet l-a hipnotizat din nou pe Prevost, iar acesta a dezvăluit că a fost contactat de o entitate numită Haurrio, care s-a manifestat prima oară când Franck lipsea. Această entitate, desenată de Prevost, era un om foarte tânăr, de vreun metru optzeci, cu păr blond foarte lung şi ochi oblici, asiatici, aşezaţi foarte lateral.

Haurrio i-a dezvăluit lui Prevost că era strict necesar ca el să înfiinţeze un grup de adepţi. Aceştia trebuiau să aibă încredere în el şi să creadă în realitatea extratereştrilor. Ei aveau o misiune de îndeplinit: să-l facă pe om să înţeleagă că îşi distrugea propria viaţă. Aceia care îi vor servi pe extratereştri pe Pământ, **aceia care îi vor ajuta să transmită mesajul, vor fi cruţaţi.** Şi vor fi folosiţi pentru a începe o nouă civilizaţie mai târziu, ca în mitul lui Noe. Haurrio a pretins că dezastruosul curs al evenimentelor de pe Pământ poate fi modificat doar atunci când mii de oameni se vor strânge în acelaşi loc, dorind laolaltă să intre în contact cu extratereştrii.

CÂND PROFEŢIA DĂ GREŞ

După şedinţa de hipnoză cu Huguet şi revelaţiile

însoţitoare, viaţa a devenit tot mai stranie pentru Prevost şi Franck. Cădeau cu regularitate în stări în care nu-şi mai aminteau propriile acţiuni, întâlneau oameni stranii care îi ameninţau pe stradă, ca să se topească apoi în aer puţin mai târziu.

Prevost a devenit steaua spectacolului. În lunile următoare a publicat o carte intitulată **Marele contact,** cu o prefaţă de Roger Luc Mary, parapsiholog şi proeminent membru IMSA, care scria:

> Sunt adânc convins că această carte a adunat un mare număr de oameni ce vor forma... un mănunchi de iubire răspândit peste planeta care este destinată să devină UN NOU PĂMÂNT.

În cartea sa, în care cita mulţi gânditori, de la Isus până la Einstein (şi Haurrio, natural), Prevost le cerea cititorilor săi să subscrie pentru noua sa revistă, ce urma să fie publicată la Toulon.

Din nefericire, data de 15 august 1980, anunţată de extratereştri drept începutul propice pentru Marele Contact, a venit şi s-a dus fără vreo manifestare neobişnuită. Sutele de adepţi adunaţi pe câmpul de varză de la Cergy au plecat cu mâinile goale. Presa se afla acolo, desigur pusă pe glume. Fotografiile credincioşilor abandonaţi, publicate în ziua următoare, au ajutat la convingerea publicului francez că incidentul era într-adevăr o păcăleală, aşa cum GEPAN trăsese deja concluzia.

Cazul Pontoise a fost înţeles complet greşit în Statele Unite, unde cercetătorii particulari şi presa, nefamiliarizaţi cu condiţiile sociale şi psihologice ale martorilor, au răspândit cele mai curioase zvonuri. Astfel, am primit scrisori alarmante de la ufologi, care auziseră că

guvernul francez a amenințat că îl va omorî pe Franck, dacă dezvăluie adevărul despre OZN-uri! Kevin Michel Cape, ziarist de la **Los Angeles Times,** scria de la Paris:

> Un băiat de optsprezece ani dintr-o suburbie a Parisului a spus țării că a fost răpit de ființe extraterestre. Aparent, „micii oameni verzi" care l-au răpit vor să-și deschidă o ambasadă la Paris și l-au informat pe băiat că-i vor transmite prin telefon instrucțiuni ulterioare.

Acest articol a fost retipărit pe larg și a apărut în **San Francisco Chronicle** din 11 ianuarie 1980. De fapt, Franck Fontaine nu văzuse nici o ființă în întreaga lui experiență. Mai ales, nu existau omuleți verzi, iar partea despre ambasada din Paris și viitorul telefon fuseseră inventate pur și simplu de ziariști.

Kevin Cape adăuga că, după spusele unui prieten al său care scria la **L'Humanité,** întreaga poveste era un complot guvernamental, pentru a distrage poporul francez de la problemele economice, ca de pildă șomajul. (Cape uitase să sublinieze că **L'Humanité** este principalul ziar comunist din Franța). Dl. Cape însuși sugerează că istoria ar fi putut fi fabricată pentru a deturna investigațiile mass-media de la acceptarea ilegală de către Președintele Valery Giscard d'Estaing a unui dar compus din diamante, oferit de un dictator african, un scandal suculent care stârnise publicul francez la acea dată.

Până în 1983, Prevost reușise să adune în jurul lui un mic grup, dar acesta n-a devenit niciodată o sectă importantă. Aveau un post pe unde ultrascurte numit Radio Korrigan, într-un mic sat din Bretania. Eu am vizitat ferma când postul lor era instalat și n-am descoperit vreo dovadă de activitate serioasă.

La data contactului aşteptat (15 august 1983), peste o mie de oameni s-au strâns din nou la Pontoise să-i aştepte pe extratereştri.

În iunie 1983, traducerea în franceză a cărţii mele **Mesagerii mistificării** a fost publicată la Paris sub titlul **OZN-uri: Marea manipulare.** În această ediţie revizuită, atrăgeam atenţia asupra potenţialului exploatării poveştilor cu OZN-uri în experimente psihologice şi arătam că Dreptatea Purpurie ar putea fi un exemplu de asemenea manipulare. Rezultatele au fost surprinzătoare: după câteva zile, Jean-Pierre Prevost a mărturisit că toată afacerea era o păcăleală, într-un interviu cu Emile Bonchon, preşedintele unui grup de cercetare numit AURIAE. A refuzat să spună dacă întreg cazul era o farsă care căpătase proporţii neaşteptate, dacă încercase să fondeze o nouă religie, sau dacă pur şi simplu voia să facă bani. Întreaga presă franceză a preluat aceste confesiuni, iar publicul s-a liniştit, aflând că totul revenise în prezent la normal.

În urma confesiunilor lui Prevost, desigur că ufologii şi-au luat mâna de pe caz ca de pe un cartof fierbinte, ruşinaţi că li se putuse vreodată asocia numele de el şi presupunând, bineînţeles, că era o păcăleală. Ce altceva putea fi? Cartea lui Jimmy Guien a dispărut din rafturi. Şi totuşi, într-un articol publicat în NOSTRA (Nr. 587,8 septembrie 1983), el a respins confesiunile lui Prevost. Mai multe alte investigaţii întreprinse de grupul său erau în legătură cu contactaţi ce primiseră mesaje de la Haurrio, acelaşi extraterestru care vorbise şi cu Prevost, spunea el. Şi Guien i-a atacat credibilitatea lui Prevost. A arătat că Prevost îşi părăsise prietenii anteriori şi organizase un mic grup de tineri care să-i răspândească mesajele. A înfiinţat o editură, care curând a acumulat datorii de 50.000 de dolari. În acel

moment, Prevost a părăsit sudul Franţei şi s-a mutat în Bretania. În ciuda comportării sale, Guien tot mai crede că avusese într-adevăr un contact cu Haurrio.

Cazul Dreptatea Purpurie oferă o ocazie măreaţă de a vedea mitul OZN în acţiune la diferite nivele ale societăţii: fiecare grup social a citit în el ceea ce aştepta, conform propriilor sale prejudecăţi, propriilor instrumente şi propriei pregătiri.

Poliţia a văzut imediat în cei trei martori un grup de inadaptabili şi i-a tratat ca atare. Erau nişte elemente marginale, nişte escroci găinari şi nişte stângişti. De la început i-a tratat ca pe nişte răufăcători, folosind toate trucurile cunoscute pentru a-i face să mărturisească, ameninţându-i chiar cu acuzaţia de „dispreţ faţă de magistraţi".

Ştiinţa franceză, reprezentată de GEPAN, a cântărit problema cât de serios a putut, dar s-a lovit de lipsa de cooperare a martorilor. Când am discutat cazul cu dr. Alain Esterle, când m-a vizitat acasă, la San Francisco, acesta nu mi-a făcut impresia unui om de ştiinţă capabil, onest şi sincer, dedicat progresului ştiinţific în domeniile care-i erau familiare. Dar afirmaţiile celor trei martori – care proveneau din medii culturale diametral opuse – nu i-au oferit multe pentru a merge mai departe. Era logic ca GEPAN să tragă concluzia că era vorba de o păcăleală.

Ufologii au primit cazul cu entuziasm, recunoscând că s-ar putea potrivi cu modelul de răpire şi timp lipsă cu care se obişnuiseră de acum foarte bine. Este important să reamintim **că doar cu câţiva ani înainte, episodul Travis Walton constituise primul caz bazat pe documente, în care un martor dispăruse în legătură cu observarea unui OZN.** Miercuri, 5 noiembrie 1975, şapte oameni care lucrau în Rezervaţia Naţională Apache-Sitgreaves au văzut un

obiect apropiindu-se de pământ. Era un disc plat, de vreo şase metri diametru şi gros de vreo trei metri. Când unul dintre oameni, Travis Walton, s-a apropiat ca să cerceteze, a fost lovit de un fulger intens de lumină strălucitoare, albastru-verzuie, care l-a lăsat fără cunoştinţă, în timp ce tovarăşii săi de muncă s-au speriat şi au fugit de acolo cu maşina. Când s-au întors, obiectul dispăruse, iar Travis nu era de găsit nicăieri. A reapărut lângă Heber, Arizona, cinci zile şi şase ore mai târziu. Când şi-a recăpătat cunoştinţa, zăcea pe burtă. A văzut un obiect curb, strălucitor, plutind silenţios deasupra lui. Curând, a ţâşnit în sus spre cer.

Fiind hipnotizat de dr. James Harder, un avocat al teoriei extraterestre, profesor de inginerie la Universitatea California, Berkeley, Travis Walton şi-a amintit că s-a întâlnit cu mai multe feluri de entităţi la bordul navei, între care trei umanoizi mici, cu ochi alungiţi, „uriaşi, căprui şi luminoşi". Cu ei se afla un bărbat înalt, amabil, într-un costum albastru.

M-am întâlnit cu Travis Walton şi cu şeful de echipă, Mike Rogers, care văzuse nava şi raza. Am fost mulţumit că spuneau adevărul aşa cum îl trăiseră, deşi nu sunt gata să iau ad-literam datele obţinute prin hipnoză, din motive pe care le-am explicat amănunţit în lucrările mele anterioare.

Ufologii francezi, cărora le era cunoscut cazul Travis Walton, au înţeles importanţa dispariţiei lui Franck Fontaine: ca şi Walton, acesta dispăruse în imediata apropiere a unui grup de alţi martori. Ca şi Walton, constituise obiectul unei căutări intense timp de mai multe zile. Ca şi Walton, reapăruse brusc, neamintindu-şi iniţial nimic din experienţa sa. Şi, ca şi Travis Walton, Franck Fontaine ajunsese curând să fie dezgustat de felul în care îl tratau

mijloacele de informare, poliţia şi ştiinţa. El a dispărut de pe tapet, refuzând să-şi comenteze experienţa – experienţă în final uitată, dar rămasă neexplicată.

ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI DESPRE DREPTATEA PURPURIE

În acest punct al acestei lungi istorii, cititorul are tot dreptul să-mi spună: „Ascultă, şeful oamenilor acestora, care în primul rând că nu prea sunt de încredere, a mărturisit că a fost o păcăleală; pricipalul său suporter, Jimmy Guieu, şi-a retras încrederea acordată lui Prevost; poliţia şi GEPAN au petrecut zile întregi şi au cheltuit mii de dolari cercetând cazul şi au tras concluzia că este o păcăleală." Deci, de ce nu-l laşi baltă, ca toată lumea?

Răspunsul este foarte simplu: eu nu cred că Fontaine a fost răpit de extratereştri. Dar nici nu cred că minte. Dispariţia lui Franck Fontaine este unul dintre cele mai tulburătoare episoade din întreaga istorie a OZN-urilor. Dar n-a fost o păcăleală.

Înainte de a reface aici lunga analiză ce m-a condus la o concluzie radical diferită de cele prezentate anterior, ar trebui să explic ceva despre propriul meu trecut şi despre motivele mele de a acorda o atenţie deosebită cazului Pontoise.

Vedeţi, eu m-am născut în Pontoise. Nu numai că m-am născut acolo, dar am urmat aceeaşi şcoală cu Franck Fontaine, timp de un an. Şi când eram mic, mă plimbam deseori în zona în care se află acum Dreptatea Purpurie. Era un platou mare şi deschis, cu câmpuri întinse de varză şi sfeclă, din care se făcea zahăr în fabricile din localitate. Mi-aduc aminte mai ales noroiul gros care curgea din camioanele cu zarzavaturi şi făcea drumurile alunecoase şi

foarte periculoase pentru biciclete când ploua.

Tatăl meu, care era judecător şi, mai târziu, preşedintele Tribunalului din Pontoise, cunoştea Cergy ca-n palmă. M-a luat odată acolo să-mi arate nişte pietre mari şi plate de câmp, total nepotrivite locului. Mi-a explicat că erau rămăşiţele unei şosele romane, construită de Iulius Cezar. Mă îndoiesc că locuitorii Dreptăţii Purpurii ştiu că trăiesc pe un loc unde mărşăluiau legiunile romane acum două mii de ani, în drumul lor spre cucerirea Bretaniei.

Când am vizitat din nou Pontoise în iunie 1980 pentru a cerceta cazul Fontaine, aceste amintiri din copilărie mi-au năvălit în memorie. Puteam înţelege împrejurările legate de experienţa lui Franck şi eram mai indicat decât Guieu sau Esterle pentru a cântări faptele. **Iar faptele n-aveau nici un sens.**

Prima contradicţie este, desigur, un fapt important, observat deja de alţi anchetatori: ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Fontaine şi prietenii săi ar fi fost să atragă atenţia poliţiei asupra situaţiei lor. Erau deja vizaţi ca personaje suspecte. Conduceau ilegal, fără permis de conducere sau asigurare şi erau priviţi de autorităţile locale într-o lumină nefavorabilă. Există chiar unele îndoieli asupra originii legale a hainelor pe care voiau să le vândă la Gisors. Trebuie să fi fost într-adevăr un şoc pentru ei, ca să cheme poliţia.

A doua contradicţie era şi mai enormă. Dacă era vorba de o păcăleală, **unde a fost Franck Fontaine** între luni, 26 noiembrie şi luni, 3 decembrie 1979? Nimeni nu răspunde la această întrebare. Curios, nici unul dintre ziariştii care au relatat cu nerăbdare confesiunea lui Prevost nu s-a obosit să pună această întrebare atât de simplă.

Unul dintre asociaţii mei în această afacere, pe care îl voi numi Francis Leuhan, mi-a scris în august 1983, după ce s-a dus să-l vadă pe Prevost:

> În după-amiaza aceasta l-am văzut din nou pe prietenul nostru Prevost. Zăcea pe sofaua din camera de zi. Părea deprimat. Părul îi crescuse extrem de mult şi cred că am văzut un om şi mai enigmatic decât în 1979. Ştii, când priveşti în ochii cuiva, aşa, la rece, sunt lucruri care nu mint. Este evident că a mai făcut un pas dincolo de „marginea" societăţii. Când prima surpriză a trecut, i-am vorbit despre articolele recente din ziare.
>
> – Da, a zis el, am lăsat totul baltă.
>
> – Ce-ai lăsat baltă? l-am întrebat eu.
>
> – Treaba de la Cergy, s-a terminat. Ţi-am spus, s-a terminat, a fost o perioadă.
>
> – Mda, ziarele zic că Franck a fost ascuns de unul dintre prietenii voştri din Pontoise. Apropo, cine era?
>
> – Da, păi... nu era la Pontoise. Era... ei bine... chiar la mine acasă.
>
> – Imposibil, poliţiştii ţi-au trecut prin sită apartamentul...
>
> În acest punct al conversaţiei noastre, Jean-Paul s-a tulburat foarte tare. M-a întrebat dacă am citit versiunea franceză a ultimei tale cărţi, **Mesagerii mistificării.**
>
> – Ar trebui să citeşti introducerea, mi-a zis el, sunt acolo nişte lucruri foarte interesante...

Din această conversaţie şi din multe alte contraindicaţii ce au urmat, am ajuns să fim convinşi că Prevost efectiv nu avea idee unde îşi petrecuse Fontaine acele şapte zile. Nu-şi putea argumenta serios propria confesiune.

În ultimii ani, mai mulţi cercetători francezi m-au asigurat cu seriozitate că ştiau exact unde îşi petrecuse

Franck săptămâna fatidică. Unul mi-a spus că reuşise să stea pe un şlep care naviga pe râul Oise, desigur, o ascunzătoare foarte ingenioasă. Dar un alt anchetator pretinde că are informaţii de încredere că tânărul s-ar fi ascuns în pivniţa unei case de lângă Pontoise.

Când l-am întâlnit în 1989, Franck m-a asigurat că n-avea idee unde îşi petrecuse acele şapte zile.

A treia contradicţie este legată de o altă mărturie cheie, smulsă de un fizician nuclear francez pe care îl voi numi dr. Metanel. Acesta a putut interoga un poliţist din Brigada de Intervenţii de Noapte, care a fost printre primii ofiţeri aflaţi la faţa locului, când s-a raportat dispariţia lui Franck. Aşa cum îşi poate aminti cititorul, doar câteva ore cazul a fost trecut în responsabilitatea jandarmeriei.

Acest ofiţer a relatat că atunci când maşina patrulei a ajuns în zonă, au găsit automobilul lui Franck înconjurat de o ceaţă foarte deasă. „Ni s-a părut impresionant", a adăugat el. Ceaţa nu avea nici un miros special. Dar această observaţie cheie nu se găseşte nici în notele poliţiei, nici în raportul jandarmeriei. Iar GEPAN n-a făcut nici un efort să-i interogheze pe primii ofiţeri care s-au aflat la faţa locului doar la o jumătate de oră după dispariţia lui Franck.

Observaţia despre ceaţa deasă din jurul maşinii, făcută de acest ofiţer, confirmă clar declaraţiile celor trei martori şi ceea ce a văzut fetiţa Lisette şi a fost notat în raportul GEPAN.

Observând aceste contradicţii, am început să căutăm într-o direcţie complet nouă – pe care n-au luat-o în consideraţie nici poliţia, nici GEPAN, nici ufologii: era oare posibil ca acest caz să fie o păcăleală în care martorii, sau unii dintre martori, să spună adevărul? Ar fi putut fi Franck

răpit nu de extratereştri, ci de o organizaţie sofisticată, având propriile ei motive? Mai multe fapte, care fuseseră fie neglijate, fie ascunse sub covor, arătau în această direcţie.

Am menţionat deja că GEPAN descoperise un martor independent, pe care îl numeau Remi, care mergea cu maşina la Dreptatea Purpurie în fiecare duminică, ajungând acolo pe la 4.30 dimineaţa. Acesta furnizase informaţia că Franck Fontaine nu era singur când şi-a scos maşina din parcare. O întrebare importantă ar fi: unde se afla Remi în lunea următoare? Şi ce-a văzut el pe la ora reapariţiei lui Franck? Răspunsul este că Remi nu se afla acolo în lunea următoare. De ce? Era bolnav.

– Ascultă, i-a spus el unui savant de la GEPAN, eu duc o viaţă liniştită şi nu vreau necazuri cu [redacted]. M-am îmbolnăvit şi atât.

A refuzat să mai spună ceva. Dar această parte a mărturiei sale nu este menţionată în raportul GEPAN. Cine sunt [redacted] la care se referă cu atâta teamă? Cu greu s-ar fi putut teme de răzbunarea lui Franck Fontaine şi a prietenilor săi, care n-au dovedit niciodată vreo înclinare spre violenţă. Este implicat oare un alt grup mai sinistru?

Un alt fapt curios priveşte poziţia celor două apartamente ocupate de martori în Dreptatea Purpurie. Francis Leuhan a fost intrigat de faptul că un fir de telefon pe jumătate ascuns sub covor lega apartamentul lui Prevost de cel al lui Salomon. Când era presat de reporteri cu întrebări sau de anchetatorii civili, Prevost se retrăgea adesea în dormitor pentru câteva minute şi venea înapoi cu răspunsul. Suna oare la telefon pe cineva care se ascundea în apartamentul lui Salomon?

Un nou scenariu a început să apară. Dar dacă unii au

devenit interesaţi de subiectul OZN şi s-au hotărât să facă un test, folosind experienţa Travis Walton ca model? N-ar fi foarte greu de ales un grup potrivit de martori – mai ales că aceştia ar fi fost elemente marginale din mediul, ideal din punct de vedere sociologic, al unui Oraş Nou – tineri cu credibilitate redusă, deja cunoscuţi autorităţilor legale.

Dar dacă aceşti „unii", acţionând sub umbrela foarte încăpătoare a autorităţilor, au înscenat cu grijă răpirea unuia dintre protagonişti? Cine era omul care, după ultimele mele informaţii, s-a întâlnit în secret cu Franck de trei ori, întotdeauna într-o duminică noaptea la orele 11.00? Purta un costum scump, de om de afaceri, avea un BMW negru cu număr din nordul Franţei. De fiecare dată l-a dus pe Franck la cafenea şi au discutat mai multe ceasuri.

Rolul hipnotizatorului Daniel Huguet este şi el ciudat în această privinţă. Huguet vizitase regiunea Pontoise cu câteva luni înainte de evenimentele pincipale. Şi lucrase cu Guien în afacerea Gamma-Delta, efectuând regresiunea în timp a martorului, prin hipnoză. Într-o parte a mărturiei sale, Gamma-Delta a prezis că un eveniment OZN major va avea loc în Franţa pe 26 noiembrie 1979. Validarea senzaţională a acestei preziceri a fost cea care l-a convins pe Guieu şi grupul său să acţioneze foarte rapid, imediat după raportarea cazului Pontoise. În ancheta ce a urmat, însă, Franck a fost ignorat de hipnotizator, care în schimb şi-a concentrat eforturile asupra lui Prevost, care a devenit focarul unei serii de revelaţii foarte potrivite pentru crearea unui nou cult: contact cu o entitate cu ochii oblici, mesaje de iubire universală şi profeţii de salvare.

Prevost a început să pună pe picioare o mică sectă şi mai târziu un post de radio pe unde ultrascurte, dar n-a

reuşit să obţină rezultate serioase.

Din nefericire, trebuie să păstrez secretul asupra unor etape importante ale anchetei, dar pot spune că scenariul răpirii de oameni a dus undeva – la organizaţii perfect tangibile şi la fiinţe în carne şi oase din cadrul instituţiei militare şi tehnologice franceze. Unul dintre investigatorii cazului a obţinut chiar o întâlnire cu un oarecare domn D., din Personalul STET (Service Technique Des Engins Tactiques) de la Ministerul Francez al Apărării.

Un individ scund, cu un început de chelie, lipsit de simţul umorului, d-l D. avea un birou la Cartierul General al Aviaţiei Militare Franceze. Îi ştiu numele întreg.

Întâlnirea a avut loc pe 14 noiembrie 1980, într-un apartament obişnuit de lângă La Goutte d'Or din Paris, o casă conspirativă tipică: câteva camere curate şi sterile, zugrăvite în alb-crem, cu un minimum de mobilier: un birou şi două scaune, o masă cu un blat de sticlă fumurie.

Prietenul meu îşi adusese dosarul complet asupra afacerii, deoarece întâlnirea fusese fixată în scopul discret ca ambele părţi să-şi compare notele.

Dar d-l D. l-a dat brusc la o parte.

– Pot să ghicesc ce este în dosarul dumitale. Nu este nevoie să-l parcurgem împreună.

– Atunci îmi puteţi spune ce a fost toată povestea asta cu Franck Fontaine?

– Noi numim operaţiunea Cergy un Exerciţiu de sinteză generală, a spus d-l D. calm, ca şi când ar fi vorbit despre testarea motorului unui nou tip de rachetă. O personalitate suspusă a plănuit totul în amănunt.

A menţionat numele unui membru al cabinetului, cu legături vaste în lumea tehnologiei înalte.

– Câţi oameni cunoşteau problema?

– Nu mai mulţi de zece, cincisprezece, toţi la un nivel suficient de înalt pentru a stabili ce fel de manipulare îşi găsea justificarea în conformitate cu legea secretului de conversaţie.

– Operaţiunea a fost structurată în jurul unor scopuri militare, ştiinţifice şi politice. A fost pur naţională şi nu a avut vreun impact în afara graniţelor noastre.

– Ce s-a întâmplat cu Fontaine?

– L-am adormit şi a fost ţinut într-o stare alterată, de sugestibilitate ridicată.

– Poliţia şi jandarmeria şi-au dat seama că este o păcăleală, dirijată de o agenţie de nivel mai înalt?

– Desigur că nu. Comportarea lor în această ocazie a fost unul dintre lucrurile pe care am vrut să le observăm.

– Care a fost rolul dumneavoastră?

– Interesul meu pentru afacere a fost pur personal. N-are legătură cu poziţia mea în cadrul Aviaţiei Militare Franceze.

– Ar fi oare corect să spunem că aţi creat în mod deliberat un eveniment OZN major pentru a vedea dacă vă puteţi baza pe reacţiile şi capacitatea de investigaţie a autorităţilor legale locale? l-a întrebat mirat cercetătorul.

– Ar fi un fel frumos de a spune.

– Dar GEPAN?

Domnul D. a dat din umeri.

– Aveam desigur aceleaşi motive să aflăm cum vor reacţiona experţii ştiinţifici.

– Aţi folosit şi mass-media? Aveaţi obiective mai largi?

– Nu pot să-ţi răspund la întrebare. Dar dacă operaţiunea ar fi fost dusă până la capăt, faza următoare ar fi fost mult mai rea.

– De ce îmi spuneţi toate acestea?
– Am propriile mele motive.
– Nu vă temeţi că voi publica interviul?
– Tot ce publici va fi negat, pur şi simplu.

Individul s-a ridicat, arătând că interviul luase sfârşit. Dar ar fi corect să presupunem că operaţiunea CERGY ar fi putut fi un test, poate preludiul unui experiment cu un scop mai larg. Prietenii mei cred că a intervenit cineva şi această a doua fază a operaţiunii a fost abandonată.

Dacă d-l D. spunea adevărul şi numai adevărul, atunci multe puncte neexplicate din cazul Dreptatea Purpurie capătă sens. Ceaţa ar fi putut fi un element scenografic creat artificial pentru a ascunde de observatori un mic comando, un timp suficient de îndelungat pentru a-l duce pe Franck de acolo. Ceaţa ar fi putut de asemenea să conţină o substanţă chimică, pentru a-l cufunda în somnul adânc ce l-a cuprins în maşină.

Am descoperit un pasaj subteran ce duce de la parcare la o cărare ce trece peste câmpuri. Acest pasaj trece pe sub şoseaua principală şi ar fi constituit o scenă ideală pentru acţiune. Noi am mers pe toată lungimea lui şi am ieşit în parcare. De acolo, Franck ar fi putut fi condus sau dus cu uşurinţă la autostrada expresă Rouen-Paris, aflată la 400 de metri depărtare.

În arsenalul modern al farmacologiei există numeroase droguri ce pot mări sugestibilitatea şi induce amnezia selectivă şi şterge efectiv un capitol din viaţa cuiva, pentru a-l înlocui cu o realitate construită artificial.

Mi se pare uluitor faptul că trupul lui Franck Fontaine nu a fost examinat imediat, în căutarea unor urme de înţepături sau a altor semne, după întoarcerea sa. Modul întâmplător în care s-au luat şi apoi manipulat probele de

sânge şi urină este la fel de neglijent. Analiza sofisticată a fluidelor corporale ar fi putut depista urme de droguri, chiar dacă trupul nu mai purta urme evidente de înţepături. Din nefericire, nimeni nu a fost interesat de asemenea indicaţii: hărţuiţi de mass-media, anchetatorii căutau fie farfurii zburătoare, fie dovezi clare ale unei păcăleli.

Faptul că Franck îşi amintea interiorul unui fel de laborator, unde zăcea întins deasupra unui aparat, alternând starea de conştienţă cu cea de inconştienţă timp de o săptămână, corespunde cu ideea că şi-ar fi petrecut acel timp în vreo instalaţie a Serviciilor Secrete, de tipul „spitalelor" în care sunt interogaţi trădătorii şi spionii. Francezii sunt nişte pionieri în crearea drogurilor pentru asemenea scopuri. Prin legătura lor cu industria farmaceutică multimilionară elveţiană şi franceză, Serviciile Secrete franceze au jucat chiar un rol cheie în crearea LSD-ului în anii cincizeci, ca drog folosit la interogatorii. Toate întâmplările prin care a trecut Franck corespund întru totul nivelului realizărilor actuale.

URMAREA

Dacă scopul operaţiunii a fost, printre alte obiective, crearea unei secte care ulterior să poată fi observată sau utilizată pentru experimente sociologice, exact acest scop nu a fost atins. Grupul particular de cercetare OZN, condus de Guideu, a cărui cinste şi sinceritate sunt neîndoielnice, ar fi putut fi folosit pentru răspândirea mesajului lui Prevost, dar după scurt timp se pare că s-a luat hotărârea ca experimentul să fie abandonat.

După ce oamenii de ştiinţă răspunzători de experiment şi-au retras sprijinul, cartea lui Guieu a fost discreditată, mijloacele de informare şi-au pierdut interesul, iar

Prevost s-a înglodat şi mai tare în datorii. Postul său de radio n-a avut succes şi n-a adunat niciodată în jurul lui miile de adepţi care i-au purtat pe alţi luceferi ai ufologiei, ca Vorilhon, celebrul contact francez ce îşi spune „Rael", în fruntea unui cult internaţional cu resurse financiare abundente.

Pentru cei trei protagonişti, viaţa şi-a urmat cursul după afacerea Pontoise. Evenimentele ulterioare au trecut aproape neobservate, chiar şi de către ufologii francezi, care erau prea ocupaţi să încerce să dea un sens revelaţiilor transcendente ale UMMO sau să traducă ultimele bârfe americane despre Majestic 12 şi farfuriile prăbuşite de la Pentagon, pentru a cerceta serios ceea ce se întâmpla sub nasul lor.

La sfârşitul lui noiembrie 1981, mama lui Franck a murit într-un grav accident de circulaţie. Despărţit de Mamina şi de fiul său, Franck a ajuns să trăiască din ajutor social şi să privească toată afacerea cu amărăciune. Prietena lui Prevost, Corinne, a dispărut şi n-a mai fost văzută niciodată.

În vara lui 1982, eroul principal al cazului, Franck Fontaine, a fost arestat la La Baule. A fost acuzat şi apoi condamnat pentru complicitate la diferite furturi comise împotriva turistelor. A fost eliberat din motive de sănătate în decembrie 1982.

Când i-au luat un interviu la Pontoise în 1989, Franck îşi revenise după aceste episoade. Părea relaxat şi a declarat din nou că întâmplarea cu OZN-ul avusese loc aşa cum o descrisese el iniţial: ceva sau cineva îl răpise în mod sigur. El este înclinat să creadă că el şi prietenii lui au fost luaţi în vizor cu mult înainte. Faptul că Salomon era negru ar fi descurajat pe oricine ar fi vrut să dea o tentă politică

afacerii. Este sigur că n-a venit în contact cu nici un umanoid în săptămâna dispariţiei sale şi în prezent consideră contactul cu Haurrio drept o pură invenţie a lui Prevost şi Jimmy Guieu. Dar întregul eveniment este încă un mister pentru el.

6

EFECTE SPECIALE

Un eveniment remarcabil a avut loc la sfârşitul lui decembrie 1980. Un obiect straniu a fost văzut pe sol de un grup de agenţi de securitate la o bază mixtă Royal Air Force/US Air Force din Anglia, numită Woodbridge. Pe hartă, obiectivul se vede ca o zonă alungită, cu două baze gemene, la câteva mile distanţă de Bentwaters. Între cele două baze se află o zonă împădurită numită Rendlesham Forest.

Fiind de pază la Baza Woodbridge, un american pe nume Larry Warren a spus că a văzut un OZN aterizând în pădure. Alte zeci de militari şi câţiva civili l-au văzut şi ei. Se spune că ofiţerul comandant a ieşit afară şi **a avut de-a face cu cei trei ocupanţi ai navei.** Fapt neîndoielnic bazat pe documentele legate de caz şi pe investigaţiile foarte amănunţite întreprinse de Jenny Randles, Dot Street şi Brenda Butler – publicate în cartea lor **Prăbuşire din cer** (Londra: Neville Spearman, 1984) – un eveniment extraordinar a avut într-adevăr loc în noaptea aceea. Dar departe de a fi un adevărat OZN, ar putea să fi marcat pur şi sim-

plu o altă etapă a mistificării.

PRĂBUȘIREA DE LA RENDLESHAM

Mai întâi, trebuie să fim conştienţi că zona în chestiune are o tradiţie îndelungată de cercetări militare de vârf. În această regiune a fost folosit pentru prima dată radarul, în primii ani ai celui de-al doilea război mondial. Instalaţiile care se pot vedea pe teren sunt, se pare, nimic pe lângă reţeaua de adăposturi şi depozite îngropate sub câmpurile din East, Anglia.

Cele două baze aparţin englezilor, dar sunt închiriate Statelor Unite, în baza unui acord NATO. Unitatea americană 81 – Tactical Fighter Wing are patru escadrile de avioane A-10 antitanc la Bentwaters şi alte două la Woodbridge. Această din urmă Bază, conform lui Jenny Randles şi a coautorilor cărţii ei, mai adăposteşte şi Escadrila 78 de Recuperare şi Salvare Aerospaţială, specializată în genul de intervenţii de urgenţă care ar fi necesare în cazul în care o echipă de astronauţi ai SUA ar trebui să aterizeze forţat undeva pe planetă.

La momentul evenimentelor, comandantul unităţii, Gordon Williams era şeful ambelor baze, iar locotenent-colonelul Charles Halt era Comandant adjunct al Bazei.

Brenda Butler o cercetătoare independentă a fenomenelor stranii, care locuieşte în Suffolk, a auzit prima oară de cazul Bentwaters prin intermediul unui prieten american din Aviaţia Militară. Ea a reuşit să găsească şi alţi martori, care au fost de acord să stea de vorbă cu ea. Repede şi-a dat seama că data exactă a întâmplării era subiect de confuzie. Existau zvonuri contradictorii despre elicoptere şi alte aparate de zbor prăbuşite în pădure, şi de armament care se defectase. Un alt aviator, care a stat de

vorbă cu Brenda, i-a spus că baza a intrat brusc în fierbere la sfârşitul zilei de 27 decembrie; un convoi de camioane a plecat spre pădure. Atunci i s-a spus într-adevăr de către superiorii lui că un OZN s-a prăbuşit la jumătate de milă de capătul şoselei.

Acest fapt ar trebui deja să ne facă atenţi. În cazurile reale OZN, atitudinea militarilor a fost întotdeauna de negare. Doar în ultimă instanţă şi după cercetări amănunţite, recunoaşte Aviaţia Militară că un fenomen ar putea fi „neidentificat". Aici, dimpotrivă, noţiunea de OZN prăbuşit a fost în realitate introdusă în minţile martorilor încă de la început.

Un muncitor forestier a apărut şi el apoi cu povestea lui. Descoperise o zonă unde vârfurile crengilor erau rupte şi copacii scorojiţi. A raportat faptul, dar acesta n-a avut nici o urmare.

Un al patrulea bărbat, un electrician civil, a fost adus la bază să repare luminile de semnalizare de pe stâlpii înalţi de la capătul şoselei principale. El credea că ar fi fost distruşi de un avion care aterizase forţat. Ceea ce i se părea deosebit de ciudat a fost faptul că pe toată perioada reparaţiilor a fost înconjurat de o securitate nemaipomenită.

Luate laolaltă, aceste rapoarte păreau să dovedească realitatea efectivă a unei întâlniri între ofiţeri ai Aviaţiei Militare Americane şi un OZN aterizat într-o pădure englezească.

INVESTIGAŢIA

Povestea cazului Rendlesham, pe care o voi rezuma aici, din cartea lui Butler, Street şi Randles, s-a desfăşurat

între 1981 şi 1984, pe măsură ce aceşti trei investigatori englezi au explorat piste noi şi au obţinut date de la noi martori. Un informator a fost un operator radar civil de la Watton, în Norfolk, care a declarat că pe 27 decembrie 1980, a fost detectat un obiect neobişnuit venind dinspre coastă şi apoi a fost pierdut lângă pădurea Rendlesham. De un deosebit interes a fost faptul că doi ofiţeri de informaţii ai Aviaţiei Militare Americane, foarte posibil de la OSI, cel cu faimă proastă în prezent, al cărui angajat fusese Richard Doty în New Mexico, au vizitat această staţie radar engleză la două zile de la detectare şi au cerut înregistrările pentru a le studia.

Ei i-au spus operatorului radar uluit că detectaseră un OZN metalic. Din nou, aceşti ofiţeri de obicei cu buzele strâns lipite au fost neobişnuit de vorbăreţi, adăugând că misteriosul obiect fusese văzut de militari, cărora li se oprise motorul maşinii de teren, atunci când se apropiaseră de el. Ei au declarat chiar de bună voie că obiectul a fost observat pe sol, în timp ce era reparat de echipajul extraterestru, acest lucru fiind văzut de ofiţeri de rang superior de la baza din apropiere, însuşi ofiţerul comandant stând de vorbă cu ocupanţii navei.

Deşi cercetătorii englezi au continuat să fie respinşi de Ministerul Britanic al Apărării – femeia care avea ca sarcină să răspundă la întrebările despre OZN-uri a negat pe faţă că ar fi fost raportată vreodată vreo întâlnire de aproape la biroul lor! – s-a produs o breşă, când un document reţinut până atunci, deoarece intra sub incidenţa Legii Secretului Oficial din Marea Britanie, a fost prezentat de către Aviaţia Militară SUA, de cealaltă parte a Atlanticului, datorită Legii Libertăţii de Informare.

Acest document cheie era o notă trimisă de locote-

nent-colonelul Charles Halt. Deşi nu intra în toate amănuntele deja oferite de informatori cercetătorilor cazului, autentifică faptele importante: da, nişte lumini neobişnuite se apropiaseră de Bază pe la 3.00 dimineaţa pe 27 decembrie 1980. Da, personalul de securitate a reacţionat şi a descoperit un straniu obiect strălucitor în pădure. Era metalic, triunghiular, cu o lumină roşie pulsatorie în vârf şi lumini albastre dedesubt. Da, a doua zi s-au găsit adâncituri în sol şi radioactivitate. Da, era o lumină roşie care părea să emită particule de lumină care s-a fragmentat în cinci obiecte albe şi a dispărut.

Înarmată cu această notă oficială incontestabiă, femeia s-a întors la Bază, l-a intervievat pe Halt şi pe alţi ofiţeri şi a umplut multe goluri din dosar.

Un membru al personalului de securitate care urmărise obiectul, tânărul desemnat drept Art Wallace în **Prăbuşire din cer,** care de fapt era Larry Warren, a fost găsit în Statele Unite, unde Aviaţia Militară îl retrimisese după incident. El a adăugat multe amănunte. Alţii, între care şi fiul adolescent al lui Halt, au confirmat locul exact şi evenimentele de la Bază, legate de aterizare.

Aceste dezvăluiri nu au reuşit să rezolve unele dintre contradicţiile poveştii. A avut loc aterizarea pe douăzeci şi şapte, cum s-a raportat iniţial, sau pe treizeci, cum au indicat unii martori? A mai fost un alt eveniment pe douăzeci şi şase aşa cum par să arate unele dezvăluiri ulterioare? Au fost apariţii în nopţi succesive? Şi cine răspundea de bază la momentul respectiv, locotenent-colonelul Halt sau Comandantul de unitate Gordon Williams?

În final, au fost văzuţi chiar extratereştri sau doar un obiect cu nişte lumini? Chiar după cercetări intensive nu s-a putut răspunde cu certitudine la aceste întrebări. Dar

era clar că fusese făcută o încercare sistematică de mascare a adevărului. Poate că la acest nivel este cazul Bentwaters mai interesant – pentru ceea ce ne învaţă despre natura şi structura unor asemenea observaţii în jurul bazelor militare.

AMĂGIRE SAU ÎNŞELĂCIUNE

Cercetătorii englezi ai cazului au prezentat dovezi convingătoare că diferitele explicaţii oferite opiniei publice pentru cazul Bentwater – provocat, pare-se de raza unui far îndepărtat şi de nişte stele strălucitoare – erau curate prostii. Ar fi tentant să conchidem că militarii au fost într-adevăr confruntaţi cu o navă extraterestră şi cu ocupanţii acesteia. Asta ar putea fi într-adevăr soluţia. Dar sunt şi alte alternative care intrigă.

Pentru mine, cea mai plauzibilă teorie este că armata SUA a creat un dispozitiv sau o serie de dispozitive care arată că farfuriie zburătoare, destinate mai ales războiului psihologic, şi care sunt testate în mod activ pe personalul militar. Astfel, persoanele care controlează experimentul pot întotdeauna să stăpânească repercusiunile, dacă informaţia se scurge în afară. În asemenea cazuri, OSI poate fi folosit atât pentru verificarea observatorilor – de unde şi vizita la operatorii radar şi strângerea tuturor fotografiilor – cât şi pentru acoperirea adevărului despre exerciţiu în sine. Dacă informaţia din rapoarte se scurge în afară, povestea de acoperire poate fi, foarte simplu, că obiectul era de fapt un OZN. Aceasta este explicaţia supremă, capătul drumului: „Ce-aţi vrea să facem? A fost un obiect pe care nu l-am putut identifica. Ştiţi despre el tot atât cât ştim şi noi..." Cu alte cuvinte, OSI ar putea să acopere în realitate faptul că asemenea apariţii nu sunt OZN-uri

adevărate! Nu-i de mirare că ufologii amatori sunt într-o stare de confuzie, aşa cum i-a nedumerit şi observarea unor lumini cu forme stranii deasupra Zonei 51.

Mecanismul acoperirii adevărului pare să fie constant – mişcându-se extrem de rapid, agenţiile secrete mătură orice dovadă şi, dacă este nevoie, pun mâna pe martorii cheie. Dacă răsuflă vreo vorbă despre eveniment, reţeaua de control militară normală acţionează pentru a ţine orice document controversat departe de mâna opiniei publice. Dacă dau greş, atunci agenţiile secrete trec la crearea confuziei, prin trei intervenţii simultane:

1. Îşi scot echipa de demolatori (astronomi, sceptici sau „raţionalişti"), care se năpustesc asupra oricărei explicaţii aflate la îndemână; cu cât mai absurdă, cu atât mai bine.

2. „Supralicitează" explicaţia OZN, punând întotdeauna accentul pe interpretarea extraterestră. De exemplu, dacă un obiect a fost văzut pe sol, se vor asigura că mass-media va da importanţă în primul rând martorului cel mai năstruşnic sau membrului local al cultului contactaţilor, care va pretinde că a primit un mesaj pentru omenire, aşa încât toată afacerea capătă proporţii uriaşe.

3. Încep să lase să se scurgă unele informaţii corecte către investigatori, dar le amestecă cu elemente care să provoace confuzie în privinţa datei, momentului şi identităţii martorilor.

Toate aceste elemente sunt prezentate în mod demonstrabil în cazul Bentwaters şi pot fi găsite şi în alte cazuri militare.

Există dovezi că Bentwaters a fost de fapt o înşelăciune, mai degrabă decât o amăgire? Eu cred că mărturia lui Larry Warren este foarte interesantă în această

privinţă.

Într-o emisiune de televiziune numită **Dimensiuni în parapsihologie,** Warren şi-a amintit experienţa sa în detaliu. Se împliniseră opt ani de când fusese în serviciu la Bentwaters. Acum era angajat într-o muncă în cadrul mass-media, a spus el. Un tip tânăr şi subţire, cu părul lung căzându-i peste gulerul cămăşii; părea foarte relaxat, cu mâinile băgate în centură în timp ce vorbea.

La Bentwaters, era în serviciul de securitate al poliţiei, a spus el. În seara în cauză, fusese trimis la parcul auto ca să aducă echipament de iluminat. Nu ştia de ce. A obţinut nişte „reflectoare", le-a încărcat în maşină şi s-a îndreptat spre un punct desemnat, de lângă pădure, unde fuseseră parcate vehiculele. Acolo i s-a dat ordinul să-şi lase armele şi a mers pe jos o jumătate de milă prin pădure, împreună cu alţi membri ai personalului. S-au oprit în faţa unui zid mic de piatră. Din acea poziţie putea vedea multă ceaţă la sol, care era iluminată.

Nu se vedea nici un OZN pe nicăieri, şi totuşi se făcea o punere în scenă amănunţită. Paznici, ofiţeri şi alţi membri ai personalului fuseseră adunaţi acolo, neînarmaţi într-o zonă unde – ca şi în cazul Pontoise – apăruse în mod misterios un fel de ceaţă. Este greu să nu ne imaginăm că fuseseră aduşi acolo intenţionat, nu ca să păzească ceva, ci să fie martori la un fenomen foarte special, iar reacţiile lor la viitorul eveniment erau cele care urmau să fie testate pe ascuns.

A auzit pe cineva întrebând prin radio: „De ce ne aflăm aici?"

Curând după aceea, o voce a spus: „Uite-l că vine!" – şi a apărut un OZN dinspre nord.

Era doar o luminiţă roşie, cam la vreo milă spre coas-

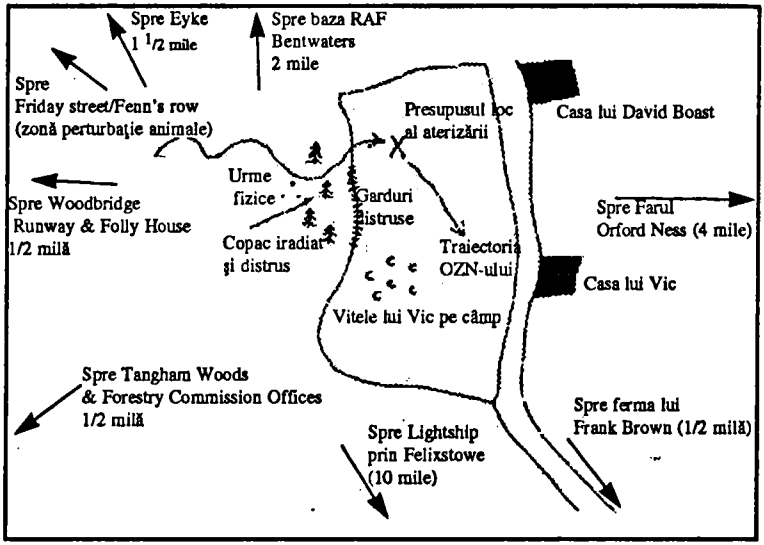

Bentwaters: Detaliu al locului de aterizare (după cartea lui J.Radles *Sky Crash*)

ta Mării Nordului. Se deplasa atât de repede încât Warren o urmărea cu greu şi, deodată, era chiar acolo, clătinându-se la vreo şase metri deasupra solului, strălucind roşie deasupra ceţii. Toată lumea s-a ridicat în picioare s-o privească.

A avut loc o explozie tăcută, controlată, şi când s-a terminat, lumina roşie fusese înlocuită de un obiect solid. În cursul procesului, lumina roşie arunca literalmente cioburi de lumină, cu o mişcare lentă.

Obiectul era compact, în formă de vârf de săgeată, cu o lumină roşie deasupra şi cu un grup de lumini albastre în partea de jos.

Unităţi militare au intrat în acţiune. Aparatele de fotografiat a doi poliţişti britanici care făcuseră fotografii

au fost confiscate. O echipă de preîntâmpinare a catastrofelor a anunţat că se înregistrau radiaţii puternice. Comandantul Bazei, colonelul Gordon Williams a sosit la faţa locului şi s-a apropiat de trei forme vii care se împrăştiaseră dintr-o lumină strălucitoare, spre dreapta. Făceau parte dintr-un echipaj extraterestru? Sau luau parte la un experiment înscenat?

Departe de a fi surprinsă de apariţia bruscă a unui obiect neidentificat deasupra bazei sale, Aviaţia Militară SUA anticipase clar şi pregătise această întâlnire. Un mare număr de militari, cu pregătiri diferite, fuseseră adunaţi acolo pentru a fi martori la eveniment. Armele le fuseseră luate. Fuseseră amplasaţi cu grijă în locuri prestabilite. Se produsese ceaţă la sol, iluminată, şi diferite efecte de lumină, înainte de observarea unui obiect adevărat. După ce oamenii au văzut ce trebuiau să vadă, au fost luaţi de acolo şi misiunea li s-a terminat.

Nu aşa s-ar fi întâmplat dacă ar fi aterizat un adevărat OZN. Dar este exact şirul de acţiuni la care ne-am aştepta dacă s-ar testa reacţiile oamenilor la un stimul prestabilit.

DINCOLO DE SALA OGLINZILOR

Două probleme trebuiesc explorate în contextul Teoriei Mistificării. Ele se aplică la fel de bine la Pontoise, la UMMO şi la Bentwaters. Mai întâi, cum ar putea o unitate atât de mică a serviciilor de informaţii militare să simuleze asemenea evenimente complexe OZN? Şi în al doilea rând (şi cel mai important), de ce ar dori să o facă?

La prima întrebare se poate răspunde surprinzător de uşor. N-ar fi vorba de un singur truc, ci de o combinaţie de dispozitive tehnice folosite într-o asemenea ordine şi

într-un asemenea context psihologic încât să-i ducă pe observatori – şi dacă este necesar, pe public – la concluzia inevitabilă că acolo a fost prezent într-adevăr un OZN.

Deşi asemenea vehicule teleghidate ar fi fost greu de realizat în anii cincizeci şi deci nu pot explica în totalitate fenomenul OZN, ele erau deja bine dezvoltate în timpul războiului din Vietnam şi disponibile cu uşurinţă în perioada din ultimele trei capitole. Aparatele în cauză pot fi echipate cu dispozitive mecanice, optice şi electronice care pot fi folosite în serie sau în combinaţie, pentru a produce apariţii OZN foarte spectaculoase.

Cel mai simplu aparat de acest fel este un model de disc, cu diametrul de şaizeci de centimetri, până la un metru douăzeci. Nu vorbim aici de capace grosolane de cutii de gunoi, echipate cu rachete de jucărie, ci de sisteme minunat controlate, cu microprocesoare şi ghidate prin radio. Camere de luat vederi miniaturizate permit acestor dispozitive să supravegheze împrejurimile şi să transmită imagini. Pot intra şi ieşi dintre copaci. Inventatorul unui asemenea dispozitiv, care l-a creat pentru o agenţie a serviciilor de informaţii în anii şaizeci, mi-a spus că putea să-l facă să zboare în jurul unei săli de şedinţe şi afară pe fereastră. Nu scotea decât un zumzet.

Următoarele pe lista dispozitivelor mecanice sunt chiar farfuriile zburătoare de tipul creat de dr. Moller lângă Sacramento, California. Aceste vehicole sunt foarte uşor manevrabile şi dezvoltă suficientă forţă pentru a putea duce un pilot cu echipamentul său. Sunt fabricate pentru a servi ca platformă de recunoaştere în teren ostil. Diametrul lor este de ordinul a doi metri patruzeci... Echipate cu lumini, n-ar putea fi deosebite de farfuriile obişnuite.

Apariţii UFO şi mai ambiţioase, echipate cu proiec-

toare, lasere şi efecte sonore, au fost desfăşurate în sprijinul diferitelor extravaganţe mass-media, cum ar fi deschiderea Jocurilor Olimpice de la Los Angeles sau concertele Electric Light Orchestra. În asemenea cazuri, OZN-urile pot avea o mărime şi o complexitate arbitrară, întrucât nu trebuie să poarte pe ele propriile mijloace de propulsie. Pot fi suspendate, în schimb, pur şi simplu de o macara, ascunsă de observatori în mod corespunzător, cu ajutorul ceţii artificiale.

Unii dintre asociaţii mei şi cu mine ne-am gândit şi la alte căi de a face să zboare şi a controla farfurii **adevărate**, care să poată fi văzute de pe sol, fotografiate şi detectate pe radar de către martori foarte cinstiţi.

Când asemenea dispozitive sunt combinate cu efecte optice şi electronice, rezultatele pot fi şi mai uimitoare. Se poate atinge perfecţiunea cu dispozitivele pe care savanţii de pe sol nu le-ar putea dovedi **niciodată** drept falsuri. De mult s-a observat că este suficient un proiector puternic de diapozitive pentu a expune mulţimile credule unor minuni cereşti, cu condiţia ca în apropiere să se afle un nor sau un banc de ceaţă suficient de deasă pentru a servi ca ecran. Maşinile de produs ceaţă sunt uşor de obţinut de la orice furnizor de echipament pentru studiourile de filmare. Această metodă a fost folosită într-adevăr în războiul psihologic.

Încă din Primul Război Mondial, armata germană a folosit fumul artificial pentru a proiecta o imagine a Fecioarei Maria, cu braţele larg deschise într-un gest de pace. Aceasta a fost proiectată deasupra tranşeelor, în încercarea de a-i zăpăci pe francezi (a se vedea catalogul de Servicii Efecte Speciale al TRI-ESS Sciences, Inc.).

Problema cu proiecţiile de diapozitive este că sunt

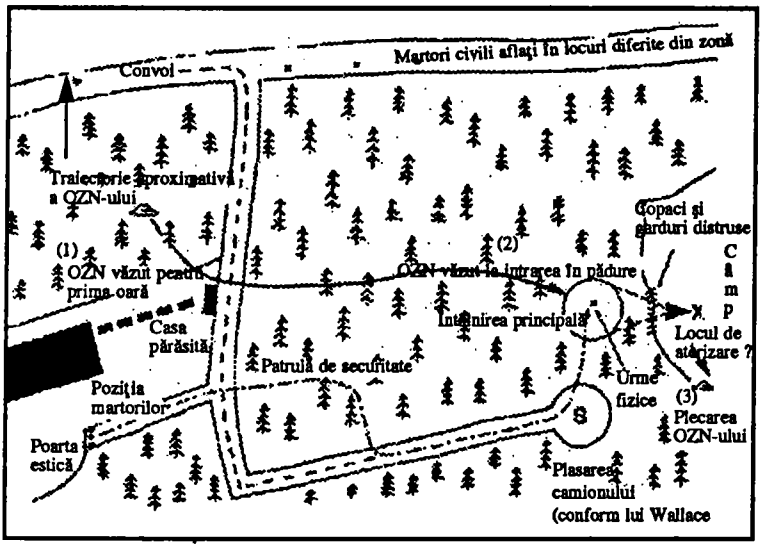

Bentwaters: Traseul urmat de obiect

plate. Pot prosti un martor întâmplător, dar un observator bine pregătit le va recunoaşte drept ceea ce sunt. Următoarea etapă este un spectacol cu laser, în care nu se proiectează o imagine bidimensională ci o adevărată sculptură plutind în aer, ca hologramă prinţesei Leia din **Războiul Stelelor.**

În toate aceste situaţii este util ca observatorii să fie menţinuţi într-o stare de confuzie cu ajutorul unor lumini strălucitoare – care au avantajul de a-i orbi pe cei tentaţi să privească în direcţia proiectorului – ca şi a unor sunete, afirmaţii contradictorii şi sugestia că are loc un fenomen paranormal şi deci regulile obişnuite ale logicii nu acţionează.

Cunoscând că mijloacele de simulare a întâlnirilor cu OZN-uri există, întrebarea care rămâne este: de ce ar folosi

armata aceste metode?

Aici găsim din nou o mare varietate de răspunsuri raţionale şi logice. Acestea au în comun chestiunea credinţelor personale ale celui ce percepe, aşa încât voi prefaţa explicaţiile punând cititorul în faţa unei situaţii simple.

Să presupunem că eşti un paznic care trebuie să asigure securitatea unei părţi a perimetrului unei baze de lansare a rachetelor. Ştii că duşmanul ar putea să vrea să străpungă perimetrul pentru a fura focoase, pentru a-şi procura material nuclear, pentru a obţine codurile secrete de declanşare, sau pur şi simplu pentru a testa sistemul de apărare.

Deodată vezi un elicopter zburând jos pe deasupra gardului electrificat, în direcţia ta. Nu are lumini de poziţie. Ce faci? Este de presupus că îţi faci datoria. Îţi ridici mitraliera şi începi să tragi.

Acum, să presupunem că eşti un catolic fervent. Peste gard nu trece o maşină de război ameninţătoare cu elice, ci o imagine splendidă a Fecioarei Binecuvântate, zâmbindu-ţi şi aruncând cu petale de trandafiri. Acum ce mai faci?

Nu cunosc mulţi catolici care ar sălta mitraliera şi ar apăsa pe trăgaci.

Să mai facem un pas. Să presupunem că obiectul care trece peste gard nu este nici o ameninţare cunoscută, nici o entitate religioasă clară ca Maica Noastră, ci o farfurie zburătoare înconjurată de lumini. Poate că prin sticla cupolei se poate vedea vreo creatură extraterestră. Dacă tragi, poţi declanşa un război interplanetar. Cei mai mulţi paznici ar ezita în faţa acestei situaţii şi ar cere ordine suplimentare. Întârzierea rezultată, secundele sau minutele

scurse pot fi suficiente ca invadatorii să pună mâna pe Bază.

Tras de păr? Da. Dar exerciţii antiteroriste în care atacanţii îşi deghizează aparatul în farfurie zburătoare au fost făcute nu o dată, iar aceste teste de securitate a bazelor explică probabil un mare număr dintre apariţiile OZN în jurul depozitelor de rachete, adeseori prezentate ca dovezi de către grupurile de amatori şi citate de un documentar de televiziune după altul ca probă că extratereştrii ne supraveghează instalaţiile strategice. În majoritatea cazurilor, Bazei aflate sub atac simulat nu i se dă niciodată explicaţia reală a ceea ce s-a întâmpat exact, fiindcă testul n-ar mai avea nici o valoare dacă ţinta ar şti despre ce e vorba.

Am primit confirmarea existenţei unor asemenea manevre de la oameni interesaţi în pătrunderea în centrale nucleare şi baze de rachete. Dar există şi alte raţiuni pentru folosirea dispozitivelor deghizate în farfurii zburătoare în războiul psihologic. Un asemenea motiv este, foarte simplu, verificarea judecăţii observatorilor. Într-o asemenea situaţie (în care un inamic real ar putea fi tentat să folosească asemenea deghizare), cum ar reacţiona paznicii? Cum ar reacţiona subofiţerii şi trupa, ofiţerii de informaţii, piloţii, poliţiştii? Ar mai asculta ei ordinele? Ce ar crede opinia publică? Ce mijloace ar putea fi folosite pentru sporirea sau risipirea confuziei?

În ultimul rând, nu şi cel mai puţin important, armata ar putea folosi asemenea dispozitive pentru a descoperi dacă proprii savanţi sunt capabili să facă deosebirea între OZN-urile reale şi cele simulate. Asta în caz că OZN-urile reale există...

Cele de mai sus sunt în întregime legate de raţiunile

tactice ale simulării OZN-urilor într-un context operativ, aşa cum s-ar putea să fi fost cazul la Bentwaters. Dincolo de toate acestea, eşalonul superior al armatei din diferite ţări poate avea un obiectiv **strategic** mult mai important. Acest obiectiv ar putea explica nu numai exerciţii locale ca Pontoise, UMMO şi Bentwaters, ci şi jocurile de dezinformare sistematică de tip Majestic 12, jocurile ale căror canale de transmisie binevoitoare au fost oameni ca agentul Doty şi cercetătorul OZN, Bill Moore şi ale căror victime s-ar fi putut să fi fost oameni ca dr. Bennewitz, John Lear, Bill Cooper şi Bill English.

Odată intraţi în acest labirint, nu există întoarcere. Putem doar să pătrundem mai adânc în întuneric, acumulând noi date, cu condiţia neplăcută că multe din cele ce aflăm sunt distorsionate şi poate intenţionat deformate pentru a ne zăpăci printr-o credinţă ireversibilă în extratereştri. Singurii oameni care ar putea clarifica această confuzie sunt înşişi ufologii. Ei sunt singurii care deţin datele, care ar putea observa şi demasca orbitoarele nepotriviri dintre fenomenul **real** OZN şi simulările fabricate. Însă comunitatea cercetării OZN are propriile ei probleme.

ACOPERIRI ŞI FUNDĂTURI

Raftul OZN din librăria ta de cartier se încovoaie astăzi sub greutatea cărţilor ce pretind că demască acoperirea adevărului asupra fenomenului de către guvern. Aşa şi trebuie. Este neîndoielnic că Aviaţia Militară a încercat încă de la început să ascundă toată afacerea sub covor. A minţit, ridiculizat martorii şi chiar a negat în faţa Congresului că unele dintre cele mai convingătoare cazuri ar fi fost raportate de proprii săi ofiţeri. Nu este doar

acoperirea adevărului – este clar mărturia falsă. Un grup de cercetare al guvernului, poate chiar mai multe, s-au aflat în acţiune încă din anii cincizeci.

În acest context, oricine pretinde că dezvăluie adevărul şi demască acoperirea lui găseşte o audienţă favorabilă printre adepţii OZN şi publicul larg.

Se întâmplă, însă, un lucru foarte curios. Cei ce pretind că ne aduc aceste dezvăluiri uluitoare sunt în general ei înşişi legaţi de armată sau de comunitatea Serviciilor Secrete. Ceea ce demască ei nu este adevăratul grup secret, ci un strat exterior de minciuni evidente şi de mistificări, destinate a fi demascate în prima instanţă. Nu numai că John Lear era pilot pe o linie aeriană controlată de CIA, iar Bill Cooper omul Serviciului de Informaţii al Marinei, ci Bill English a lucrat ca analist de informaţii la un post de ascultare din nordul Londrei. Bill Moore a admis că era informator al Aviaţiei Militare – şi poate şi al altor agenţii – iar principalul său contact, Richard Doty, avea o pregătire în domeniul dezinformării şi al războiului psihologic.

Prin ce truc magic au reuşit aceşti oameni să convingă atât de mulţi cercetători OZN normali, inclusiv oameni de ştiinţă de meserie, că există un hangar plin cu farfurii zburătoare în Zona 51 şi o peşteră plină de extratereştri mâncători de carne de om sub New Mexico? Ar fi fost de aşteptat ca ufologii să fie deosebit de suspicioşi în privinţa oricărei afirmaţii neverificabile, provenită din asemenea surse. Răspunsul este întristător de simplu. Majoritatea cercetătorilor sunt incredibil de naivi când este vorba de metodele Serviciilor Secrete. Chiar şi savanţii aflaţi printre ei nu şi-au dat niciodată osteneala să înveţe regulile de bază pentru controlarea, utilizarea şi

dezvăluirea, informaţiilor secrete. Şi când iese la lumină o adevărată dezvăluire refuză să se uite la ea, **doar dacă nu se potriveşte cu propriile lor idei preconcepute.**

În 1979 am publicat o asemenea serie de dezvăluiri în **Mesagerii mistificării.** Am atras atenţia că autorul OZN, maiorul Keyhoe, care publicase cărţi de informare, cum ar fi **Conspiraţia farfuriilor zburătoare** şi pusese organizaţia NICAP în situaţia de a demasca Grupul Tăcut şi de a da în vileag informaţii despre OZN-uri, era în realitate sub controlul unui comitet de directori, mişunând de experţi în războiul psihologic, aflaţi în legătură cu comunitatea Serviciilor Secrete. Am afirmat că şi alte grupuri se aflau sub o supraveghere asemănătoare.

Cercetarea OZN americană nu dorea să asculte asemenea adevăruri simple: cartea a fost respinsă grabnic de adepţi.

A trebuit să treacă încă zece ani pentru a se dovedi afirmaţiile pe care le conţinea. Când a fost înţeles textul complex din 1953 al listei Aviaţiei Militare – pe care se aflau Louis Alvarez şi alte somităţi ale ştiinţei – a devenit evident că adevăratul sponsor fusese CIA, iar una dintre recomandările secrete avea ca scop infiltrarea grupurilor OZN. Însă lecţia mai profundă n-a fost încă învăţată. Unul dintre jocurile favorite ale ufologilor a ajuns să fie hărţuirea diverselor agenţii guvernametale în baza Legii Libertăţii de Informare şi analizarea miilor de pagini obţinute prin acest procedeu.

Multe dintre documentele scoase la lumină în acest mod în anii optzeci sunt hârtii pe care îmi amintesc că le-am citit în anii şaizeci, ca asociat al doctorului Hynek. Cum au ajuns în dosarele secrete, recuperate pe baza libertăţii de informare?

Răspunsul, încă o dată, este izbitor de simplu.

Acum douăzeci de ani, obişnuiam să şed în biroul doctorului Hynek de la Evanston şi să citesc mesajele telex de două pagini, transmise Secţiei de Tehnologie Străină de la Baza Aeriană Wright-Patterson. Acestea erau trimise din locuri ca turnul de control de la Baza Aeriană Okinawa şi erau adresate FTD şi unei serii uimitoare de alte adrese, printre care CIA, NSA, JCS (Comitetul Şefior de Stat Major), Casa Albă, Ministerul de Externe şi zeci de alte locuri.

Chiar la sfârşitul mesajului se află descrisă însăşi apariţia: „D-na Brown a raportat că a văzut o lumină stranie".

Eu îi arătam foaia de hârtie lui Hynek şi îl întrebam:

– „Allen, de ce Dumnezeu au nevoie Casa Albă şi NSA să ştie că d-na Brown a văzut o lumină"?

El râdea şi îmi explica de ce Aviaţia Militară nu putea lăsa la latitudinea oricărui operator telex cu grad inferior să hotărască persoana care trebuie să primească o anumită informaţie. **Orice** mesaj transmis de turnul de control din Okinawa trebuia să ajungă la acea listă de destinatari. Aşa era programată maşinăria, şi destinatarii erau cei care trebuiau să decidă dacă doreau să folosească mesajul, să-l pună la dosar sau să-l arunce.

Treizeci de ani mai târziu, vreun grup OZN va da în judecată, pe baza Legii Libertăţii de Informare şi, după multe discuţii la tribunal, va descoperi faptul uimitor că d-na Brown a văzut o dată o lumină, undeva în Japonia. Între timp, desigur, raportul va fi dobândit o semnificaţie foarte specială. Va străluci în aura informaţiilor privilegiate, extrase din măruntaiele celei mai secrete agenţii ale noastre. Trista realitate este că, raportul, secret sau nu, este

un gunoi.

Deşi admir răbdarea cercetătorilor istoriei OZN care pun cap la cap reacţiile oficiale la acest fenomen, continui să fiu mirat de naivitatea lor.

Această atitudine copilărească atinge culmea când vine vorba de credinţa în farfurii prăbuşite şi extratereştri mititei.

Majoritatea ufologilor au ajuns să fie atât de nemulţumiţi, după ani de zile de cercetări dificile, nemaivorbind de bătaia de joc a prietenilor, colegilor, rudelor, încât au o nevoie adâncă de răzbunare. Această nevoie este atât de puternică încât depăşeşte până şi respectul lor cunoscut pentru adevăr şi pentru standardele fundamentale de validare a faptelor elementare.

Astfel, afirmaţiile despre existenţa lui MJ-12 au fost imediat acceptate de mulţi cercetători, altfel sănătoşi la minte, iar câţiva oameni cumsecade care au lăsat totul baltă pentru a chibzui asupra rostului unor detalii anatomice ale unor imagini de extratereştri, construite pur şi simplu pe calculator la Hollywood, pentru documetarul lui Seligman, **Ascunderea adevărului,** cunoscut şi sub numele de **Filmul cu îngheţată de căpşuni.**

Ultimele dezvăluiri ale lui Lear, Cooper, sau ale presupusului informator al lui Lear, Robert Lazar, despre farfuriile zburătoare din Zona 51 au devenit subiectul principal al dezbaterilor la întrunirile cercetătorilor OZN, în timp ce adevăratele apariţii de OZN-uri, care au loc cu zecile în fiecare lună, trec fără să le studieze cineva în mod serios, sau măcar să se deranjeze să se uite la urmele materiale!

Cineva se foloseşte de nerăbdarea adepţilor de a afla oribilul adevăr despre OZN-uri. Cineva a fabricat povestea

cu extratereştrii mititei, exact aşa cum cineva a inventat UMMO şi a exploatat Pontoise. Aşa cum vom vedea în partea a treia a acestei cărţi, procesul continuă să funcţioneze, fiindcă se apasă pe nişte butoane psihologice evidente.

Operaţiuni inteligente ale Serviciilor Secrete sunt structurate ca foile de ceapă, în straturi concentrice. Datele pe care le-am trecut deja în revistă arată că stratul de deasupra al cepei este conceput în jurul aserţiunii oficiale că nu există nici un fel de fenomen OZN. Acesta este nivelul în care au ales să creadă majoritatea scepticilor şi a oamenilor de ştiinţă.

După părerea mea, există dovezi foarte puternice că există un fenomen OZN autentic, dar este nevoie de o cercetare serioasă şi agresivă pentru a îndepărta acest prim strat şi a descoperi faptele reale.

Al doilea strat este exemplificat de MJ-12. Se pretinde că există o mare conspiraţie pentru a ascunde informaţiile, dar că guvernul – înţeleptul tată de la Casa Albă – cunoaşte adevărul. În bunătatea sa, el nu ni-l spune, probabil pentru că vrea să-şi protejeze copiii.

Am arătat că această noţiune este greu de crezut. Fenomenul OZN constituie o provocare majoră pentru întreg edificiul fizicii, iar Preşedintele nu poate face nimic în acest sens. Poate că există o grămadă de date îngropate la Washington, poate că există un mare proiect de cercetare ce încearcă în secret să le descopere, dar nu există un adevărat secret! Din nou, datele nu înseamnă informaţie (în mod similar, avem toate datele din lume despre cancer, dar tot nu ştim precis ce mecanism îl provoacă sau cum să-l prevenim, în ciuda miliardelor de dolari cheltuiţi pentru cercetări în ultima jumătate de secol).

Ultimul strat al cepei ajunge la noi prin bunăvoinţa d-lor Lear şi Cooper. Acest strat pretinde că extratereştrii sunt aici şi conduc lumea.

Poate că stratul al treilea este caraghios, dar funcţionează. Întreaga credibilitate a cercetării OZN americane a fost destabilizată de aceste vorbe goale, care în mod sigur n-ar avea succes ca subiect de roman ştiinţifico-fantastic.

Concluzia de neînlăturat este că oamenii care pretind atât de energic că **demască** acoperirea adevărului ar putea fi cei care constituie acoperirea în sine. Cineva îşi dă multă osteneală ca să ne convingă de realitatea **extratereştrilor,** pentru a exclude alte ipoteze, probabil mai importante, despre OZN-uri.

Pentru a ne apropia de adevărul adevărat, aşa cum încerc eu, trebuie să continuăm să îndepărtăm cu răbdare foile de ceapă cele mai din interior. Chiar dacă acţiunea ne face uneori să lăcrimăm.

EŞECUL GULF BREEZE

În ultimii trei ani, o tendinţă malefică a bântuit ufologia americană. Majoritatea membrilor acesteia erau motivaţi de obicei de pura curiozitate ştiinţifică. Acesta era desigur cazul meu, iar eu mă menţin şi acum cu încăpăţânare pe poziţia demodată că OZN-urile reprezintă un efect fizic real, necunoscut. Cred că am putea afla multe dintr-un studiu bun. Mulţi oameni de ştiinţă nu sunt de acord cu asta, afirmând că modelele fizice sunt încă neclare. **Răspunsul meu este că nici n-ar putea fi altfel, întrucât munca ştiinţifică n-a fost făcută.** În anumite momente, în anii şaizeci şi şaptezeci, dr. Hynek şi cu mine ne-am gândit că ar fi posibilă demararea unor asemenea

cercetări conform unor standarde corespunzătoare, dar ocazia nu s-a materializat niciodată.

Faptul nou este că motivaţia ufologilor americani s-a modificat spectaculos. **Domeniul a fost invadat de oameni care n-au nevoie să întreprindă cercetări reale, fiindcă ei ştiu deja toate răspunsurile.** Numindu-se oameni de ştiinţă, deşi n-au nici atestarea, nici – mai important – pregătirea şi disciplina ştiinţifică, aceşti indivizi i-au dat la o parte pe cei care mai doreau încă să abordeze problema conform standardelor ştiinţifice reale. Pentru a-şi promova fanteziile favorite, au creat o atmosferă de exploatare senzaţională a martorilor, forţând experienţele traumatice ale acestora pentru a da o interpretare specială sindromului răpire-contact.

Această nouă tendinţă a făcut ca puţinele grupuri luptătoare de amatori OZN să dea faliment intelectual. Partea vizibilă a ufologiei americane implică în prezent metode brutale de regresie hipnotică, menite să descopere ceea ce presupun susţinătorii ei că ar fi Adevărul despre aşa zisele rase care ne invadează. Metodele respective n-au nici o valoare şi, după părerea mea, în final vor fi demascate ca atare. În acelaşi timp, amatorii nepregătiţi, care joacă asemenea jocuri, fac rău oamenilor speriaţi şi îndureraţi care vin la ei. Mulţi asemenea indivizi, ce s-au autointitulat terapeuţi nu au nici o pregătire psihiatrică, permiţându-le să diagnosticheze problemele reale care pot exista în spatele simptomelor clare prezentate de aceşti martori. Ei nu ştiu cum să separe martorii reali ai răpirilor de observatorii sinceri, dar posibil induşi în eroare, ai fenomenelor neobişnuite, sau de victimele altor surse de traume, cum ar fi maltratarea copiilor sau crimele rituale. Fapt şi mai semnificativ, adeseori, ei deformează ceea ce le

spun martorii autentici, folosind influenţa sporită pe care le-o conferă hipnoza asupra pacienţilor impresionabili, pentru a încadra experienţa într-o teorie preconcepută.

Savanţii autodidacţi care fac în prezent cercetări asupra răpirilor nu sunt altceva decât nişte adepţi ai unor neo-culte, exploatând teama de necunoscut a oamenilor. Ei umplu golul lăsat în urmă de ştiinţa oficială, atunci când s-a îndepărtat de studiul fenomenului OZN. În multe cazuri, ei sunt aceia care provoacă traume martorilor pe care pretind că îi tratează sau studiază.

Această tendinţă nefericită spre cercetare neglijentă a avut urmări tragice într-un caz OZN senzaţional, din orăşelul Gulf Breeze din Florida, unde un amator local secret, auto-intitulându-se domnul Ed, a prezentat o serie de fotografii ale unui obiect extraordinar. Imaginile, conform dr. Bruce Maccabee de la Fondul pentru Cercetări OZN cu sediul la Washington, erau absolut autentice. Fizician în cadrul Marinei Militare, dr. Maccabee a afirmat în mai multe ocazii că „Ed n-ar fi putut falsifica fotografiile". Toată povestea a fost exacerbată de diverse grupuri de amatori, în special de Mutual UFO Network (MUFON), şi a fost publicată într-un volum cu multe ilustraţii, pentru care d-l Ed a primit, după cât se spune, un avans de şase cifre. S-a plănuit să se facă şi un serial de televiziune.

În lunile următoare, din nefericire, castelul de cărţi de joc de la Gulf Breeze s-a prăbuşit, luând cu el o mare parte din credibilitatea legată încă de principalele organizaţii OZN din Statele Unite. D-l Ed, care s-a dovedit a fi un constructor de locuinţe local, numit Ed Walters, ceruse într-o ocazie unui tânăr din comunitatea sa să-i falsifice asemenea fotografii de OZN-uri. Tânărul a avut curajul să apară şi să mărturisească în public. În podul fostei case a

d-lui Ed a fost găsit un model de farfurie zburătoare. Fizicianul care a declarat că fotografiile sunt autentice a recunoscut că a primit zece la sută din avansul editurii pentru scrierea ultimului capitol al cărţii. Scriitorul de povestiri cu răpiri, Bud Hopkins, l-a studiat pe d-l Ed şi a stabilit că – aţi ghicit – constructorul din Florida fusese răpit de extratereştri mititei, care voiau să ştie mai multe despre emoţiile omeneşti! Reacţia mass-mediei a mers de la scepticism la râs pe faţă. Unii ufologi veterani şi-au dat demisia de la MUFON şi s-au întors în rândurile a ceea ce dr. Hynek a numit odată **colegiul invizibil.**

Scepticii ca Philip Klass, care avuseseră zile grele din cauza acestor pretenţii absurde, au răsuflat uşuraţi când s-a descoperit că acest „stâlp al societăţii", d-l Ed, avusese mai multe necazuri cu legea în trecut. Dar cel mai curios capitol din mult comentatele cronici de la Gulf Breeze nu fusese încă scris. A explodat brusc, într-o formă foarte neaşteptată. De data aceasta, comunitatea Serviciilor Secrete s-a aflat chiar în centrul controversei.

ELIBERAŢI-I PE CEI ŞASE DE LA GULF BREEZE!

Pe nouă iulie 1990, cu trei săptămâni înainte de invadarea Kuweitului de către Saddam Hussein, şase specialişti ai Serviciului de Informaţii al Armatei SUA au dezertat de la posturile lor din Augsburg, Germania. Este de presupus că o asemenea dezertare în masă n-a trecut neobservată la Brigada 701 a Informaţiilor Militare, unde misiunea lor fusese analiza comunicaţiilor străine. Şi totuşi, de necrezut, cei şase soldaţi nu au fost prinşi până sâmbătă, 14 iulie, când un poliţist din Gulf Breeze a oprit

o furgonetă care avea o lumină de la spate defectă. Ce făceau ei în orăşelul din Florida, care devenise Mecca OZN din Statele Unite? La volanul furgonetei se afla un soldat fără permis de conducere. Se pare că acesta l-a rugat pe poliţist să nu-i verifice identitatea pe calculator. „Îmi semnezi condamnarea la moarte", a insistat el.

Natural, poliţistul a făcut ce trebuia să facă: a verificat numele tipului, l-a arestat pe soldat fiindcă plecase fără permisie şi a anunţat Armata. Când s-a întors la post, îl aştepta o surpriză: o autoritate superioară preluase cazul pe loc şi dăduse instrucţiuni poliţiei din Gulf Breeze să-l reţină pe tânăr, dar să nu-l interogheze!

În zilele următoare, patru dintre ceilalţi cinci soldaţi au fost prinşi acasă la un medium local, pe nume Anna Foster, care lucra la librăria New Age din Gulf Breeze. Ea participase la recenta convenţie MUFON, ţinută în apropiere, la Pensacola şi se devotase aproape în întregime cazului Gulf Breeze. Conform spuselor veteranului ufolog James Moseley, care locuieşte la Key West, această femeie ar fi putut fi sursa interesului soldaţilor pentru materialul cu iz conspirativ răspândit de Bill Cooper. Ultimul lui raport descria ascunderea de către guvern a vizitelor extratereştrilor pe Pământ, şi, în esenţă, trata aceleaşi teme extraordinare pe care Cooper însuşi mi le enumerase când cinasem împreună la bordul lui Queen Mary.

Al şaselea soldat, o femeie din Connecticut numită Annete F.Eccleston, a fost găsită stând singură cu cortul pe o plajă locală.

A fost ceva mai mult, aşa cum au relatat curând câteva ziare. (A se vedea, de exemplu, **San Jose Mercury** din 19 iulie 1990, **Seattle Times** din aceeaşi zi, sau **Oakland Tribune** din 12 august, care cita ziarul **Los**

Angeles Times. Pe la mijlocul lui august, însă, descrierea evenimentelor în presă s-a oprit în mod foarte misterios).

Cei şase soldaţi au fost repede închişi la Fort Benning, Georgia, unde au fost interogaţi de Serviciul de Informaţii al Armatei, de CIA şi de NSA. Ei îşi părăsiseră posturile, după cum rezulta acum, în credinţa arzătoare că Armagheddonul era iminent, că ridicarea la ceruri, profetizată de secte fundamentaliste creştine ciudate, bătea la uşă şi că ei fuseseră desemnaţi să întâmpine navele spaţiale extraterestre care vor marca întoarcerea lui Iisus Christos. O notă cu acest subiect a fost într-adevăr găsită în cazarma lor din Germania, împreună cu citate din Biblie şi menţiuni despre un cult numit Sfârşitul Lumii. Liderul grupului părea să fi fost Kenneth G.Beason, de douăzeci şi şase de ani, din Middlesboro Kentucky. Unul dintre prietenii săi civili, Stan Johnson, un fotograf ce locuieşte la Baylee, Tennessee, le-a spus reporterilor de la ziare că în urmă cu câţiva ani, Beason îi ceruse să fotografieze modele de farfurii zburătoare. Pe 7 iulie 1990, Johnson i-a luat pe Beason şi pe un alt soldat – Michael J.Hueckstaedt, de nouăsprezece ani, din Farson, Wyoming – de la Aeroportul Knoxville. I-a ajutat să cumpere furgoneta veche Volkswagen în care au fost arestaţi în cele din urmă. Ei au folosit-o mai întâi pentru a merge la Chattanooga, unde aveau întâlnire cu restul grupului, apoi la Gulf Breeze era să-l găsească pe Anticrist şi să-l omoare.

Îl căutau oare pe Ed Walters?

Se spune că de la Gulf Breeze intenţionau să meargă direct în New Mexico, deşi această versiune este aproape sigur incorectă. Am auzit şi alte versiuni ale planurilor lor, care indică o misiune şi mai complicată.

Beason i-a spus lui Johnson că războiul era gata să

izbucnească în Orientul Mijlociu şi că în curând armata SUA va fi puternic zguduită. Ştia asta, i-a spus el, prin intermendiul mesajelor mediumice primite de Vance A.Davis, de douăzeci şi cinci de ani, din Wichita, Kansas, care era unul dintre cei arestaţi împreună cu ei. Ceilalţi doi dezertori din grup erau William N.Setterberg, de douăzeci de ani, din Pittsburg, Pennsylvania şi Kris P.Perlock, de douăzeci de ani, din Hudson, Wisconsin.

De la Fort Benning, cei şase dezertori au fost repede transferaţi la Fort Knox şi s-a declanşat o serie de evenimente remarcabile. Armata i-a trecut pur şi simplu printr-o anchetă de rutină de spionaj, i-a mobilizat şi le-a dat drumul! Acum prietena lor, Anna Foster, refuză să mai vorbească, iar ziarele, inclusiv gazetele de supermarket de la care ne-am fi putut aştepta să descrie toată povestea, cu titluri ţipătoare, şi-au pierdut în mod misterios orice interes pentru acest caz.

În acest punct, ufologul curios are dreptul să pună câteva întrebări incomode. De exemplu, cum Dumnezeu au ştiut aceşti soldaţi cu aproape o lună înainte că urma să izbucnească războiul în Orientul Mijlociu? Ce a justificat incredibila îngăduinţă a Armatei, care pur şi simplu a scos de sub acuzare şase specialişti în comunicaţii ai Servicilor Secrete, care lipsiseră din post o săptămână întreagă? Şi cum au reuşit aceşti soldaţi să evite FBI-ul şi Armata atâta timp? Cum au reuşit să se întoarcă în Statele Unite fără să fie înhăţaţi de ofiţerii din Serviciul Imigrări, care trebuie să fi avut în mod sigur numele lor puternic subliniate pe listele din calculator, la orice punct de intrare în ţară?

Întreaga epopee duhneşte a cârdăşie şi manipulare la înalt nivel. Iar manipularea trebuie să fi fost concepută de cineva extrem de familiarizat cu scena OZN, cineva care a

exploatat faptul că soldaţii se aşteptau la un eveniment major OZN la Gulf Breeze.

La unele dintre întrebările de mai sus am găsit doar încercări de răspunsuri. De exemplu, s-a dovedit că există căi pe care soldaţii din SUA staţionaţi în Europa pot intra în Statele Unite fără să trebuiască să arate cuiva paşaportul. Aceasta nu explică de ce au scăpat atât de uşor după ce au fost prinşi.

Din nou, s-ar putea ca James Moseley să fi dat peste adevăr atunci când a făcut public faptul că mass-media locală din Florida a primit pe 25 iulie un mesaj pe teleimprimator, foarte straniu, care suna astfel:

ARMATA S.U.A.
ELIBERAŢI-I PE CEI ŞASE DE LA GULF BREEZE
AVEM DOSARE LIPSĂ
CUTIA DE 500 + FOTOGRAFIILE ŞI PLANURILE PE CARE LE VREŢI ÎNAPOI.

Mesajul – care continua cu ameninţarea de a da publicităţii fotograii OZN nespecificate – se sfârşea cu:

RĂSPUNDEŢI COD AUGSBB3CM

Cei şase soldaţi au fost eliberaţi peste trei zile. Existenţa ciudatului mesaj face să apară o posibilitate interesantă. S-ar fi putut oare ca dezertorii să nu aibă doar acces la Strict Secret, ci acces la Crypto, materiale delicate codificate, legate de securitate? Codul alfanumeric din semnătură era o indicaţie a unui cifru real, demonstrând identitatea sau nivelul de acces al expeditorului?

Aceasta ne aduce înapoi la aşa-zisele mesaje mediumice primite, se pare, de Vance Davis. Este oare posibil ca

şase soldaţi inteligenţi – poate că fuseseră înşelaţi, dar demonstraseră cu siguranţă că nu erau proşti – ar fi făcut un pas atât de radical ca dezertarea, doar pe baza unor impresii telepatice? N-ar fi mai plauzibil ca mesajele despre Armagheddon şi salvarea de către OZN-uri să le fi sosit prin acelaşi canal sigur pe care îl foloseau în munca lor, un canal care, prin definiţie, ar fi fost deasupra oricărei bănuieli de falsificare? Ar trebui să tragem oare concluzia că unele canale de comunicaţii militare ale SUA ar fi putut fi compromise de unul sau mai multe culte cu credinţe extremiste şi cu dorinţa de a exploata naivitatea ufologilor, pentru a-şi atinge propriile scopuri? O asemenea acţiune ar arunca desigur o nouă lumină asupra a tot ceea ce am spus până acum în această carte despre UMMO şi despre alte încercări de a crea şi conduce grupuri cu mare căutare, bazate pe credinţa în răpiri săvârşite de extratereştri.

Dacă cititorul mi-a urmărit linia, raţionamentul până în acest punct, atunci este condus spre întrebarea finală: cine ar fi putut avea bizara motivaţie şi cunoştinţele foarte specializate pentru a accede la o reţea codificată şi a-i programa pe aceşti şase soldaţi pentru a-i trimite într-o asemenea misiune absurdă? A fost un exerciţiu de acelaşi gen ca la Pontoise sau Bentwaters, un proiect care se juca cu naivitatea adepţilor, pentru a testa şansele de reuşită ale mistificării în cadrul unui element vital al forţelor armate? Sau opinia publică americană este ţinta finală a acestei mistificări?

După eliberarea lor, trei dintre soldaţi s-au înapoiat direct la Gulf Breeze. Într-un interviu obişnuit şi relaxat, ei i-au povestit unui reporter de la televiziune că n-au fost niciodată interesaţi de răpirea la ceruri sau de Anticrist. Totul a fost doar o mare neînţelegere. Ei se hotărâseră pur

şi simplu să-şi viziteze un prieten.

Desigur, dacă sunteţi gata să credeţi că d-l Ed a fost răpit de extratereştri mici şi cenuşii, atunci aţi putea să credeţi tot atât de bine că şase specialişti ai Serviciilor Secrete au dezertat doar ca să-şi vadă un prieten de peste ocean. Poate că li se făcuse pur şi simplu dor de casă? Dar întrebările dure nu pot fi măturate sub covor. De ce nu spune nimeni adevărul? Şi de ce nu dezvăluie Armata ce era scris pe preţioasa dischetă de calculator, pe care o aveau soldaţii asupra lor când au fost arestaţi la Gulf Breeze?

PARTEA A TREIA

CORELAȚIA
PÂNZA DE PĂIANJEN

De-a lungul ţărmului valurile norilor se sparg,
Sorii gemeni coboară în spatele lacului,
Umbrele se alungesc
În Carcosa.

Cântecul Cassildei din
Regele în galben
Actul 1, Scena 2
– Robert W.Chambers

Ivan Sanderson, un binecunoscut autor naturalist, a scris că a te ocupa de ufologie este „o treabă ciudată". El continuă:

> Nu pot fi numai prostii, şi totuşi unele dintre implicaţii sunt atât de bizare, încât sunt aproape de neînţeles.

În această carte, atingem într-adevăr limitele exterioare ale bizarului şi totuşi mai avem încă mult material de cercetat. Nu este suficient, aşa cum vom vedea, să înlăturăm Pontoise ca pe un test guvernamental izolat şi UMMO ca pe un experiment social localizat, legat de culte; nu este suficient să râdem de Hangar 18 şi să demascăm Majestic 12, ca pe o păcăleală ieftină, fiindcă lucrurile sunt mult mai complicate.

Nu numai că în mintea omenească există o dorinţă uimitoare de a investi încredere şi dorinţă în fapte nedovedite, dar există şi mai multă răutate, mai multă promptitudine ca niciodată din partea diferitelor grupuri sofisticate, în a folosi această slăbiciune ca mijloc de a-i controla pe alţii.

Cineva care lucra pentru sectorul Relaţii cu publicul al Aviaţiei Militare a legănat morcovul dovezilor materiale extraterestre prin faţa lui Emenegger, în 1974. Acelaşi morcov a fost legănat şi prin faţa ziaristei Linda Howe. Curios lucru, omul care i-a oferit acea ocazie lucra pentru acelaşi sector al Aviaţiei Militare şi era în strânsă legătură cu Bill Moore, un cercetător OZN care a afirmat că a fost racolat de Serviciul Secret al Aviaţiei Militare, ca informator. Acelaşi joc a fost jucat şi cu mine şi cu Hynek în 1985.

Rezultatul acceptării momelii de către Linda Howe a fost subminarea documentarului ei despre OZN. De

asemenea, munca ei serioasă, privitoare la subiecte cum ar fi mutilarea vitelor, a fost în mod parţial şi nejust discreditată. Iar aşa-zisa dovadă a lui Doty – dezvăluirea despre Majestic 12 – canalizată spre credulii adepţi OZN de către Bill Moore, care anterior îşi făcuse un renume publicând (sub auspiciile lui Charles Berlitz, în calitate de coautor) o carte despre misterul Roswell, în care pretindea că dovedeşte intervenţia extratereştrilor.

Este foarte curios să descoperim că un scenariu similar se desfăşura în Anglia, în acelaşi timp. Cercetătoarea Jenny Randles mi-a spus că a fost abordată în mod direct, pentru a lăsa să se scurgă anumite informaţii despre presupusa prezenţă a extratereştrilor pe Pământ. Ca şi Allen Hynek şi mine, a refuzat s-o facă, dacă nu putea verifica faptele şi identifica sursa. Ca urmare, a fost lăsată la o parte şi s-a găsit alt canal – mult mai puţin pretenţiosul Timothy Good, care s-a grăbit să publice informaţia într-o carte intitulată **Above Top Secret** (Deasupra strict-secretului), care susţinea mistificarea Majestic 12, fără nici o analiză critică, pretinzând că guvernele mai multor naţiuni cooperau în prezent cu extratereştrii.

Un alt pas în cadrul efortului de a răspândi confuzia în opinia publică şi de a destabiliza cercetarea serioasă a OZN a fost făcut atunci când John Lear a intrat în contact cu pretenţiile lui Paul Bennewitz. Am explicat cum a fost convins acest om de ştiinţă de către Bill Moore – care acţiona, aşa cum a mărturisit acum, la ordinele Biroului de Investigaţii Speciale al Aviaţiei Militare – că extratereştrii răpeau în mod obişnuit fiinţe omeneşti. El credea că extratereştrii îi duc într-o instalaţie subterană de la Dulce, unde erau supuşi la diferite experienţe îngrozitoare. Bill Cooper şi Bill English şi-au prezentat de bună voie pro-

priile amintiri despre presupuse documente secrete care veneau în sprijinul acestei teze. Nu pun la îndoială buna-credinţă a mărturiei lor. Documentele respective ar fi putut să nu fie altceva decât contrafaceri, concepute de superiorii lor pentru a le pune la încercare capacitatea de a se opune dezinformării; amândoi aveau funcţii într-o organizaţie a Serviciului Secret, la momentul respectiv. Ar fi fost foarte natural să li se testeze gradul de naivitate şi capacitatea de analiză azvârlindu-le sub nas un document ce amesteca elementele reale cu afirmaţii fără noimă, ca orice dezinformare făcută cu artă. Dacă aşa stăteau lucrurile, cu siguranţă că n-au trecut testul. În fapt, Bill English, a fost demis din slujba sa din cadrul Serviciului Secret la scurt timp după incident, o demitere care este în prezent oferită de adepţi drept o dovadă în plus că informaţia a fost autentică.

Ca şi când o sută de păianjeni ar fi ţesut o pânză din prostia omenească, o pânză în care s-au încurcat şi s-au prins mulţi ce studiau misterul.

Odată ce s-a recunoscut existenţa acestei corelaţii ca o pânză de păianjen între diferitele mistificări ce ascund misterul real al OZN-urilor, o putem rupe şi putem goni toate insectele urâte care s-au ocupat de ţeserea ei în întuneric. Neserios sau important, trebuie să fi existat un motiv în spatele păcălelilor şi simulărilor pe care am încercat să le demasc în această carte. Doar înţelegând acest motiv putem merge mai departe, ca nişte buni detectivi, către soluţia problemei noastre.

7

MOARTEA UNUI ASTRONOM

În munca de detectiv se caută întotdeauna modele şi similitudini, pentru alte cazuri în care modul de a acţiona al făptaşilor sau împrejurările faptelor lor seamănă cu cele ale misterului aflat la îndemână. Această tehnică ar trebui să fie aplicată încurcatului caz Majestic 12. Într-adevăr, aici similarităţile abundă şi merită să le cercetăm mai îndeaproape.

Pe 20 aprilie 1959, astronomul şi scriitorul Morris K.Jessup a fost găsit mort în limuzina sa, într-un parc public din ţinutul Dade. Se auto-asfixiase, fixând un furtun la ţeava de eşapament şi introducându-l pe fereastră. Personalul medical nu l-a putut salva.

Jessup scrisese mai multe cărţi interesante despre fenomenul farfuriilor zburătoare, în special o expunere a întregii probleme, intitulată **The case for the UFO.** Jessup a fost făcut să creadă într-o conspiraţie fantastică, implicând acoperirea adevărului de către guvern, experimente avansate de fizică, un corespondent misterios numit Carlos Allende, pe care nu l-a întâlnit niciodată şi cel puţin două rase de extratereştri – LM-ii, care erau prietenoşi faţă de pământeni şi SM-ii, care erau ostili.

Cred că este important să aruncăm o privire asupra misterului Allende de la sfârşitul anilor cincizeci, fiindcă

implică o stranie paralelă cu păcăleala Majestic 12, cu credinţele doctorului Benewitz şi cu înspăimântătoarele mistificări despre Cenuşiii cei scunzi şi alte entităţi popularizate în prezent de oameni ca John Lear, Bill Cooper, Bill English şi adepţii lor.

N-am publicat niciodată ceea ce ştiam despre cazul Allende; propria mea corespondenţă cu omul care a exercitat o influenţă atât de destructivă asupra lui Jessup a rămas îngropată în dosarele mele în ultimii douăzeci de ani. Atunci când m-am hotărât să încerc să înţeleg cine a fabricat afacerea MJ-12, mi-am dat seama că acest fals era doar ultimul dintr-o serie de păcăleli malefice, care costaseră sănătatea mintală sau chiar vieţile altor exploratori bine intenţionaţi ai fenomenului.

EDIŢIA VARO

Născut la o fermă din Indiana, Morris Jessup a studiat astronomia la Universitatea Michigan, din Ann Arbor, unde a fost profesor de astronomie şi mai târziu membru al expediţiei Universităţii din 1926, în Mexic. La mijlocul anilor cincizeci, a devenit serios interesat de farfuriile zburătoare, publicându-şi cartea **The case for the UFO** în 1955. Era vorba de un om de ştiinţă cu o bună pregătire în domeniile astronomiei şi arheologiei, care începea cercetări independente asupra fenomenului. Era el prea dezechilibrat pentru a-şi conduce investigaţiile pe o direcţie rațională? Sau cineva avea interesul să-l facă să o ia razna? În orice caz, o copie a cărţii **The Case for the UFO** a fost trimisă anonim Şefului **Biroului de Cercetări Navale** (ONR) de la Washington, la sfârşitul lui iulie 1955. Expediată de la Seminole, Texas, cartea necopertată era adnotată masiv de trei mâini diferite sau, mai degrabă, de o singură mână care folosise trei culori de cerneală. Adnotările implicau că autorii lor ştiau totul despre OZN-uri, inclusiv de unde veneau şi secretul propulsiei lor!

La ONR, cartea a stârnit interesul maiorului Darrell Ritter, care a atras atenţia asupra ei căpitanului Sydney Sherby şi comandorului George Hoover, care era

Responsabil pentru Proiecte Speciale. În 1957, Jessup a fost chemat la Washington să discute problema cu ei.

Când a văzut adnotările, Morris Jessup a fost uluit de varietatea lor şi de aparenta familiaritate cu OZN-urile pe care o demonstrau. Erau pline de expresii ciudate, cu iz ştiinţific, ca nava mamă, indicatoare de măsură, vortexuri şi reţele magnetice. Iar ofiţerii Marinei erau evident fascinaţi de toată afacerea.

Un pasaj din adnotări se referea la un experiment secret al Marinei, care avusese loc în 1943, experiment în care se pare că un vas fusese făcut să dispară! Aceasta era o coincidenţă remarcabilă. Jessup mai văzuse asemenea afirmaţii şi în alte documente, mai precis într-o serie de scrisori pe care le primise începând din toamna lui 1955, de la un individ numit Carl M.Allen sau Carlos Miguel Allende, care îi scrisese din Guinesville, Texas. D-l Allen, sau Allende, pretindea că a fost martor la experimentul respectiv.

Răspunzând la cererea Marinei, Jessup a arătat scrisorile comandorului Hoover. Se pare că la îndemnul lui Hoover şi Sherby, Varo Manufacturing Company din Garland, Texas, o firmă de tehnologie înaltă, foarte implicată în cercetări militare, a retipărit în particular textul adnotat al cărţii lui Jessup, cu o introducere ce conţinea mai multe dintre scrisorile lui Allende. Se pare că au fost tipărite 127 de copii.

Când m-am implicat în cercetarea americană OZN, la începutul anilor şaizeci, această ediţie Varo era considerată de colecţionari şi amatori o comoară extrem de rară. Cei care posedau o copie o ţineau sub lacăt, aşa cum ţine probabil un bibliotecar o Biblie Gutenberg originală! Documentul Varo a jucat acelaşi rol pentru ţăcănelile OZN din anii şaizeci, ca şi documentele MJ-12 şi cele legate de Dulce în anii optzeci: se presupune că în el se află adevărul ultim şi absolut despre natura farfuriilor zburătoare, piloţii acestora şi chiar secretul gravitaţiei. Şi părea să confirme faptul că erau savanţi guvernamentali de înalt nivel, care erau adânc implicaţi în cercetarea OZN.

Revelaţiile lui Allende, complexe şi întunecate cum

erau, reprezentau un mister oribil pentru Morris Jessup. Această corespondenţă bizară a devenit curând o obsesie pentru el. Împreună cu un accident de maşină şi dificultăţile în căsnicie care îl supărau la vremea aceea, scrisorile l-au cufundat pe astronomul tulburat într-un vârtej emoţional şi mai adânc. Şi totuşi, toate încercările lui şi ale Marinei de a-l depista pe Carlos Allende au eşuat.

Jessup a fost descris de prietenul său, dr. Ivan Sanders, drept „un entuziast exuberant... aproape prea entuziast şi încrezător în propriile sale teorii", care „deodată părea că se îndoieşte de toate" după corespondenţa cu Allende. La sfârşitul anului 1958, Jessup a cinat cu Sanders la New York, i-a încredinţat o mare parte a materialelor sale, „În caz că mi s-ar întâmpla ceva" şi a făcut mai multe comentarii care îi demonstrau starea de tulburare. S-a întors în Florida, unde în final şi-a pus capăt vieţii.

A DISPĂRUT OARE USS ELDRIDGE?

Singurul element care ar fi putut stârni interesul cercetătorilor Marinei pentru toată afacerea era probabil descrierea făcută de enigmaticul Carlos Allende asupra unui experiment major, de a face să dispară o navă, **USS Eldridge** (DE 173) din Şantierul Naval Philadelphia, printr-o serie de manipulări magnetice – un episod care exercită şi acum o fascinaţie considerabilă asupra oamenilor, de-a lungul şi de-a latul ţării. Exploatând această fascinaţie, doi scriitori au publicat în 1979 o carte despre incident, trăgând următoarea concluzie:

> Este neliniştitor să concepem posibilitatea ca un experiment sponsorizat de Marina Militară SUA să fi reuşit trecerea printr-o poartă spre o altă lume. (**EXPERIMENTUL PHILADELPHIA,** Grosset & Dunlap, p. 160).

Ce anume din revelaţiile lui Allende i-au dus la asemenea concluzii extraordinare? Şi de ce şi-au lăsat aceşti scriitori cititorii cu impresia că nava trecuse într-adevăr în alt plan – probabil întâlnind chiar entităţi OZN în cursul călătoriei – când în faţa lor se aflau alte

explicaţii, mai lumeşti?

Pentru a găsi răspunsul, m-am întors la propria mea corespondenţă cu Carl Allende. Îmi scrisese pentru prima oară pe 28 iunie 1967, în urma publicării în ediţie necartonată a **Anatomiei unui fenomen.** Aici avem o schemă tip: Allende a aşteptat până când **The case for the UFO** a apărut într-o ediţie de masă, ieftină, pentru a-l contacta pe Morris Jessup. D-l Allen pur şi simplu, nu este genul de om care cumpără cărţi OZN în ediţii de lux!

În prima sa carte poştală – o imagine nocturnă a „frumosului magazin Sanger Harris din Dallas, Texas" – el m-a informat că pentru simpla sumă de 750 de dolari puteam să-i achiziţionez instrucţiunile despre „cum să-ţi construieşti propria farfurie zburătoare". Îmi mai scria deducţiile, cercetările sale şi alte hărţi acumulate în ultimii nouăsprezece ani „au ajuns în siguranţă în SUA, din bătrânul Mexic, împreună cu mine".

Destul de ciudat, deşi vederea era trimisă din Dallas, Carl Allen îşi dădea o adresă din Minneapolis. Stilul era identic cu cel al scrisorilor către Jessup, până la bizarele sublinieri şi pasajele evidenţiate prin scriere cu majuscule.

Am corespondat în 1967 şi 1968 şi am adunat multe pagini cu scrisul citeţ şi strâns al lui Allen, între care o uimitoare scrisoare de cincisprezece pagini despre experimentele Marinei şi implicaţiile acestora pentru fizica lui Einstein. El văzuse un distrugător echipat cu multe instrumente; fusese creat un câmp şi avusese loc ceva în genul unei explozii. Ca urmare, mai mulţi oameni au suferit vătămări corporale de durată.

Într-una din primele sale scrisori – mi-a scris de la Monterey, Mexic, în octombrie 1967 – Allende îmi descria observaţiile sale asupra Experimentului Philadelphia şi impactului medical al acestuia:

> După teribila explozie, rămâneam cu şuviţe de păr în pieptene şi am observat acelaşi rezultat şi la alţi membri ai echipajului.

S-a oferit de asemenea să-mi vândă „versiunea adno-

tată (sic) de mult timp retrasă de pe piaţă a cărţii lui Morris K.Jessup", cu adnotările tipărite cu cerneală roşie. Cartea a fost în continuu adnotată de atunci şi acum conţine o bogăţie de informaţii şi coroborări nedisponibile pentru nici o altă persoană în aceste State Unite... cartea este într-adevăr **singura** copie rămasă şi se spune că este cartea care l-a ucis pe Einstein (atât de puternic a fost şocul ei psihologic asupra bunului şi blândului Einstein).

Carlos Allende, care s-a dovedit un promotor insistent, a redus preţul acestui document preţios de la cererea iniţială de 6000 de dolari, la jalnica sumă de 1950 de dolari, reprezentând 50 de dolari pentru fiecare lună de cercetare: „Am nevoie de bani pentru o operaţie în zona cardiacă". Scrisoarea se încheia cu dezvăluirea că ţiganii erau legaţi de aterizările OZN în timpul asirienilor.

În următoarele câteva luni, Carlos Allende şi cu mine ne-am jucat amândoi de-a v-aţi ascunselea, el încercând toate trucurile pentru a-mi vinde valorosul document. I-am scris că nu puteam concepe să plătesc prea mult pentru un exemplar al cărţii lui Jessup, adnotată sau nu:

> Deşi a făcut multă muncă de pionierat, adunând observaţii serioase despre OZN, ipoteza lui că sursa OZN-urilor ar fi punctul neutru al sistemului Soare-Pământ-Lună mi se pare fără nici o valoare.

L-am invitat pe Allende să-mi spună ce înţelesese de fapt Jessup prin asta. Misteriosul meu corespondent mi-a răspuns, nu lipsit de umor:

> Întorcându-mă din America şi făcând rost de o pereche de ochelari pentru citit, pot acum să înţeleg mai bine ÎNTREGUL dumneavoastră mesaj. Prof. Morris K.Jessup vorbea un dialect al englezei de pe Coasta de Est, ca şi mine, de altfel. „LUNA", în dialectul general de pe Coasta de Est **înseamnă** „ORIUNDE", „NICĂIERI", iar „NEUTRU" înseamnă „ÎN MIJLOCUL"... Aşa că, în traducere pare foarte clar că prof. Jessup încerca să facă o glumă vicleană, **pentru că** în traducere rezultă că OZN-urile provin „din MIJLOCUL NICĂIERI-ului"... pe scurt, exaltatul şi foarte inventivul nostru profesor

(sic)... spune (se pare) „NU ŞTIU DE UNDE VIN OZN-urile".

Această încercare de a mă convinge că Jessup folosise „o exprimare şireată şi surprinzătoare, înclinată spre glumă" dovedea că Allende era el însuşi un fel de filolog glumeţ, un om capabil să răsucească vorbele pentru a scoate un profit personal din capacitatea de a-i convinge sau intriga pe alţii.

Simţeam că mă aflam în corespondenţă cu un escroc şi aproape că am lăsat totul baltă, dar în următoarea sa scrisoare, Allende a devenit foarte precis. Mi-a spus că trebuie să aflu cât mai multe despre un vas numit **SS Maylay** şi despre călătoria sa la sfârşitul lui mai şi începutul lui iunie 1947, în timpul căreia, conform lui Allende, „a fost aproape răsturnat de o explozie kilotonică (sic)... este singura navă care a supravieţuit exploziei unui OZN. Este singura navă care avea găuri (mici) în plăcile sale de metal, provocate de un OZN cu un diametru de circa cincizeci şi trei de metri... În ziua următoare a fost acoperită de aşa-numitul **Păr de înger.** Era normal să ştiu asta, la momentul respectiv eram membru al echipajului, aflându-mă la cârmă".

Când a fost consultată Paza de Coastă, în încercarea de a descoperi înregistrări despre **Maylay,** n-am aflat nici o urmă despre asemenea navă comercială în listele din 1968. Departamentul Documente al Marinei ne-a îndrumat spre Biroul Vămilor din New York, unde cercetările noastre au luat sfârşit din lipsă de informaţii. Dacă vreunul dintre cititorii mei are date în plus despre vas şi despre locurile unde s-a aflat în perioada indicată, aş fi foarte interesat să le aflu.

ADEVĂRUL DESPRE EXPERIMENTUL PHILADELPHIA

În scrisoarea sa cea mai lungă şi mai interesantă, începută la Colonia Roma, Mexic, şi expediată de la Minneapolis, Carlos Allende, scria că tot mai dorea să-şi vândă cartea unui om de ştiinţă, dar în nici un caz unui

„nefizician".

A reluat afirmaţia că fusese martor la teribilul experiment de fizică a câmpurilor de forţă, condus de Einstein în persoană:

> L-am urmărit, l-am văzut, i-am observat apariţia, dezvoltarea, acţiunea şi reacţiunea asupra vehicolului asupra căruia fusese aplicat super-câmpul; l-am mirosit şi întrucât mirosul face parte din sistemul gustativ, gura mea a gustat mirosul de ozon, iar urechile mele au auzit... un bâzâit (sic) al învelişului său electric.

Experimentul, spunea el, a avut loc în ultimele zile ale lui octombrie 1943 şi prima săptămână din noiembrie 1943.

Acea perioadă din istoria Marinei a marcat într-adevăr un punct de cotitură în aplicarea şedinţei la arta războiului. Pionieri în cercetarea legată de operaţiuni militare, ca Von Neuman, lucrau la optimizarea dimensiunii şi frecvenţei convoaielor care traversau Atlanticul. Aprovizionarea forţelor britanice şi americane din Europa şi Africa devenise critică, datorită necesităţii de a se evita submarinele germane. Iar un nou dispozitiv – radarul – era folosit pentru detectarea avioanelor şi navelor chiar pe timpul nopţii şi pe ceaţă.

Aşa cum am afirmat public de multe ori în ultimii aproximativ 15 ani, consider foarte plauzibil ca Allende să fi fost martor la un experiment real al Marinei, care a încercat să facă o navă invizibilă... pentru radar!

În cartea lor despre Experimentul Philadelphia, autorii menţionează o asemenea posibilitate, citând chiar că un misterios comandant de vas care a spus „Am auzit că au făcut nişte teste... privitoare la efectele unui câmp magnetic puternic asupra aparatelor de detecţie radar". Cu toate acestea, ei nu dau atenţie implicaţiilor evidente ale acestui lucru.

Citând stranii „ponturi", „zvonuri" curioase şi „coincidenţe" uluitoare, ei se lansează într-o harababură de relatări despre OZN şi entităţi stranii. Un canadian numit Robert Suffern a avut, pare-se pe 7 octombrie 1975, o

întâlnire de aproape, în cursul căreia a văzut o farfurie aterizată şi un umanoid înalt de un metru douăzeci. Conform ufologului canadian, el a fost vizitat de trei militari, între care unul de la Serviciul de Informaţii al Marinei SUA, care i-au dezvăluit că luaseră contact cu extratereştrii încă din 1943, de presupus în timpul Experimentului Philadelphia şi că acum cooperau cu ei!

Reuşind astfel să escaladeze misterul testului de camuflaj anti-radar într-un eveniment de senzaţie interplanetar, autorii cărţii sugerează că „dacă un vas ar putea fi proiectat într-un alt continuum spaţial sau energetic printr-o greşeală sau intenţionat, atunci ar fi posibil ca şi ocupanţii săi să poată întâlni entităţi din cealaltă parte". Ei au luat un experiment perfect explicabil, deşi secret, şi l-au transfomat într-o platformă de speculaţie despre extratereştrii aflaţi printre noi şi pacte secrete dintre ei şi guvernul SUA.

Cine erau autorii acestei interesante mostre de confuzie deliberată, publicată acum zece ani sub titlul **Experimentul Philadelphia?** Nimeni alţii decât Charles Berlitz şi William Moore, cei doi care vor colabora din nou într-o lucrare similară de dezinformare, lucrare care a dat cercetării OZN sinistrul „imbold" spre tărâmul bazelor extraterestre şi al autopsiilor secrete, cartea numită **Incidentul Roswell.**

Observaţi contradicţiile. Dacă Marina a luat contact cu extratereştrii vii în cazul Philadelphia în 1943, de ce ar fi fost prăbuşirea de la Roswell, cu patru ani mai târziu, o asemenea surpriză? Şi de ce ar considera-o Moore drept prima ocazie în care armata SUA a fost pusă în faţa presupuşilor umanoizi?

Povestea n-are sens, aşa cum nu are sens faptul că nici unul dintre presupuşii martori ai prăbuşirii de la Roswell nu a menţionat vreodată **mirosul** – în legătură cu micile cadavre. Aşa cum nu are sens faptul că s-ar fi stabilit atât de uşor şi aproape, am putea spune, atât de obişnuit comunicarea cu presupuşii extratereştri, încât SUA ar fi încheiat un pact tehnologic cu ei...

Ceea ce avem aici este un alt exerciţiu de derutare şi

de promovare a unui sistem de credinţe absurd. Evenimentele fizice de o realitate incontestabilă – prăbuşirea de la Roswell şi testul radar Philadelphia – sunt folosite drept puncte convenabile, din care să se introducă în mintea publicului nevinovat o poveste contrafăcută. Puţini oameni se vor opri pentru a cântări contradicţiile, pentru a se întreba asupra motivelor.

În corespondenţa mea cu Carlos Allende nu există nimic care să sugereze că ar avea vreo legătură cu OZN-urile sau că au fost văzuţi extratereştri.

Cam prin 1983, Carlos Allende a apărut la Boulder. Prietena mea Linda Strand, scriitor ştiinţific, a reuşit să-i ia un interviu şi chiar l-a fotografiat.

Amintirea ei despre omul pe care l-a întâlnit în acea zi într-un local studenţesc numit Herbie's Deli este a unui individ ciudat, care făcea afirmaţii trăznite, de genul „toţi oamenii cărora le spun aceste lucruri au un sfârşit timpuriu. În doi ani ai să fii moartă şi îngropată".

A mâzgălit nişte note marginale în exemplarul ei din Experimentul Philadelphia, înainte de a dispărea din nou, aşa cum obişnuiesc să facă vagabonzii şi oamenii fără căpătâi. Dar n-a oferit vreo nouă explicaţie despre ceea ce văzuse.

Cineva s-a folosit de Experimentul Philadephia şi de incidentul Roswell, pentru a promova un mit absurd, deşi seducător şi puternic: extratereştrii au aterizat pe Pământ şi cooperează cu guvernele noastre.

Păcăleala cu Majestic 12 îşi are rădăcinile în deformarea faptelor din Philadelphia, care a jucat un rol în aducerea la disperarea şi în final moartea lui Jessup. Rezultatul net, în ambele cazuri, a fost devierea cercetătorilor de la adevăratele relatări despre OZN. Iar procesul continuă şi astăzi. După patruzeci de ani de acumulări de observaţii, bogate în date fizice şi fiziologice, lumea mai aşteaptă încă primul studiu obiectiv, prima examinare nedeformată a dovezilor.

8

MISTERUL PERSISTĂ

Există un mister autentic, serios, complex, în spatele numărului crescând de observaţii OZN, făcute de martorii din lumea întreagă. Cred că este o ocazie de a face cercetări de bună calitate, de a ne extinde frontierele cunoaşterii. În multe relatări despre întâlniri de aproape şi răpiri, martorii sunt expuşi unui contact cu o formă de conştiinţă pe care ştiinţa modernă pur şi simplu nu o înţelege.

Misterele care rămân fără soluţie atâta timp sunt foarte iritante pentru minte; ele tind să declanşeze speculaţii nebuneşti. Când însăşi existenţa enigmei este negată sec de savanţi aroganţi care nici măcar nu s-au obosit să se uite peste date, când guvernul distruge sau acoperă faptul că proprii săi angajaţi au fost efectiv martori la cele mai bine documentate apariţii, este natural ca speculaţia să se transforme în paranoia, iar cercetarea să o ia razna datorită unor fantastice amăgiri.

În acest punct, chiar acei care ne-ar fi putut ajuta în investigaţiile noastre, mai precis înşişi cercetătorii OZN, s-au împotmolit în propria lor nevoie de a crede în cele

mai bizare teorii, pentru care nu există nici o fărâmă de dovadă reală.

Majoritatea revelaţiilor amăgitoare sunt uşor de înlăturat, cu preţul unui mic efort de gândire raţională şi al unei analize la rece, detaşate. Dar ce te faci când, brusc, îţi apare în faţă ceva care se întâmplă să-ţi **valideze** ceea ce tu consideri o fantezie dintre cele mai nebuneşti, mai exotice şi de necrezut? Respingi un document oficial, ştampilat odinioară STRICT SECRET şi scos de la secret doar datorită presiunilor cercetătorilor independenţi? Respingi o poveste bazată pe fotografii excelente, detaliate? O asemenea validare – sau aparenţă de validare – este cea care i-a adus pe mulţi investigatori raţionali într-o stare în care acum sunt gata să creadă cele mai absurde nonsensuri.

O VIZITĂ ÎN PLEIADE

În categoria nonsens absurd este greu de găsit ceva mai bun decât vestitul caz al lui Eduard „Billy" Meier din Elveţia, care a fost transformat într-o senzaţie mass-media de către o companie de popularizare din Statele Unite. O carte bogat ilustrată, în culori, a fost chiar editată şi publicată de un colonel pensionar al Aviaţiei Militare, Wendlle Stevens şi a devenit o operă clasică în mediul New-Age. A sedus mulţi cercetători inteligenţi ai paranormalului.

Povestea lui Billy Meier este atât de bine cunoscută, încât aici o vom rezuma doar. În tinereţe, acest elveţian a avut mai multe experienţe extraordinare cu diverşe entităţi, mai ales cu o doamnă Semjase, care pretindea că vine din spaţiu, mai prcis de pe ERRA, o planetă din Pleiade. Meier a făcut multe fotografii color ale unor nave spaţiale din Pleiade, legănându-se spectaculos deasupra păşunilor verzi elveţiene.

Când l-am întâlnit pe colonelul Stevens acasă la el în Tucson, tocmai se întorsese dintr-o călătorie în Elveţia şi era entuziasmat de calitatea fotografiilor clare făcute de Meier.

„Un expert de la Hoolywood mi-a spus că imaginile acelea n-ar fi putut fi falsificate nici pentru un milion de dolari", a spus el entuziasmat.

Noţiunea era de o absurditate patentă. Pentru mult mai puţin de un milion de dolari s-ar fi putut construi cu uşurinţă un obiect care să arate ca o farfurie zburătoare şi să plutească în mod corespunzător, suficient de departe pentru a fi fotografiat. Mult timp am fost uimit de faptul că nimeni n-a realizat păcăleala supremă, sub forma unei fotografii **reale** a unei asemenea farfurii zburătoare **reale.** Orice om de ştiinţă ar putea studia o asemenea fotografie, care ar trece toate testele. Deci, de ce dăm întotdeauna peste dovezi dubioase, ca obiectele lui Bill Meier şi lucruri iluminate curios, fotografiate de d-l Ed deasupra curţii sale din Gulf Breeze?

Fotografiile lui Meier, când sunt analizate, corespund cu comportarea modelelor miniaturale suspendate de fir, folosind în general aceeaşi tehnologie grosolană ca şi UMMO. Acest lucru nu li s-a părut relevant miilor de adepţi, care l-au transformat pe Billy Meier într-un guru New Age şi care l-au vizitat în Elveţia pentru a dobândi de la el înţelepciune.

Când am discutat diversele aspecte ale ştiinţei, sociologiei şi filosofiei din Pleiade cu Wendelle Stevens, am aflat că cetăţenii de pe ERRA trăiesc într-o organizaţie strictă, militaristă, condusă după standarde morale bine definite; în comparaţie cu codul lor rigid, Anglia victoriană era un cuib de libertinaj.

– Nu există sex în afara căsătoriei în societatea lor, a declarat colonelul Stevens.

– Ce se întâmplă cu cei care o fac, totuşi? l-am întrebat eu, într-un mod pe care-l credeam logic.

– Sunt aspru pedepsiţi, a fost răspunsul. Verdictul este exil. Bărbaţii sunt trimişi pe o planetă unde sunt numai bărbaţi, iar femeile pe o planetă unde sunt numai femei.

– Avem deja aşa ceva la San Francisco, n-am putut

eu rezista să nu-i atrag atenţia.

Dar colonelului Stevens nu i s-a părut nostim şi am avut senzaţia că nu era îngăduit prea mult umor în augusta prezenţă a pleiadienilor.

O privire mai atentă asupra vieţii lui Billy Meier ne arată o personalitate mult mai complexă decât aceea a unui bărbat simplu de la ţară, care a avut nişte experienţe neobişnuite pe păşunea sa, aşa cum ar vrea să ne facă să credem adepţii săi.

Acest om ciudat a avut încurcături cu legea de la o vârstă fragedă, şi-a petrecut o perioadă în închisoare, a fugit în Franţa, a intrat în Legiunea Străină, a dezertat din Legiune în Africa, a fost mercenar, marinar, pilot de maşini de curse în Turcia; şi-a pierdut un braţ într-un accident de maşină undeva prin Orientul Mijlociu, a ajuns pe o insulă grecească, unde s-a îndrăgostit şi s-a întors în Elveţia împreună cu mireasa, doar ca să descopere că escadrile întregi de nave spaţiale din Pleiade pluteau cu regularitate deasupra păşunii sale: nu chiar ceea ce ar fi de aşteptat de la un fermier elveţian obişnuit. Ar fi desigur o naivitate să ne luăm după aparenţe. Dar exact asta fac acum mulţi adepţi New Age.

În toamna 1989 am plecat în călătorie cu soţia mea Janine spre locul unde trăia Billy Meier, pe dealurile de deasupra Zürich-ului. Ploua, iar iarba verde avea o nuanţă lucioasă sub cerul cenuşiu, nuanţă pe care fotografiile lui Billy o prinseseră admirabil.

Nu ne făceam iluzia că îl vom întâlni într-adevăr pe marele guru. Meier, ni se spusese, ieşea rareori din adăpostul său sărman, doar pentru a întâlni echipele de la televiziune. Bineînţeles, cartea de oaspeţi care ni s-a prezentat era plină de comentariile pline de laude ale reporterilor de la ziare, care veniseră din cele patru colţuri ale lumii – mulţi din Japonia.

Ceea ce am descoperit noi a fost faptul evident că Billy Meier era departe de a fi un fermier sărac. Era bine

îngrijit şi se afla în centrul unei organizaţii bine conduse, care avea propriile domenii, o casă mare şi confortabilă, zeci de discipoli fervenţi care lucrau pământul şi propriul steag albastru închis al lui Semjase. Aveau chiar şi o antenă de satelit, pentru a putea prinde programele de televiziune din America, unde organizaţia are în prezent mai multe centre de răspândire a învăţăturii pleiadiene.

Ne aflam desigur foarte departe de imaginea unui ţăran umil, care trudeşte din zori şi până-n seară, pentru a-şi hrăni familia. Billy Meier, care spune că nu mai are contact fizic regulat cu pleiadienii, s-a transformat într-o celebritate mass-media, cu un evantai de discipoli care îi opresc pe vizitatori şi un alai de indivizi care răspândesc un fel de învăţătură ce nu admite nici îndoiala, nici cele mai elementare întrebări.

Cât despre Pleiade, ciorchinele de stele albastre strălucitoare de pe cerul de iarnă, ele sunt atât de albastre pentru că sunt stele foarte tinere, a căror energie radiază în partea ultravioletă şi violetă a spectrului, o formă de energie care ar fi foarte destructivă pentru orice formă de viaţă încercând să evolueze pe ERRA.

Poate pentru a-şi proteja pielea împotriva acestor raze intens destructive a venit cu regularitate pe Pământ frumoasa Semjase, în vârstă de patru sute de ani, ca să-şi cumpere cosmetice, aşa cum mi-a mărturisit Wendelle Stevens în seara aceea la Tucson.

Nu vi se pare curios că toate aceste lumi extraterestre au nume cu o alcătuire similară, din patru litere: AFFA, UMMO, ERRA, două vocale separate de o consoană dublă? Vom primi oare în curând vizitatori de pe OBBA, ELLU sau INNO? Sau aceste denumiri copilăreşti reflectă pur şi simplu nivelul mental al celor care vin cu asemenea poveşti şi al celor care le înghit orbeşte? Este evident că adepţii au găsit în fotografii şi în mitologia încâlcită ce le înconjoară, validarea personală pe care o căutau în propriile lor vieţi.

LOGICĂ DEFECTUOASĂ

Istoria fenomenului OZN este plină de aşa-zise validări de genul prezentat de Meier şi Stevens şi trebuie să ai un creier mai mult decât raţional pentru a rezista tentaţiei lor. Trebuie un echilibru foarte critic între acceptarea cu o minte deschisă a faptelor noi – o atitudine fără de care n-ar exista progres în ştiinţă – şi refuzul de a te lăsa dominat de vreo autoritate sau credinţă. Şi este necesar un antrenament în această disciplină evazivă: **a fi capabil să distingi clar ceea ce este real de ceea ce ar vrea să fie real.**

În munca mea profesională cu companii de tehnologie înaltă, am întâlnit printre colegii mei mulţi oameni de afaceri, altfel buni în meseria lor, care au dat greş datorită acestei din urmă slăbiciuni, iar eu însumi am căzut în aceasta capcană de două sau trei ori. Dacă nu cauţi în mod deliberat oameni cu minţi critice, capabili să dezbată o anumită credinţă sau un anumit fapt împreună cu tine, este foarte uşor să pierzi din vedere unele date importante.

Uneori cea mai bună reţetă pentru sănătatea mintală este să întorci spatele prietenilor şi să-ţi cauţi proprii critici, chiar adversari, să asculţi cu calm ceea ce-ţi spun şi să-ţi reconsideri propriile fapte şi credinţe pe baza a tot ceea ce ai auzit. Este un medicament greu de înghiţit pentru egoiştii care ajung în cele mai înalte ranguri ale ştiinţei, tehnologiei şi afacerilor: aceştia tind să rămână în cercul foarte strâmt al asociaţilor şi colegilor, întărindu-şi în mod constant şi reciproc prejudecăţile, în loc să le pună sub semnul întrebării. Asemenea predispoziţii se accentuează când subiectul este secret, deoarece datele respective pot fi împărtăşite doar de grupuri de iniţiaţi. Astfel se explică procentul mare de ratări ale multor proiecte tehnologice secrete.

În domeniul cercetării OZN, unde chiar şi faptele cele mai elementare sunt supuse reconsiderării critice, nu este surprinzător că amăgirea este în creştere. Iar ocaziile

pentru dezbateri inteligente lipsesc din păcate, fiindcă fiecare grup de adepţi are propria sa idee mărginită şi îngustă despre fenomen şi se înfurie pur şi simplu doar la sugestia că ar putea exista o altă părere. Aparenţa de validare este înhăţată şi acceptată ca dovadă pentru cele mai trăznite teorii, **deoarece faptele sunt adesea atât de fantastice încât este mai uşor să accepţi teoria decât să verifici datele.**

Un alt exemplu bun de asemenea proces este oferit de un episod extraordinar, pe care prietenii mei francezi îl numesc Moştenirea Teesdale. Arată că fantezia dezlănţuită nu se limitează la fermieri elveţieni ciungi, la antreprenori din Florida sau la savanţii tehnologiei înalte din Zona 51.

MOŞTENIREA TEESDALE

A început ca un roman poliţist, cu un anunţ curios în revista pariziană **Nouvel Observateur** din săptămâna 11-17 martie, 1988.

Nouvel Observateur este un săptămânal de format mare pentru stângiştii eleganţi. Articolele descriu problemele arzătoare ale zilei, nedreptăţile din Lumea a Treia, distrugerea mediului înconjurător şi situaţia grea a săracilor. Printre aceste poveşti generoase şi idealiste sau care stârnesc indignarea, se află reclame bogat ilustrate pentru maşini de lux şi parfumuri scumpe. Mica publicitate cuprinde de la lecţii de yoga până la oferte de consultaţii private la un „sexolog-femeie". Sunt acolo şedinţe de terapie pentru cupluri, masaj californian, shiatsru şi inevitabilele cure de slăbire, care fac lumea mai zveltă şi atrăgătoare. Acestea ar fi greu genul de servicii care să-i atragă pe mecanicii auto de la fabrica Renault, pe cei fără adăpost, care dorm în fiecare noapte pe sub podurile Parisului sau populaţia muritoare de foame din îndepărtata Etiopie. Iar în colţul din dreapta jos al fiecărei pagini, într-un frumos chenar, găsim următorul text:

Administratorii proprietăţii lui A.P.Teesdale, Esq. din Comitatul Durham din Anglia încearcă să intre în contact cu conducătorii unor organizaţii ce ar putea corespunde indicaţiilor din testamentul său.

Grupurile respective sunt organizaţii serioase care au ca scop stabilirea sau întreţinerea relaţiilor cu fiinţe extraterestre.

Cei vizaţi pot atrage atenţia administratorilor asupra existenţei lor, trimiţând o notă despre organizaţia lor şi activităţile acesteia la acest ziar, pentru căsuţa 1001, înainte de martie 1988.

Intrigat de limbajul anunţului un cercetător francez a răspuns, trimiţând câteva documente despre cercetările sale. Curând a primit o telegramă din Londra, pe 31 martie 1988, intitulată Cererea Teesdale. Într-o franceză corectă i se indică înregistrarea candidaturii şi faptul că va fi contactat „foarte curând".

Nu s-a întâmplat însă nimic, până pe 26 ianuarie 1989, când cercetătorul a fost sunat la telefon de un englez, care s-a recomandat Mr. Wensley şi care i-a propus o întâlnire la Paris, pe 28 februarie.

Acest telefon a fost urmat, într-un stil foarte adecvat afacerilor, de o scrisoare cu antetul foarte impresionant Theard, Theard, Smith & Theard 31 Sussex Mansions, Londra SW7, cu numărul de înregistrare T.35.1/MB/WL.89 şi semnată de d-l Bates. Confirma întâlnirea de la Paris, de la Hotelul Intercontinental, la orele 7.00 seara: „Vă rugăm să aveţi amabilitatea să întrebaţi la recepţie de d-l Grapinet, care vă va întâmpina".

La ora fixată, corespondentul meu a sosit la hotel împreună cu un prieten. Doi oameni bine îmbrăcaţi, dintre care unul s-a prezentat drept d-l Grapinet, i-au ieşit în întâmpinare. Ei l-au anunţat că locul întâlnirii fusese

schimbat într-un salon privat dintr-un restaurant parizian, unde urmau să se întâlnească cu ceilalţi candidaţi. În plus, francezul trebuia să meargă singur acolo, fără prietenul pe care îl adusese ca martor.

Cei doi reprezentanţi ai Theard & Co. l-au dus cu maşina la restaurant, unde a întâlnit, atât cât îşi poate aminti, următorul grup remarcabil. Mai întâi erau alţi doi candidaţi, care s-au dovedit a fi Francois Raulin, un distins chimist de la Universitatea din Paris şi care a făcut cercetări despre natură şi originea vieţii, şi Claude Vorilhon, un notoriu şef de sectă, care a pretins că a avut contact cu fiinţe extraterestre şi a început să organizeze o mişcare pe plan mondial.

Deşi am publicat descrierea activităţii acestui grup Raelian în lucrări anterioare, ar putea fi util să reamintesc că emblema lui Vorilhon, o svastică în interiorul stelei lui David, i-a fost dată, după cum pretinde el, de extratereştri. El i-a întâlnit în repetate rânduri, a călătorit împreună cu ei, şi odată a fost îmbăiat în mod foarte plăcut de către un grup de atrăgătoare femei-robot.

Cele mai remarcabile fapte legate de Rael-Vorilhon sunt că el a atras un mare număr de discipoli – între care mii de adepţi din Canada franceză – iar cultul pare să aibă surse de venituri, mult peste donaţiile turmei sale, ducând la unele speculaţii despre mişcarea raeliană, care, ca şi grupul lui Prevost după Pontoise, ca şi UMMO în Spania şi ca Templul Poporului al lui Jim Jones, ar fi putut atrage atenţia specialiştilor în inginerie socială, motivată de observarea şi supravegherea unor asemenea sisteme de credinţă.

La restaurant, care era situat pe Rue du Cloître Notre-Dame, fusese pregătită o masă în formă de pot-coavă. În jurul mesei, pe lângă cei trei candidaţi, erau următorii doisprezece:

D-l M.Bates de la Theard & Co.;

D-l X1, un asociat al d-lui Bates;
D-şoara X2, o asociată a d-lui Bates;
D-şoara X3, secretară la Theard & Co;
D-l Grapinet, un francez;
D-l X4, alt francez, care îl însoţise în maşină pe d-l Grapinet, de la Hotelul Intercontinental;
D-l Lalande, care a fost prezentat drept specialist francez în informatică şi inteligenţă artificială;
D-l X5, avocat francez;
D-l X6, avocat francez;
D-l X7, fizician francez;
D-l X8, inginer francez;
D-l Cellier, preot.

Corespondentul meu s-a aşezat între d-l Cellier şi inginerul X8; nici unul dintre ei nu auziseră de Theard & Co şi nu aveau nici o legătură cu răposatul domn Teesdale. Tot ce ştiau era că fuseseră invitaţi la această cină.

În acest punct, d-l Bates a rezumat cerinţele însărcinării încredinţate lor de către răposatul A.P.Teesdale şi a citit „confesiunea", care reprezenta motivaţia majoră a dorinţei şi testamentului său.

CONFESIUNEA LUI TEESDALE

„Cu oarecarea reticenţă am aşternut în sfârşit pe hârtie unele dintre amintirile mele despre cele două mari conflicte ale acestui secol", începea confesiunea.

Continua cu unele detalii personale despre autor. Născut în 1899, s-a înrolat în armata britanică în 1916 şi curând s-a trezit în tranşeele din nordul Franţei. Într-o zi cenuşie de noiembrie, a luat parte la un atac şi a fost surprins de explozia unei bombe. „Totul s-a topit într-un fulger prelungit". Credea că a murit, când a auzit o voce care-i spunea că nu e mort, dar nici viu: „Eşti în afara acestor lucruri".

Teesdale continua cu descrierea unei experienţe apropiate de moarte, caracterizată de o senzaţie de alb şi

auriu, cu o zonă centrală mai întunecată, unde se afla o personalitate definită, ce s-a prezentat drept „o santinelă pentru cei ce au adus viaţa pe planetă".

> Am încercat timp de luni întregi să găsesc pe cineva", a spus vocea, explicând că rezervele sale de energie s-au epuizat după mii de ani de aşteptare şi că nu se putea manifesta decât când avea loc o izbucnire de energie în vecinătatea sa.

Teesdale, care s-a trezit în noroiul de pe câmpul de luptă, a descoperit că avea în mână un obiect ciudat, în timp ce vocea interioară îi spunea:

> S-a hotărât ca rasa umană să primească un indiciu. Tot ce ţi se cere este să încredinţezi acest lucru celor mai buni savanţi ai voştri".

Teesdale a supravieţuit războiului şi a continuat să considere obiectul găsit în noiembrie 1916 drept un fel de talisman personal.

Cu un sfert de secol mai târziu, s-a trezit luptând în alt război. Se afla în timpul retragerii de la Dunkerque, alergând spre o barcă împreună cu alţi opt, când l-a lovit o schijă în coapsă. Unul dintre oameni l-a târât spre barcă şi l-a aruncat înauntru. Un avion german care se rotea pe deasupra a aruncat o bombă asupra lor. În acel moment, Teesdale a avut o repetare a experienţei cu fulgerul de lumină, impresia de alb şi auriu, centrul mai întunecat şi vocea, dojenindu-l fiindcă n-a dat „indiciul" cui trebuia.

De fapt, el încercase odată să-l dea unui prieten doctor, dar respectivul nu făcuse altceva decât să se încrunte. Mai târziu, un chimist şi un biochimist i-l înapoiaseră la fel, fără comentarii. Era vina lui, a întrebat el, dacă obiectul primit de el nu-i impresionase pe acei oameni?

Vocea a spus că i se va da un al doilea obiect. Cele

două vor constitui împreună o dovadă ştiinţifică clară.

Teesdale n-a mai servit de atunci în armată, rămânând însă şchiop pentru restul vieţii. Cât despre obiectele primite, nu şi-a îndeplinit niciodată misiunea de a le da spre analiză. Oamenii cărora le menţiona, respingeau povestea. A considerat insuportabil să fie suspectat de tulburări mintale. Avea destule de făcut, şi-a spus el în concluzie, trebuind să acorde multă atenţie averii familiei. Dar se simţea vinovat fiindcă nu dăduse curs acestor două întâmplări remarcabile. Totuşi, a hotărât că „trebuie oferite toate mijloacele persoanei sau persoanelor care vor clarifica sensul – dacă aceasta există – experienţelor mele din Franţa".

Şi mai stipula că:

> Aceste persoane vor fi alese de cei mai competenţi judecători posibili... în acest scop (şi poate spre mântuirea sufletului meu nemuritor) nu trebuie precupeţit nici un efort şi nici o cheltuială.

Deci, pentru îndeplinirea instrucţiunilor date lui Teesdale de misterioasa voce extraterestră, avocaţii săi conveniseră întâlnirea de la Paris într-un salon privat al unui restaurant de lux de lângă Notre-Dame.

TALISMANUL

După prezentarea spovedaniei şi a dorinţelor răposatului domn Teesdale, avocaţii săi au dat cuvântul candidaţilor. Unul după altul, d-l Raulin, prietenul meu, cercetătorul şi Claude Vorilhon au vorbit câte o oră, descriindu-şi activitatea şi calificarea.

După aceste prezentări formale, Comisia a deliberat în secret. Candidaţii au fost curând rechemaţi în salon şi s-a anunţat verdictul:

„Am ales ca primitor al moştenirii Teesdale pe

Claude Rael Vorilhon, a spus d-l Bates, „fiindcă el prezintă profilul cel mai apropiat de spiritul testamentului".

Vorilhon a primit un container mare criogenic de laborator, măsurând cam treizeci de centimetri la bază şi treizeci şi opt de centimetri înălţime. Gheaţa de pe pereţii săi nu lăsa să se vadă materialul. Probabil conţinea misteriosul talisman extraterestru. Iar averea lui Teesdale urma să revină sectei.

Trei zile mai târziu, cercetătorul francez a avut o discuţie la telefon cu Francois Raulin. Nici unul dintre ei nu primise vreun semn de viaţă de la Vorilhon, în ciuda asigurării acestuia că le va da obiectul pentru analiză.

De-abia pe 16 martie corespondentul meu a fost contactat de un asociat al lui Vorilhon, un individ numit Dominique Renaudin. Telefona cam alarmat. Nu era nici o ştire despre moştenire, nici bani şi nici vreun contact ulterior cu firma Theard & Company. Ufologii francezi au hotărât, cam târziu, că era timpul să facă un efort serios pentru a căpăta un răspuns de la partea engleză.

Prima acţiune de afaceri a fost o vizită la birourile Theard, Theard, Smith & Theard, a căror adresă era trecută clar pe frumoasa lor hârtie cu antet. Din nefericire, n-au putut găsi nici un număr de telefon al firmei. Adresa datată, 31 Sussex Mansion, este lângă Institutul Francez din Kensington, dar numerele se opresc la 29.

Există un râu Teesdale în Comitatul Durham, dar a existat oare vreodată un domn pe nume A.P.Teesdale? Destui oameni ar dori într-adevăr să afle răspunsul la această întrebare. Aceştia ar vrea să ştie şi de ce avocaţii pentru presupusa proprietatea au venit până la Paris să găsească nişte candidaţi potriviţi, când Londra este plină de grupuri ce fac cercetări similare. De ce i-au dat containerul lui Vorilhon, care era clar ales dinainte, când ceilalţi candidaţi erau mai în măsură să analizeze talismanul şi să aducă rezultatele în atenţia unor oameni de

ştiinţă calificaţi? De ce complicata şaradă a unei cine pentru cincisprezece persoane într-un restaurant din Paris şi de ce să se obosească să facă mai multe prezentări când era evident că Rael-Vorilhon va primi premiul?

Ce rol jucau ceilalţi membri ai grupului? Se pare că fuseseră invitaţi doar ca umplutură, ca figuranţi pe scenă.

Moştenirea Teesdale este teatru curat. Scena de la restaurant ar fi putut fi visată de John Fowles, marele romancier care a descris în **Magicianul** un teatru similar jucat pentru a oferi plăceri ezoterice unor maeştri ascunşi.

Şi totuşi există în această istorie un element absurd, care ne reaminteşte de afacerea UMMO şi despre toată controversa despre farfuriile zburătoare prăbuşite din Statele Unite. Din acest motiv am prezentat-o aici.

Cine ar putea nega că există o moştenire Teesdale? Cum am putea pretinde că avocaţii d-lui Teesdale nu erau reali? O jumătate de duzină de savanţi francezi, ingineri, un preot şi mai mulţi cercetători s-au întâlnit cu ei şi au cinat împreună. Mai mult, talismanul a fost într-adevăr înmânat unuia dintre cei trei candidaţi, selectat corect printr-un procedeu legal. Este oare relevant că Theard & Company n-au existat niciodată? Sau că un englez bogat ar fi putut cu uşurinţă să plătească oricărui laborator de analize al Poliţiei din Anglia pentru a analiza talismanul, iar rezultatul să fie pur şi simplu publicat pe cheltuiala lui, pentru edificarea întregii lumi, în loc să recurgă la această şaradă complicată? Vă las pe dumneavoastră să răspundeţi.

Revelaţiile sursei extraterestre a lui Teesdale, care pretinde că îi reprezintă pe cei care au creat viaţa pe Pământ, dar i se termină în mod jalnic energia necesară pentru a comunica cu noi, sunt de o absurditate patentă. Din nou, este acest lucru relevant?

Poate că însuşi absurdul acestor afirmaţii conţine lecţia. Aserţiunile UMMO şi amintirile multor răpiţi sunt de asemenea absurde. Afirmaţiile legate de Majestic 12 şi

fascinaţia pentru hieroglifele din cazul prăbuşirii de la Roswell sau extratereştrii cenuşii din Zona 51 nu au altă sursă.

Moştenirea Teesdale este doar ultima dintr-o serie de asemenea manipulări. În iunie 1974, cercetători din mai multe grupuri britanice au primit casete de la o misterioasă organizaţie ce-şi spunea APEN (Aerial Phenomena Enquiry Network = Reţeaua de Cercetarea a Fenomenelor Aeriene). Aceasta îşi descria propria activitate drept un efort clandestin, strict secret, de a descoperi adevărul despre OZN-uri. „Comandantul Suprem" era un bărbat numit, chipurile, James T. Anderson, necunoscut în domeniul respectiv.

În 1975 şi 1976, treizeci sau patruzeci de persoane din Anglia au primit note cu antetul APEN. Ştampilele de pe plicuri erau din multe locuri îndepărtate. Notele încercau să-i implice şi pe alţii, folosind afirmaţiile de genul „Jenny Randles ştie mai multe despre activităţile noastre".

Organizaţia BUFORA a fost vizitată de doi indivizi de la APEN, dornici să găsească un intermediar care „să dea pe piaţă nişte informaţii secrete". Sună familiar?

Au fost expediate anonim manuscrise diverşilor cercetători, cu cererea de a fi date diferitelor reviste, spre o posibilă publicare. Cercetătorii OZN britanici, care sunt fie mai deştepţi, fie pur şi simplu mai cinici decât colegii lor americani, au mirosit că este vorba de o pisică moartă şi au refuzat să coopereze.

Acest eşec în cooptarea cercetătorilor la păcăleală nu i-a oprit pe APEN. Lui Randles şi altora le-au fost trimise informaţii despre apariţii false, martori autentici au primit numărul de telefon al APEN pentru a-i suna şi s-a făcut chiar efortul de a trimite poliţia să ancheteze evenimentele inexistente.

Când s-a făcut o anchetă serioasă pentru a se descoperi sursa scrisorilor, s-a luat urma hârtiei APEN,

după filigran şi caracterul literelor, făcându-se încercarea de a implica respectata revistă, **Flying Saucer Review!** Evident, autorii păcălelii au încercat să creeze o confuzie totală şi să provoace ură şi suspiciune printre cercetătorii britanici. Activtatea APEN pare să fi încetat în 1978 şi 1979.

Aici se joacă un joc. Însă cărţile sunt imprimate cu cerneală invizibilă, masa este aşezată în centrul unui labirint de oglinzi, iar jucătorii pe care-i aşteptăm poate că n-au existat niciodată, ar putea fi morţi sau, ca răposatul domn Teesdale, a cărui existenţă este atât de clar demonstrată de natura tangibilă a moştenirii sale, ar putea fi oameni morţi care n-au existat decât în imaginaţia avocaţilor lor.

ÎNTÂLNIREA DE LA LAS VEGAS

Am povestit istoria lui Billy Meier şi istoriile şi mai bizare ale lui Teesdale şi APEN, pentru a spulbera orice părere a cititorului că „asta nu se întâmplă cu adevărat " sau că „este numai în imaginaţia oamenilor", un produs al laturii mai stranii a conştiinţei omeneşti, o simplă fluctuaţie inofensivă, în cadrul furtunilor psihosociologice ale societăţii moderne.

Cât de stranii ar fi, toate acestea se întâmplă în lumea reală. Oamenii aceştia există sau măcar avocaţii lor, iar jocurile pe care le joacă sunt jocuri serioase, periculoase. Cititorul trebuie să fie convins de acest fapt, înainte ca eu să-l pot purta în etapa următoare, care a fost interviul meu cu de-acum faimosul informator al lui John Lear, Dennis, omul care îl convinsese pe Lear că savanţii extratereştri lucrau împreună cu oamenii în Zona 51.

Deşi John Lear a refuzat să dezvăluie sursa sa de informaţii, un pic de muncă de detectiv l-a identificat repede drept Robert Lazar, colaborator tehnic al Bazei. George Knapp, reporter la televiziunea din Las Vegas i-a

luat chiar un interviu lui Lazar timp de câteva ore; în martie 1990. Ceea ce mi-a spus a fost surprinzător şi neliniştitor, adăugând încă un strat de glazură pe tortul misterului. Din nefericire, n-a oferit nici o informaţie nouă despre ceea ce se afla, dacă se afla, înăuntrul tortului.

Interviul luat de Knapp lui Robert Lazar a explodat ca o bombă în rândurile ufologilor americani. Aveau în faţă un tânăr hotărât, exprimându-se limpede, bine pregătit, care ştia fizică şi care susţinea că a văzut nouă farfurii zburătoare în hangarele din zona S-4 din apropiere de Groom Lake şi Zona 51. Nu numai că le văzuse, ci fusese angajat să le copieze sistemul de propulsie, care se baza pe antigravitaţie şi folosea un element stabil super-greu – mai precis, elementul 115 – în cadrul combustibilului său. Lazar a umblat cu elementul 115 şi a avut o bucată din aceasta acasă pentru o vreme. Existau zvonuri că cineva ar fi încercat să-l omoare pe Lazar din cauza acestor dezvăluiri şi circulau tot felul de speculaţii bizare despre discuţiile acelea grozave din hangarele Aviaţiei Militare. Noaptea, localnicii se adunau pe şoseaua care mărgineşte la nord Baza Aeriană Nellis pentru a urmări luminile de pe cer, care ar fi putut fi simple teste cu rachete sau avioane teleghidate, sau chiar zboruri experimentale de farfurii zburătoare capturate. La Cafeneua Rachel, obişnuiţii barului şi echipa de cowboy locali schimbau pe nerăsuflate impresii despre obiecte stranii care apar din senin deasupra deşertului. Uneori apăreau şi indivizi ciudaţi la Cafeneaua Rachel. Iar toată lumea auzise de Robert Lazar. Înainte de a putea fi puşi efectiv în contact cu Robert Lazar, prietenii mei şi cu mine a trebuit să trecem de George Knapp şi unul dintre asociaţii apropiaţi ai lui Lazar. Ei ne-au explicat că prea mulţi entuziaşti OZN îl plictisiseră pe Lazar cu teoriile lor şi îl făcuseră în toate felurile, de la erou la mincinos. Robert Lazar avea senzaţia clară că nu este nici una, nici alta.

Am fost de-a dreptul intrigat de Robert Lazar, de sinceritatea lui, de felul său direct de a fi şi de a reflecta serios asupra întrebărilor noastre înainte a ne da un răspuns. Această calitate nu-i caracterizează pe majoritatea celor intervievaţi de mine pentru această carte. Aceia tindeau să aibă gata toate răspunsurile, chiar înainte de a li se pune întrebarea! Când venea vorba despre fizică, foloseau termenii tehnici în mod impropriu, confundând masa cu greutatea şi viteza cu acceleraţia. Mulţi dintre ei nu ştiau măcar care este diferenţa dintre galaxie şi sistem solar, dintre viteza luminii şi viteza sunetului. Nu aşa se întâmpla cu Lazar. Avea un limbaj tehnic precis. Iar acest fapt făcea povestea lui şi mai curioasă.

Avea două diplome de fizică, spunea el şi lucrase la California Tech. Se specializase în construcţia de detectoare de particule alfa, pe care le vindea şi acum Laboratorului Naţional de la Los Alamos.

Într-o zi, în decembrie 1987, fusese contactat pentru o slujbă în cadrul Serviciului de Informaţii al Marinei. Interviul a avut loc într-o uzină EG & G, constructor de armament, deşi aceasta nu însemna că respectiva companie ar fi implicată în proiectul în sine.

De atunci, mi-a spus Lazar, a fost chemat la intervale neregulate, trebuind să se ducă într-un anumit loc, de unde era luat de un autobuz cu ferestrele opace. Autobuzul îl lăsa la o instalaţie din deşert, unde se aflau o serie de hangare în pantă, săpate în munte. În aceste hangare se aflau nouă farfurii zburătoare solide, de culoare argintie.

– Le-ai văzut zburând? l-am întrebat eu pe Lazar.

– O dată, de la vreo treizeci până la vreo şaptezeci de metri distanţă. Partea inferioară strălucea în albastru, dar altfel nu era ionizare în jurul lor.

– Ce fel de treabă făceai?

– Le copiam sistemul de propulsie. Mi-au dat nişte note informative despre asta. Multe dintre ele n-aveau nici

un sens.

– Ce vrei să spui?

– Păi, mai întâi, la instalaţie nu se desfăşurau lucrări teoretice. Şi mare parte din cercetarea fizică era necorespunzătoare. Ne-au spus că o echipă tăiase unul dintre reactoare în două, cu fierăstrăul. Când încercaseră să-l pună în funcţiune, le explodase în faţă. Asta s-a întâmplat în mai 1987, înainte de a-i scoate pe ruşi din proiect.

Desigur, era absurd. Nimeni cu mintea întreagă n-ar fi făcut asta; un şef de proiect ar fi trebuit să-i oprească. Lazar a fost de acord: nu avea nici un sens. Nici prezenţa lui acolo nu avea sens. A spus:

– Eu nu sunt fizician cercetător. Dacă acelea erau într-adevăr farfurii extraterestre, cei mai buni savanţi din ţară ar fi trebuit să lucreze asupra lor. În loc de asta, ne-au dat notele acelea informative şi ne-au zis să încercăm tot ce dorim. Nu se nota nimic.

– Ce aveai în laborator, pe bancul de lucru?

– Un voltmetru digital, a spus Lazar.

– Numai atât? a exclamat unul dintre prietenii mei.

– Mai aveam şi un osciloscop. Asta-i tot.

Unde erau sistemele de inspectare cu raze X, analizatoarele multicanal, generatoarele de semnale, care sunt instrumente standard ale tehnologiei înalte?

Din nou ne loveam de un zid de absurditate. Experienţa lui Robert Lazar fusese teatru curat.

– Când ai încetat să mai lucrezi acolo? l-am întrebat.

– În mai 1988. Stai, poate că era mai 1989.

– Care dintre ele?

– Nu-mi amintesc. Mi-este neclar.

Confuzia era prea grosolană pentru a fi luată drept simplă distracţie.

– Ai câteodată impresia că amintirea acestor evenimente este mai slabă decât ar fi de aşteptat?

– Au făcut ceva cu memoria mea, a spus el cam trist.

– Ce vrei să spui?

– Era un fel de infirmerie în spatele instalaţiei. Acolo mi-au făcut tot felul de teste.

– Poţi să descrii testele?

– Păi, mai întâi, mi-au luat o groază de sânge. Spuneau că este necesar din cauza lucrurilor cu care lucram.

– Ce altceva?

– Mi-au dat să beau un pahar plin cu un lichid galben care mirosea a pin. Şi se pare că m-au hipnotizat de mai multe ori, n-am aflat niciodată de ce.

– Câţi doctori erau acolo?

– Erau femei. O doctoriţă şi o soră.

– Cine te plătea?

– Serviciul de Informaţii al Marinei.

– De ce te-ai oprit?

– Nu mi-a plăcut proiectul.

– Ce formă aveau notele informative?

– Erau broşuri subţiri, format scrisoare. Erau peste două sute.

– Ce fel de sistem de control al documentelor se folosea?

– Documentele n-aveau numere, dacă asta vrei să spui.

– Ce agenţie le emisese?

– Nu erau indicii asupra originii lor. Era doar text, pe care-l luai cum voiai.

– Ce nivel de secret?

– N-aveau nici o ştampilă de secret pe ele.

– Unele pagini erau marcate cu cuvinte ca Noforn sau Confidenţial?

– Nu.

Şi asta era absurd. Orice document dintr-un proiect secret este urmărit printr-un sistem de control. Broşurile în chestiune, care descriau, se pare, cel mai secret proiect din

istorie, ar fi trebuit să fie controlate strict. Aşa cum stăteau lucrurile, Lazar ar fi putut să-şi vâre vreunul în cămaşă şi să plece de-acolo cu el, în mod legal. La urma urmelor, nu obţinuse el o mostră din faimosul element 115? L-am întrebat şi despre asta.

– Elementul 115 nu este radioactiv?

– Evident că nu. L-am ţinut acasă la mine.

– Nu credeam că elementele super-grele sunt stabile, am spus eu. Majoritatea nu sunt. Dar există o zonă de stabilitate pentru numerele mai mari, peste 110.

Şi aici, Lazar dovedea cunoştinţe bune de fizică atomică, lucruri care nu sunt de obicei la îndemâna unui profan. De fapt, un articol despre elementele super-grele – publicat, destul de straniu, în numărul din mai 1989 al lui **Scientific American**, atunci când la Las Vegas începuseră să iasă la suprafaţă poveşti despre Lazar – spunea că fizicienii se aşteptau ca elementele superioare să fie relativ stabile.

Dar ce poate însemna stabilitatea pentru elemente atât de insesizabile, încât este nevoie de cele mai mari piese de aparatură ştiinţifică de care dispune omul, pentru a contopi prin coliziune nucleele grele sau pentru a le sâcâi cu fuziunea la rece?

Răspunsul este că, atunci când experimentatorul are noroc, ele durează destul pentru ca produsele descompunerii să fie sesizate într-o clipită de detectoare extrem de rapide.

Unul dintre produsele descompunerii este o particulă alfa, iar Lazar, care spunea că vinde detectoate de particule alfa la Los Alamos, ar fi trebuit să ştie asta. Aşa încât, atunci când a descris o bucată din elementul 115, pe care îl ţinuse acasă – într-o cutie de rolă de film, după cum a reieşit – am ajuns în alt impas. Cu toată aparenta onestitate a răspunsurilor sale, Lazar nu ne oferea indicaţii utile.

Mai era însă subiectul asupra căruia eram

nerăbdători să aflăm răspunsul. Aşa încât i-am pus aceeaşi întrebare pe care le-o pusesem lui Lear, Cooper şi multor altora:

– Ai văzut vreodată un extraterestru?

– Nu, a venit răspunsul.

Iar alergasem după himere.

– John Lear a venit la mine acasă la cină şi mi-a spus în faţă că informatorul lui, Dennis, a văzut un extraterestru. Iar tu eşti Dennis.

Lazar s-a foit neliniştit pe scaun.

– Păi, asta a fost atunci când un colaborator al meu mi-a zis, dacă vrei să vezi într-adevăr ceva, vino cu mine pe coridorul ăsta şi nu te opri. Am privit printr-o uşă cu geam armat şi am văzut ceafa a ceva, cu doi militari lângă el. Putea să fie orice, putea să fie un manechin.

În noaptea aceea, după ce am fost zăriţi de paznicii de la Baza Aeriană Nellis, aşa cum am descris în prolog, am cinat la Cafeneaua Rachel. Un om mergea de la o masă la alta, cu un obiect ciudat în mână, o îngrămădeală de iarbă uscată şi bucăţi de crengi, cu o gaură la un capăt.

– Este un cuib de pasăre extraterestră, zicea el. Vine de pe altă planetă.

Această afirmaţie putea fi la fel de adevărată ca tot ce auzisem în ziua aceea despre cele nouă farfurii zburătoare din hangarele secrete ale Bazei din Nevada.

Îmi dădusem adresa de acasă asociaţilor lui Lazar. După câteva zile am început să primesc nişte scrisori ciudate de la un colonel din Las Vegas care mă invita să petrec o lună – cu toate cheltuielile plătite – împreună cu un grup de doisprezece oameni care pregăteau o schimbare de credinţă majoră în America. Pregătirea mea, scria el, era „un avantaj hotărâtor". Stimulentul pentru a mă alătura grupului era stabilirea contactului cu extratereştri. Fiindcă am ignorat prima scrisoare – includea emblema grupului, un desen neonazist, cu un vultur cu simbolul SS şi un

mănunchi de fulgere în gheare – colonelul mi-a trimis o a doua scrisoare, mai precisă. „Dacă eşti sincer în dorinţa de a lua contact cu ei, putem discuta, dar numai dacă guvernul nu este implicat".

Ca să-mi arate că era serios, corespondentul meu a inclus informaţiile detaliate: longitudinea şi latitudinea unei anumite apariţii OZN, datând din mai 1943. Aveam senzaţia că problema intra într-o fază nouă şi periculoasă, iar această senzaţie urma să fie întărită în curând de o serie tulburătoare de noi dezvăluiri, care au ieşit la iveală după discreditarea lui Lazar.

SPECTACOLUL DE MARIONETE

Într-o seară, pe la mijlocul lui 1990, un reporter radio independent mi-a telefonat acasă la San Francisco. Cu răsuflarea tăiată, m-a anunţat că un individ venise cu noi dezvăluiri senzaţionale. Îl abordase pe Stanton Friedman pentru a-i spune că voia să discute confidenţial cu un membru al mass-media. Reporterul care mă sunase răspunsese la această cerere printr-o scrisoare, dar scrisoarea n-a ajuns la destinaţie. Fusese oare interceptată de guvern?

– Mi-e teamă că i-am pus viaţa în pericol, mi-a spus reporterul, evident înspăimântat.

Mi-a spus ce ştia despre misteriosul său informator. Fără a intra prea mult în amănunte – bineînţeles că n-aş vrea să fiu răspunzător de luarea în vizor a cuiva de către o trupă de şoc guvernamentală de la Washington! – să zicem că omul lucra la o mare Bază a Aviaţiei Militare din California, despre care pretindea că are personal din cadrul Majestic 12 şi unde se observau cu regularitate farfurii zburătoare. Avioanele supersonice americane le luau de deasupra Polului Nord şi le însoţeau până în Zona 51 din Nevada. Se mai întâmplau şi alte lucruri acolo, prea oribile pentru a fi descrise, ca de obicei.

Telefonul omului era supravegheat îndeaproape,

desigur, iar în faţa casei lui era adeseori parcată o maşină suspectă.

Când am început să pun câteva întrebări amănunţite despre această poveste, care la prima vedere suna fascinant, am aflat că informatorul nostru ştia în realitate cine îi urmăreşte telefonul. Numele de cod al acestuia era Omul Păianjen. S-au întâlnit într-un bar, după ce Omul Păianjen a ieşit la pensie şi au schimbat câteva cuvinte prieteneşti:

– Eşti un om bun, i-a zis Omul Păianjen. Suntem desigur bucuroşi că eşti printre cei de la unitate. Dar vezi să nu vorbeşti vreodată cu presa.

Asemenea conversaţie seamănă cu afirmaţiile lui Robert Lazar despre copierea unui mijloc de propulsie antigravitaţional, cu ajutorul unui voltmetru. Când prietenul meu, reporterul a adăugat că misteriosul său contact continua să audă clic-uri în telefon şi când am descoperit că individul mai vorbise de fapt cu cel puţin alte patru persoane având legătură directă cu mass-media sau cu grupurile OZN din California, i-am spus că poate să se ducă să se culce liniştit, fără să-şi mai facă griji că sursa lui va fi foarte curând asasinată, doar fiindcă lipsea o scrisoare.

– Nimic din toate astea nu are sens, i-am spus. Cu tehnologia de azi, ar trebui să-ţi pună cineva clic-uri speciale pe linie ca să le auzi când îţi înregistrează convorbirea. A trecut multă vreme de când un specialist trebuia să atingă efectiv un circuit telefonic, ca să-l asculte. Cât despre informatorul tău, este de neconceput să lucreze la o Bază a Aviaţiei Militare şi să fie atât de ostentativ de nepăsător în privinţa securităţii, chiar dacă n-ar fi fost pe cale să dezvăluie lumii întregi secretele OZN-urilor.

Imediat ce această sursă a dispărut într-o relativă obscuritate, a apărut alt informator cu răsuflarea tăiată.

Era un pilot din Midwest. Avea un prieten în Aviaţia Militară, care avea de povestit o istorie OZN oribilă şi

incredibilă. Desigur, nu-i putea da numele; nici nu existau fapte, date sau locuri verificabile...

Apoi a venit dezvăluirea de către reporterul specializat în anchete, Howard Blum, în cartea sa din 1990 **Out There** (Acolo departe), că un anumit colonel Harold E.Philips reunise un grup de lucru la Pentagon în februarie 1987. Dând impresia că a descoperit organizaţia secretă a cărei existenţă a fost tot timpul bănuită de ufologi, Blum pretinde că Philips i-a dat instrucţiuni să păstreze secretă existenţa grupului faţă de opinia publică şi de agenţiile guvernamentale. Scopul acesteia era să dovedească existenţa vieţii extraterestre.

Acceptarea acestor noi dezvăluiri de către ufologi este un alt exemplu de ceea ce psihiatrii numesc „capacitatea scăzută de a descoperi defectele de logică".

Cartea lui Blum (publicată de Simon & Schuster) este subintitulată **Căutarea secretă a extratereştrilor de către guvern** şi ascunde sub o aparenţă înşelătoare faptul că dacă un asemenea grup de lucru a fost constituit de-abia în 1987 pentru a studia fenomenul – reunind analişti tehnici care, judecând după reacţiile lor la informarea iniţială, ştiau foarte puţin despre subiect – atunci guvernul SUA trebuie să fi fost desigur foarte orb, stupid sau amândouă, în cei patruzeci de ani anteriori.

Cheia Grupului de lucru Phillips poate fi aflată chiar din modul în care dezvăluirea a ieşit la iveală: Blum a fost abordat de un angajat al NSA în timp ce lucra la o carte despre cazul de spionaj Walker. „S-a discutat o mulţime la NSA despre spaţiul extraterestru. Treburi ciudate. OZN-uri". Şi individul a continuat. „Au făcut un fel de grup de lucru pentru stele. O comisie de energici care au luat la ţintă OZN-urile".

Asemenea afirmaţii din partea unui angajat al NSA este cam ca Papa dând telefon la **Playboy** ca să le sugereze să-i trimită un reporter la Vatican, pentru a-i lua interviu

despre viaţa sa sexuală. Doar dacă, bineînţeles, cineva de la NSA nu voia să-i scoată de pe linie pe cercetătorii OZN, trimiţându-i din nou la vânătoare după o adunătură de tehnocraţi şi inofensivi.

Adevăratul grup secret trebuie să fi existat din anii patruzeci. Eu, personal, bănuiesc că a fost probabil reorganizat pe la începutul anilor cincizeci şi de atunci a funcţionat în continuu. Cum ştiu asta? Pur şi simplu fiindcă am întâlnit destui indivizi de încredere care mi-au povestit cazuri în care fotografiile au fost confiscate, când martorilor li s-a spus de către ofiţeri ai armatei că trebuie să uite ceea ce au văzut pe cer.

Într-un caz, un inginer sud-american a fost abordat de doi indivizi de la Ambasada locală a SUA, după ce întâlnirea sa de aproape a fost menţionată pe scurt într-un ziar. Omul, pe care l-am interogat îndelung, când m-am întâlnit cu el în Costa Rica, mi-a dat amănuntele legăturii sale cu un grup de cercetare OZN american, care l-a dus cu avionul în regiunea Washington. Relatarea precisă pe care mi-a făcut-o – descrierea casei, împrejurimile, tehnicile de interogatoriu, interacţiunea dintre diverşii specialişti – n-ar fi putut fi inventate sau cunoscute de el. Aceasta s-a întâmplat în 1974, cu mulţi ani înainte de presupusa întrunire de la Pentagon, prezidată de colonelul Phillips, întrunire ai cărei participanţi par să nu fi ştiut nimic despre subiect, despre teoria acestuia şi despre alternativele la ipostaza extraterestră.

Grupul secret al colonelului Phillips nu este adevăratul grup secret, este doar ultimul morcov legănat în faţa unui public mereu dornic de noi dezvăluri.

În iulie 1990, şase soldaţi americani staţionaţi în Germania într-o unitate a Serviciilor Secrete şi-au părăsit postul şi au dispărut. Au fost găsiţi la Gulf Breeze, Florida, unde aşteptau să vină să-i ia farfuriile zburătoare. Armageddonul era iminent, au spus ei, iar Iisus se va

întoarce într-un OZN pentru a începe ridicarea la ceruri.

Propria lor misiune era, se pare, să-l ucidă pe Anticrist.

Aparent, soldaţii mai credeau că OZN-urile îi vor duce într-o bază secretă a farfuriilor zburătoare din New Mexico...

Există desigur un izvor nesfârşit de astfel de poveşti, acestea fiind întotdeauna prezenţa unor oameni dispuşi să le creadă, dar care n-au posibilitatea să le verifice. Aşa ar reacţiona un adevărat om din umbră? Nu prea. Şi totuşi, aceste bizare poveşti de dezinformare alcătuiesc o schemă interesantă şi ar putea fi concepute pentru a ascunde ceva important – ceva care se întinde peste toată lumea, chiar şi până în Uniunea Sovietică.

9

URIAȘI ÎN PARC

Într-o după-amiază liniştită de duminică, pe 8 octombrie 1989, la mine acasă, în San Francisco, suna telefonul. Era o prietenă din New York, ziaristă, care îmi telefonase în legătură cu o ştire extraordinară difuzată de Associated Press, care tocmai îi sosise pe telex.

– **New York Times** o să-i dea drumul mâine pe prima pagină, a spus ea. Provine de la Tass, prin biroul Associated Press din Moscova. Este relatarea unei aterizări din Rusia, care a avut loc cândva între douăzeci şi unu septembrie şi două octombrie. M-am gândit că ar trebui s-o vezi imediat.

Câteva minute mai târziu textul întreg mi-a apărut pe fax. Descria evenimente extraordinare din Uniunea Sovietică.

„Oamenii de ştiinţă au confirmat că un obiect zburător neidentificat a aterizat în oraşul rus Voronej",

suna relatarea. „Ei au descoperit şi locul aterizării şi au găsit urme ale unor extratereştri care au făcut o scurtă plimbare prin parc". Relatarea Tass continua cu aserţiunea că o mare minge strălucitoare, sau un disc, fusese văzut planând deasupra parcului de mai mulţi localnici. Ei au văzut OZN-ul aterizând, iar din el au ieşit trei creaturi, asemănătoare cu oamenii, însoţite de un mic robot.

„Extratereştrii erau înalţi de trei sau patru metri, dar aveau capete foarte mici. Au mers pe lângă minge sau disc şi apoi au dispărut înăuntru".

Relatarea mai menţiona că oamenii de ştiinţă, între care profesorul Henrik Silanov, Directorul Laboratorului Geofizic din Voronej, un oraş situat la aproape cinci sute de kilometri la sud-est de Moscova, studiau cazul şi că traseul urmat de extratereştri fusese stabilit cu ajutorul **biolocaţiei.**

Oamenii care-i văzuseră pe extratereştri „au fost cuprinşi de o teamă care a durat mai multe zile".,

Când relatarea a apărut în **New York Times** din 9 octombrie, cuvântul **biolocaţie** fusese denaturat de prestigioasa publicaţie în **bilocaţie**, care oricum n-avea sens. Redactorii nu-şi dăduseră seama că biolocaţia era un termen special din literatura psihotronică sovietică, desemnând acţiunea fântânilor, sau **radiestezia,** detectarea mineralelor ascunse, a apei, sau a entităţilor vii, prin mijloace paranormale. Fântânile folosesc adesea un pendul sau un băţ pentru o asemenea acţiune.

Ruşii păreau să spună că aveau o echipă de savanţi oficiali care studiau OZN-urile folosind tehnici ale parapsihologiei, dar renumita presă americană isteaţă şi agresivă,

în frunte cu **New York Times**, n-a înţeles adevărata poveste.

În zilele următoare, situaţia s-a denaturat şi mai tare, prin amabilitatea mass-mediei occidentale. În loc să investigheze şi să clarifice afirmaţia iniţială, posturile de radio şi televiziune de pe tot cuprinsul SUA au consultat experţi a căror singură expertiză a constat în transformarea apariţiei într-o glumă. Astfel, Paul Kurtz, preşedintele unui Comitet al Scepticilor, a comentat că relatările erau „foarte necoroborate".

La postul de radio KCBS din San Francisco, Kurtz şi-a bătut joc pe faţă de lipsa de dovezi serioase, subliniind că două pietre stranii găsite de ruşi la locul aterizării i se păreau a fi simple bucăţi de excremente din spaţiu. Cu alte cuvinte, rahat extraterestru. Un alt expert a arătat că dacă s-ar fi întâmplat într-adevăr un asemenea eveniment, Gorbaciov l-ar fi anunţat personal, fiindcă ar fi fost prea important pentru a fi lăsat unor subalterni ca profesorul Silanov! Pentru a accentua comicul situaţiei, reporterul a continuat cu intervievarea a doi membri ai unui cult american, de la Societatea Aetherius.

Chiar şi explicaţiile psihosociologice au înflorit din nou: unele autorităţi ale mass-mediei au interpretat apariţia spunând că imaginaţia rusească tradiţională a fost întodeauna dezlănţuită, şi că povestea cu OZN-ul exprima nevoia poporului de evadare, care în final făcuse să sară capacul sistemului, după ani lungi de represiune. Comunitatea cercetătorilor OZN n-a reacţionat mult mai bine: Centrul de Studii OZN din Chicago, Illinois, vorbind prin vicepreşedintele său, a afirmat sec că ştia răspunsul.

„Sunt sigur că este o păcăleală", a fost el citat în numărul din 11 octombrie al ziarului **Courant** din Hartford. Avea mii de „apariţii mai de încredere" în dosarele sale, care-i descriau pe vizitatorii din spaţiu ca fiind înalţi de nouăzeci de centimetri până la un metru douăzeci, cu capete mari şi trupuri firave". „Relatările sunt remarcabil de asemănătoare până în cele mai mici amănunte", spunea el, în asemenea măsură încât Centrul foloseşte în prezent asemenea detalii puţin cunoscute ale anatomiei extratereştrilor ca test pentru valabilitatea apariţiilor. Ocupanţii înalţi descrişi la Voronej nu se potriveau cu modelele Centrului, iar cazul, în consecinţă, trebuia respins.

O asemena poziţie ilustrează dilema în care se află în prezent ufologia americană. Nu este necesară nici un fel de manipulare sinistră pentru a provoca confuzia cercetătorilor. În nerăbdarea lor de a se agăţa de nişte modele tentante, pe care adesea le întăresc, bombardând martorii aflaţi sub hipnoză cu întrebări conducătoare, mulţi cercetători în realitate selectează cazurile ce se potrivesc cu aşteptările lor. Această batjocorire a metodei ştiinţifice poate duce doar la rezultate absurde.

În timp ce oamenii de ştiinţă sceptici din SUA şi adevăraţii credincioşi au reacţionat cu asemenea comentarii superficiale, atât de caracteristice pentru ignoranţă, a devenit evident că nu numai regiunea Voronej, ci o mare parte a Europei de Est se afla sub un val major care rivaliza ca importanţă cu cele mai mari concentrări de apariţii OZN raportate vreodată. CNES din Franţa, în loc să se repeadă să tragă concluzii, s-a obosit să-l sune pe dr.

Silanov prin intermediul unui interpret de limba rusă. Profesorul rus a verificat faptele şi a adăugat că o investigaţie ştiinţifică pe scară largă fusese declanşată în Uniunea Sovietică şi că fuseseră deja interogaţi peste patruzeci de martori.

VALUL GLASNOST

S-ar fi putut ca valul sovietic să fi început în realitate la începutul anului 1989. Pe 24 aprilie, un obiect „de trei ori cât un avion" a zburat peste Serepovetsk, conform spuselor martorei I.Veselova, care l-a văzut plutind în aer la vreo trei sute de metri înălţime, la ora 10.55 seara.

În Rusia Centrală, în regiunea Vologda, pe 6 iunie 1989, copiii de şcoală au văzut un punct luminos pe cer, lângă satul Konanţeva din raionul Haraovsk. Acesta s-a mărit şi brusc s-a transformat într-o sferă strălucitoare. Obiectul a aterizat pe o pajişte şi s-a deplasat spre râul din apropiere, în timp ce copiii îl urmăreau de la vreo patru sute de metri distanţă. Sfera a părut să se despice şi a apărut „ceva semănând cu o persoană fără cap, într-un costum negru", cu mâinile ajungându-i mai jos de genunchi. Sfera şi creatura s-au făcut repede nevăzute.

Alte trei sfere, unele dintre ele asociate cu entităţi, au aterizat mai târziu pe aceeaşi pajişte.

Pe 11 iunie, o femeie numită O.Lubnina a văzut o minge de foc deasupra Vologdei la ora 9.20 seara. Aceasta a fost vizibilă timp de şaptesprezece minute.

La Şevcenko, în Peninsula Manghislak din Marea Caspică, martorii au zărit un obiect de câteva ori mai mare decât un avion de pasageri, în august 1989. A dispărut în

nori deasupra mării, luminile lui rămânând vizibile mult timp. În zona autostrăzii Kasturskoie de lângă Moscova, oamenii au semnalat un petic misterios de pământ ars, într-o zonă de iarbă, în august 1989.

În noaptea de 11 octombire 1989, telespectatorii sovietici au văzut imaginea uneia dintre creaturi într-un program de ştiri dedicat aterizării de la Voronej. Era o figură cu doi ochi, un nas şi o gură largă, în interiorul unui obiect strălucitor oval, cu două picioare. Când am văzut desenul la televiziunea franceză mai târziu, în aceeaşi lună, am observat cât de asemănătoare erau proporţiile obiectului cu cele ale oului argintiu zărit la Socorro, New Mexico, în 1964.

Ca şi obiectul de la Socorro, şi acesta purta o emblemă pe partea laterală. Iar emblema nu era altceva decât vechiul nostru prieten, simbolul UMMO.

Am hotărât că venise timpul să-mi cumpăr nişte haine groase şi să mă urc în primul avion Air France spre Moscova.

MINUS DOUĂZECI ŞI ŞAPTE DE GRADE

Îmi va lua mult timp să sortez toate datele pe care le-am strâns în timpul şederii mele în Uniunea Sovietică, în ianuarie 1990 şi îmi va lua şi mai mult integrarea a tot ceea ce am auzit şi am văzut, în imaginea generală a fenomenului OZN. Era pentru prima oară când un om de ştiinţă occidental şi un cercetător OZN vizita Uniunea Sovietică, după apariţia Glasnost-ului. Aveam norocul să fiu însoţit de Martine Castello, reporter ştiinţific inteligent şi bine informat, de la **Le Figaro**, ziar franţuzesc de frunte.

În curând, am fost năpădiţi de atât de multe informaţii, oferite cu atâta amabilitate şi cu atâta seriozitate faţă de natura globală a fenomenului, încât valizele noastre se burduşiseră de rapoarte şi fotografii. Dar despre realitatea aterizărilor de la Voronej nu există nici o îndoială. Şi nici nu există vreo îndoială despre realitatea şi mai trăznită a valului masiv de OZN-uri, în care Voronej nu era decât un episod.

Erau minus douăzeci şi şapte de grade şi un vânt aspru mătura Piaţa Roşie, în timp ce ne îndreptam spre birourile Novosti, pentru o discuţie cu profesorul Vladimir Azhasha, Director al Comisiei Sovietice pentru Studierea Fenomenelor Paranormale. Ne-am petrecut aproape toată ziua cu el. Discuţiile noastre au avut o largă varietate de subiecte, care depăşesc tema acestei cărţi, dar ne întoarceam mereu la Voronej.

– După cum ştiţi, probabil, evenimentele de la Voronej au stârnit o curiozitate considerabilă în Occident, i-am spus eu, împrăştiind pe masă în faţa lui tăieturile din ziare, de la **New York Times** la **San Francisco Chronicle.**

Suntem dornici să aflăm ce s-a întâmplat în realitate. Unii cercetători americani au respins cazul, fiindcă s-a relatat că extratereştrii erau foarte înalţi, am spus eu. Puteţi confirma că fiinţele descrise de martori aveau trei metri şi jumătate până la patru metri înălţime, sau a fost o greşeală de tipar?

– N-a fost nici o greşeală. Umanoizii au înălţimi foarte variate, de la douăzeci de centimetri, până la uriaşi foarte înalţi. Această varietate este doar una dintre caracteristicile fenomenului. Trebuie s-o acceptăm aşa cum tre-

buie să-i acceptăm şi natura polimorfică.

– A existat o relatare confuză despre un martor care efectiv a dispărut, i-am atras eu atenţia.

– La Voronej oamenii au dispărut şi apoi au reapărut, a afirmat Azhazha într-un stil direct. Nu păreau să fi suferit vreo vătămare, dar acelaşi lucru s-a mai întâmplat şi în alte părţi. În Vologda o ţărancă a fost văzută mergând alături de un extraterestru. Amândoi au dispărut pe loc, în văzul unui alt grup de martori. Ea s-a întors tot atât de brusc pe cât dispăruse, plângând înnebunită, neamintindu-şi ce i s-a întâmplat. Avem numeroase cazuri de acest tip în dosarele noastre.

Era întuneric când am părăsit birourile Novosti. Maşinile patinau pe zăpada îngheţată. Martine şi-a încheiat gulerul, şi-a îndesat pe cap căciula de nurcă şi m-a întrebat ironic:

– Deci ce caută simbolul UMMO pe o navă în formă de ou, în mijlocul unui oraş rusesc?

Era o întrebare care urma să mă bântuie în fiecare noapte la Moscova, când nu puteam dormi din cauza zgomotului avioanelor cu reacţie şi ascultam clopotele Kremlinului, numărând orele până la ziuă. M-am ocupat prea mult timp de aceste treburi ca să fiu surprins de remarcabila capacitate a fenomenului de a scăpa încercărilor noastre de analiză şi voi admite deschis că încă nu am un răspuns satisfăcător pentru enigma de la Voronej. Dar, unele elemente noi au ieşit la iveală atunci când am putut să-i intervievăm pe cercetătorii înşişi.

COLECTIVUL VORONEJ

Cei patru bărbaţi cu care ne-am întâlnit în ziua următoare erau cercetători solizi, bine formaţi şi pregătiţi din punct de vedere tehnic, nefiind începători în domeniul OZN. Grupul îi cuprindea pe Alex Mosolov, inginer aeronautic; Venceslav Martinov, inginer şef la fabrica de avioane Voronej şi Iuri Losoţev, profesor de fizica materialelor la facultatea Universităţii Voronej.

Cu aproape un milion de locuitori, Voronejul este un oraş industrial cheie, situat la circa patru sute de kilometri la sud de Moscova.

– Nu este un singur centru de activitate OZN la Voronej, mi-a spus Losoţev. Apariţiile s-au petrecut în mai multe locuri, de la parcul oraşului, la staţia electrică şi centrala nucleară.

– Cum aţi aflat prima oară de apariţia de pe 30 septembrie 1989, cea principală?

– Mosolov locuieşte în zonă, a venit răspunsul. Mama unuia dintre copii i-a povestit despre aterizarea de lângă şcoală. Ne-am dus acolo chiar a doua zi.

– Spuneaţi că au fost mai multe apariţii. Când a început activitatea?

– De fapt, a început încă din august. Au fost mai multe aterizări între 21 septembrie şi 2 octombrie.

– Câţi martori au văzut fenomenele?

– Dacă vorbiţi doar despre aterizări, sunt peste treizeci de martori, atât copii cât şi adulţi. Dar literalmente mii de oameni au văzut obiectele în zbor.

– Ce metodologie aţi folosit în investigaţiile dumneavoastră? l-am întrebat eu.

– Imediat ce am ajuns la faţa locului, am separat martorii, a spus Mosolov.

Unul dintre tovarăşii lui a adăugat:

– În principala aterizare, cazul cu simbolul pe partea laterală a navei, martorii erau copii. Mulţi dintre ei nu-i cunoşteau pe elevii din celelalte grupuri. I-am pus să deseneze fiecare ce-a văzut.

– Ce-au desenat? În ce măsură au fost de acord unii cu alţii?

Ruşii au scos la iveală o serie de desene, unele făcute chiar de copii, altele pe baza relatărilor lor.

– Au desenat forme clasice: sfere şi discuri cu patru picioare. Siluetele umanoizilor au fost foarte asemănătoare în toate desenele. N-aveau gât. Capul stătea pe umeri, ca la o ţintă de la trageri.

– Unele dintre relatările pe care le-am citit menţionează trei ochi, am spus eu.

– În realitate, unii dintre martori au vorbit doar de doi ochi, cu altceva în mijlocul frunţii. Alţii or fi considerat acest al treilea obiect drept un ochi.

– Dar simbolul?

– Era cunoscut cercetătorilor din zonă încă din 1984.

– Atunci povestea UMMO circulă în Rusia de mai multă vreme?

S-au uitat unul la altul. Un alt cercetător care luase parte la discuţia noastră, Boris Ciurinov din Moscova, a ridicat mâna şi a spus:

– Eu am menţionat UMMO acum câţiva ani într-unul dintre articolele mele, care a circulat printre cercetătorii de la Voronej. N-ar fi imposibil ca unii dintre

martori să se fi inspirat pur şi simplu de acolo. Ar fi putut desena simbolul pe partea laterală a OZN-ului, într-o încercare naivă de a da mai multă credibilitate observaţiilor lor.

Membrii colectivului Voronej nu credeau în această explicaţie.

– Martorii n-auziseră de UMMO, ne-au asigurat ei.

Dar, în acest punct, nu mai ştiam pe cine să credem.

Investigatorii aduseseră o bandă video cu întregul caz. Aceasta îi arăta pe elevi, dintre care unii erau nişte adolescenţi foarte isteţi, desenând ceea ce văzuseră, sub directa îndrumare a investigatorilor. Ni s-a părut că relatările erau independente, atât cât permiteau condiţiile. Însemna aceasta oare că obiectul de la Voronej chiar avusese pe el simbolul UMMO? Într-unul dintre desenele pe care le-am văzut se vedea acelaşi simbol şi pe centurile a doi extratereştri.

– Dar celelalte cazuri din zonă? am întrebat eu grupul.

– Aterizările au continuat până pe 2 octombrie, a fost răspunsul. Dar au mai fost multe apariţii. De exemplu, este un caz cu o femeie, mama a zece copii, care se pregătea de o sărbătoare în familie. A văzut ceva făcând manevre la nivelul acoperişului. Avea trei lumini care clipeau, roşu, galben şi verde. Şi-a chemat vecinii şi în curând peste cinci sute de oameni urmăreau obiectul.

URME MATERIALE DE BIOLOCAŢIE

Mass-media occidentală menţionase dintr-o suflare că obiectul de la Voronej lăsase urme pe pământ, radioac-

tivitate şi alte dovezi detectate prin biolocaţie. Am făcut tot ce-am putut pentru a clarifica aceste afirmaţii.

– Am calculat greutatea navei după urmele pe care le-a lăsat, a spus Iuri Losoţev, expertul în materiale al grupului. Am găsit 11,5 tone. Aceasta corespunde cu alte cifre pe care le-aţi relatat într-una dintre cărţile dumneavoastră, referitor la măsurătorile Aviaţiei Militare Franceze de la Quarouble.

– Cum erau urmele? am continuat eu, impresionat de faptul că aceşti investigatori se obosiseră să cerceteze atât de profund literatura de specialitate, într-o ţară unde existau puţine cărţi despre OZN. Chiar şi în Statele Unite, rareori am întâlnit un ufolog care să fi auzit de cazul de la Quarouble, nemaivorbind de unul care să-şi amintească parametrii fizici.

– Erau două găuri adânci de 38 centimetri, mi-a spus Martinov. Erau verticale şi netede. Şi mai erau patru crestături, formând un diamant. În epicentru am observat o scădere a numărului de microorganisme din sol. La două săptămâni după apariţie, scăderea activităţii biologice era caracterizată încă de o scădere de zece ori a numărului microorganismelor.

– Ce numiţi voi biolocaţia şi cum funcţionează? a întrebat Martine.

– Biolocaţia este detecţia câmpului bioenergetic şi aplicarea acesteia la analiza terenului, inclusiv a structurii geologice. Un membru al grupului nostru, profesorul Silanov, are o experienţă vastă cu această tehnică, din zilele în care căuta minerale în Siberia. Este o tehnică bazată pe ceea ce numiţi voi arta fântânarilor. El a măsurat

de asemenea câmpul şi capacitatea magnetică a solului la locul aterizării. Toate aceste măsurători au corespuns – nu a existat o creştere de temperatură pe locul respectiv, dar radioactivitatea s-a dublat. Iarba era culcată. Cele patru crestături principale erau adânci de trei, patru centimetri.

– Dar radarele din zonă?

– N-am detectat nimic, a spus Mosolov. Dar poate că aceste obiecte sunt invizibile pentru radar, în anumite condiţii.

Am mulţumit membrilor colectivului Voronej, care călătoriseră zece ore cu trenul pentru a se întâlni cu noi la Moscova. După câte vedeam noi, cazul era închis. Dar, în seara următoare, în timp ce cinam în tihnă cu un mic grup de cercetători, acasă la profesorul Azhasha, a sunat telefonul şi gazda noastră s-a scuzat.

– Era un telefon de la Voronej, a spus el înapoindu-se la masă. Tocmai a fost altă apariţie. Un obiect a planat pe deasupra centralei nucleare şi a trimis o rază spre pământ. Raza a ars asfaltul.

Ştiam că tot vor mai fi deştepţi din vest care să continue să pretindă că fenomenele nu puteau să se întâmple, pentru că dacă s-ar fi întâmplat, toate ideile lor preconcepute despre lume ar fi trebuit să sufere o dureroasă adaptare.

Ar fi reconfortant să emitem ipoteza că, peste ţinuturile ruseşti, cineva a făcut să zboare baloane ovale, cu simbolul UMMO pictat vizibil pe o parte. La urma urmelor, dacă în Spania cultul UMMO este rezultatul unei manifestări psihologice, oricine poate juca acest joc, în orice ţară. Dar această ipoteză nu explica toate celelalte

apariţii de la Voronej. Din aceste conversaţii am rămas cu o nouă apreciere asupra complexităţii întregii probleme.

În zilele următoare, Martine Castello şi cu mine ne-am întâlnit cu membri ai Academiei de Ştiinţe Sovietice, cu cosmonautul Valentin Zudov, care conduce antrenamentele echipajelor sovietice pentru zboruri spaţiale, iar eu am dezbătut diverse teorii în faţa a două duzini de specialişti implicaţi în toate aspectele cercetării OZN din Uniunea Sovietică. Aceste conversaţii au stabilit fără urmă de îndoială că URSS se afla sub cel mai masiv val de OZN-uri „de la valul francez din 1954". Uriaşii din parcul de la Voronej lăsaseră în urma lor un mesaj clar: misterul OZN este mai viu şi mai enigmatic ca niciodată. Ne poate duce instrumentele de măsură şi capacităţile analitice la limită. Dar despre realitatea sa fizică nu poate exista îndoială.

CONCLUZIE

Cântec al sufletului meu,vocea mea a murit!
Mori şi tu, necântat, în timp ce lacrimile nevărsate
Se vor usca şi vor muri în

Pierduta Carcosa

Cântecul Cassildei din
Regele în galben
Actul 1, Scena 2
– Robert W.Chambers

Am intrat în ultima decadă a secolului douăzeci. Grupuri religioase fundamentaliste aşteaptă un Armagheddon deasupra Orientului Mijlociu şi o „răpire" în timpul căreia Dumnezeu îi va salva pe adevăraţii credincioşi, ridicându-i în sfârşit la ceruri. Cerul pare să fie plin de lucruri enigmatice şi minunate, iar paginile revistelor New Age sunt pline de anunţuri de conferinţe despre răpiri OZN, dezvăluri asupra ascunderii adevărului de către guvern, şi speculaţii despre iminenţa aterizării finale a extratereştrilor. Atunci, de ce am eu oare senzaţia că nu

asist la o autentică nouă mişcare spirituală ci la un spectacol de marionete bine orchestrat?

Luaţi aminte, dacă vreţi, la soarta actuală a diferiţilor informatori pe care i-am menţionat pe parcursul acestei cărţi.

Robert Lazar, cercetat de diferiţi investigatori, s-a dovedit a fi mult mai puţin credibil decât se pretindea la început, când John Lear s-a referit la el ca la „sursa lui cea mai de încredere".

Nu numai că a fost urmărit penal pentru conducere de localuri de prostituţie – era coproprietar al unui bordel numit Ranch-ul Caprifoiului! – ci şi calificarea lui de fizician şi consultant la Los Alamos s-a evaporat.

La rândul lui, Lazar a avut unele lucruri urâte de spus despre alţii care, chipurile, au tras semnalul de alarmă, mai precis despre Bill Cooper. „Nu-mi place să numesc pe cineva psihopat, dar el chiar că acţionează nebuneşte", a spus Lazar într-un interviu cu ufologul Don Ecker (**UFO Magazine**, vol.5, Nr.4, 1990, p.15). "Pare să creadă multe din cele ce spune, ajungând să se bată pentru ele şi devenind violent".

Cooper, pe de altă parte, spune că majoritatea ufologilor sunt nişte proşti şi nu reuşesc să investigheze ca lumea afirmaţiile lui. „Doar stau degeaba şi se insultă unul pe altul", o observaţie nu chiar greşită. Cooper a realizat o conferinţă de patru ore, înregistrată pe bandă video, plină de alegaţii nedovedite, înspăimântătoare. Această bandă este răspândită în sânul grupurilor New Age din SUA într-un mod destinat să sporească climatul de paranoia dezlănţuită care învăluie subiectul. Oamenilor li se cere să copieze banda şi pentru prietenii lor, fără să dezvăluie de unde au obţinut propriile copii.

Cât despre Paul Bennewitz, care a fost atât de amabil să mă primească la el acasă, în New Mexico, şi să-mi arate datele lui pe îndelete, acesta nu vrea să discute cu ufologii nici una dintre observaţiile sale, iar eu îi voi respecta dorinţa de a rămâne în umbră.

Puţini oameni continuă să creadă, în ziua de azi, că dezvăluirile lui John Lear şi ale asociaţilor săi despre extratereştrii vii din deşert se bazează pe realitate, iar, în consecinţă, mulţi au întors spatele cercetării OZN, în general. Poate că această diversiune a fost scopul întregii operaţiuni. Totuşi, cei care cred în asemenea poveşti nu sunt lipsiţi de noi dovezi, care să le dea o ocupaţie. Imediat ce un grup de marionete a ieşit din scenă, vine altul, ca să spună o poveste şi mai palpitantă, aşa cum am arătat la sfârşitul capitolului opt.

UN MODEL DE EXPERIENŢĂ

În primele două volume ale acestei trilogii a Contactului cu Extratereştri (**Alte dimensiuni** şi **Confruntări**), am arătat că obiectele zburătoare neidentificate există, într-adevăr. Ele sunt anomalii fizice uimitoare, care au capacitatea de a afecta percepţia timpului şi spaţiului, ca şi conştiinţa celor ce se apropie de ele. Ar trebui cercetate serios şi calm, cu întreaga capacitate a ştiinţei. Acest fenomen nu va putea fi însă explicat doar pretinzând că au fost văzute câteva modele de farfurii zburătoare într-un hangar al Aviaţie Militare, care rămâne în mod misterios inaccesibil.

Entităţile ce însoţesc OZN-urile sunt descrise de către martori în mod diferit, ca umanoizi scunzi, fiinţe înalte sau chiar oameni normali. Majoritatea **nu se potrivesc** cu descrierile standard, atât de popularizate de

ufologii care caută să stârnească rapid senzaţie în mass-media. În realitate, presupusele şabloane descoperite în relatările despre răpiri, de către unii scriitori americani mai gălăgioşi şi prezentarea cu mare tam-tam în emisiuni ca **Geraldo** şi **Donahue**, sunt cauzate doar de efectul de selecţie. Martorii care ies în faţă şi îi caută pe aceşti cercetători, nu reprezintă deloc toată gama observatorilor de întâlniri de aproape. În schimb, ei s-au preselecţionat singuri, căutând cercetători senzaţionali, ale căror cărţi sau apariţii la televiziune au oferit deja un model pentru experienţele martorilor. Aceste şabloane artificiale, preexistente, sunt întărite prin hipnoză, care este adeseori făcută în condiţii de o incompetenţă scandaloasă. Iar statisticile rezultate se inspiră dintr-o bază de date unde au fost admise doar cazurile care se potrivesc cu modelul preferat. Aceasta nu este ştiinţă, este un joc copilăresc şi desigur periculos, jucat cu tragedia reală a vieţilor şi spaimelor martorilor.

Concluzia logică majoră a acestor observaţii este că nici una dintre presupusele prăbuşiri de nave, nici una dintre pretinsele autopsii pe extratereştri mititei, nici una dintre relatările despre răpiri, **aşa cum sunt ele prezentate în mod curent**, nu oferă nici măcar umbra unui răspuns pentru misterul global OZN.

Ar trebui să fie clar că eu am o capacitate limitată de a descrie ceea ce se întâmplă la acest nivel. Guvernul nu-mi povesteşte ce face. Nu pun la îndoială **posibilitatea** existenţei unui efort de cercetare ştiinţifică în ascuns (pe lângă datele secrete şi eforturile în direcţia relaţiilor cu publicul, care conform analizei mele, există). Atunci, de ce îmi exprim atâta suspiciune faţă de afirmaţiile senzaţionale ale celor care trag semnalul de alarmă, pretin-

zând că demască un asemenea grup? Pur şi simplu pentru că în ceea ce pretind ei nu există nici un pic de substanţă; comportarea lor este cea a unor participanţi actori pe o scenă de teatru, nu cea a unor participanţi reali la operaţiuni reale.

Astfel ajungem la întrebarea cheie, ridicată de aceste dezvăluri: dacă zvonurile despre discurile prăbuşite şi autopsii au fost lansate fără nici o bază, atunci cine este răspunzător de această mistificare? Şi, din nou, care ar fi scopul pe care ar urma să-l atingă?

Oare persoane ca Bill English şi Bill Cooper, John Lear şi principalul său informator, Robert Lazar, ne mint în mod intenţionat? Nu neapărat. Înclin către părerea că aceşti oameni sunt sincer convinşi că spun adevărul absolut. Urgenţa cu care vor să-l comunice sare peste fineţuri, cum ar fi faptele, controlul şi ipotezele. Ei cred sincer că spun adevărul, simplul, oribilul adevăr. Iar această senzaţie de urgenţă este incredibil de contagioasă la toate nivelele societăţii noastre, de la bătrâna singură care ia o gazetă de la supermagazinul dintr-un orăşel din Midwest, până la omul de afaceri care face economie de timp, studiind un raport financiar în timp ce urmăreşte interviul unui răpit.

Întrucât ne apropiem de anul 2000, credinţa în sosirea iminentă a extratereştrilor în mijlocul nostru este o fantezie având forţa unui drog, revoluţionară ca toate amăgirile ce au marcat anul 1000, la fel de otrăvită ca oricare dintre marile mişcări iraţionale din istorie.

Aşteptarea unei Rase Superioare, care a luat minţile cetăţenilor Germaniei naziste, a fost inspirată de un mit similar. Aşa a fost şi teama de vrăjitoare, care i-a împins pe cinstiţii şi moralii creştini din Anglia, Germania şi Massachussets la uciderea fără discernământ a mii de fiinţe

nevinovate. Şi totuşi, fenomenul OZN este neîndoielnic real. Este sâcâitor, persistent şi chinuitor, seducător şi secret; întotdeauna cu câţiva milimetri dincolo de raza noastră de acţiune. Iar mare parte din puterea sa iraţională provine chiar de la experţii care îl neagă. Raţionaliştii, astronomii isteţi care continuă să explice alcătuirea universului la televizor, învăţaţii care se cred atât de deştepţi încât pot analiza întotdeauna toate apariţiile în termenii teoriilor sociologice, antropologice, mitologice şi psihologice, fără a se deranja să interogheze vreun martor. Dar dacă John Lear şi alţii spun adevărul, aşa cum îl văd ei, ce ar putea motiva mistificarea masivă, ale cărei victime sunt şi ei, ca şi noi?

Încercarea mea de răspuns este conţinută în următorul scenariu. Să presupunem că în ultimii aproximativ treizeci de ani, agenţiile guvernamentale SUA, cum ar fi CIA, NRA şi Aviaţia Militară, au întreprins un efort masiv de studiere a fenomenului OZN. Nu în încercarea de a-l soluţiona cu adevărat, întrucât o asemenea soluţionare depăşeşte încă ştiinţa noastră, ci în strădania de a-l folosi, de a-l manipula ca **acoperire pentru altceva.**

Poate că oamenii noştri de ştiinţă militari au descoperit o modalitate de a construi discuri zburătoare, ca platformă pentru operaţii de recunoaştere, culegere de informaţii, luptă împotriva terorismului. Unele dintre relaţiile mele mi-au povestit că asemenea discuri zboară într-adevăr şi variază ca dimensiuni de la şaizeci de centimetri pentru dispozitive cu laser şi camere de luat vederi automate, până la 9-12 metri pentru dispozitivele folosite în scopuri fiziologice, cum ar fi adormirea oamenilor sau provocarea paraliziei sau a halucinaţiilor în rândul trupelor duşmane. Iar asemenea dispozitive există fie în

poligoanele de testare de pe tot cuprinsul SUA, fie pe planşetele de proiectare ale unor filme din Silicon Valley sau ale unor grupuri de experţi de la Washington. Aceste arme nemortale au fost desfăşurate efectiv în cadrul diferitelor operaţiuni de luptă antiteroristă din întreaga lume. Ar fi important să se păstreze în siguranţă cunoaşterea acestei tehnologii, deşi sute de oameni au posibilitatea de a o observa din când în când. A face lumea să creadă că vede farfurii zburătoare poate fi o mişcare inteligentă de derută. Să nu uităm că Bill Moore, iniţiatorul cazului MJ-12, a lucrat pentru agentul Doty de la OSI şi că agentul Doty, alias Şoimul, a lucrat pentru un ofiţer de la Aviaţia Militară, numit Hennessey, care era şeful securităţii pentru proiectul Stealth. Poate că această conexiune este perfect nevinovată sau falsă. Dar de ce nu există străduania oficială de a o clarifica odată pentru totdeauna? Dacă misteriosul Şoim este doar un curcan neajutorat, de ce să nu-l demascăm în faţa întregii lumi?

În operaţiunea eşuată Desert One din aprilie 1980, organizată de administraţia Carter, în încercarea de salvare eroică a ostaticilor de la Teheran, unii martori pretind că au văzut un disc semănând cu un OZN. S-a spus că era o platformă pentru arme nemortale, destinate să paralizeze sau să facă inofensive în alt mod gărzile iraniene. Iar numele de cod al acestei părţi a operaţiunii, printre ai cărei plănuitori s-au numărat Richard Secord şi Oliver North, nu era altul decât Snowbird (Pasărea Zăpezii), un nume pe care cititorul s-ar putea să şi-l amintească. Este numele de cod pe care Bill Cooper pretinde că l-a văzut în legătură cu un proiect secret de testare a farfuriilor zburătoare capturate de la presupuşi extratereştri. Din nou, suntem nevoiţi să întrebăm care este acoperirea şi care este proiectul real?

Ce acoperire mai bună ar exista pentru asemenea aparate, dacă ele sunt testate la Dreamland, decât însuşi fenomenul OZN? Ce canal ar fi mai potrivit pentru transmiterea mistificării, decât grupurile de adevăraţi credincioşi, deja convinşi că extratereştrii sunt pe cale să aterizeze? Este aceasta oare adevărata explicaţie pentru enigma Moştenirii Teesdale, exerciţiul Franck Fontaine, simulările de la Bentwater, sala oglinzilor de la Baza Aeriană Norton, legănarea morcovilor de la Hollywood, pelicula despre aterizarea de la Holloman, promisă şi apoi retrasă în ultimul moment? Este aceasta cheia curioaselor lapsusuri ale lui Robert Lazar? Asta ascundeau informatorii lui Bill Moore?

O asemenea explicaţie se poate potrivi în parte pentru bizarele manipulări pe care le-am descris, dar nu oferă un răspuns complet. Dar dacă mistificarea are alte scopuri, cu bătaie şi mai lungă?

Pentru idealiştii New Age, anunţul că extratereştrii sunt aici ar aduce încununarea multor decenii de visare. Ar valida toate meditaţiile lor în grup pe vârful munţilor, speranţele de iubire, rugăciunile pentru pace. Ne-ar da tuturor ceva de adorat, într-un moment în care conducătorii religiilor noastre tradiţionale s-au făcut de râs, într-un moment în care tânăra generaţie are foarte puţini eroi spre care să-şi înalţe privirea. Ufologului înrăit, i-ar aduce în sfârşit respectabilitatea, răzbunarea după ani de cercetare asiduă şi singuratică; şansa de a-i înfrunta pe scepticii ca Philipp Klass şi Carl Sagan (sau poate, mai lumeşte, pe vreun cumnat neîncrezător) şi de a le zice: „Ţi-am spus eu!"

Dezvăluirile despre prezenţa extratereştrilor printre noi, despre capturarea unor farfurii zburătoare, sunt prea

frumoase pentru a fi adevărate. Dar dacă aceste afirmaţii au fost fabricate pentru a oferi o acoperire pentru platforme zburătoare **reale**, atunci aceste dezvăluiri false capătă brusc sens.

Inginerii şi ofiţerii care le povestesc copiilor pe patul de moarte despre strania tehnologie pe care au văzut-o deasupra deşertului Nevada, vor putea veni cu o poveste încâlcită şi deloc specială, despre farfurii zburătoare şi nave extraterestre, deoarece acoperirea se lipeşte perfect pe imaginile familiare ufologilor şi care există deja în cultura înconjurătoare. Astfel, secretul poate fi mereu păstrat. Iar aceste imagini pot fi făcute să corespundă, cu ajutorul câtorva păcăleli bine realizate, cu imaginea aşteptată pentru un anumit tip de entitate, un anumit tip de navă.

INCIDENTUL ROSWELL

Dar Roswell? Ceva a căzut fără îndoială din cer la Roswell în iunie 1947; a fost luat de Aviaţia Militară, iar povestea a fost acoperită în mod eficient. Obiectul care a căzut la Roswell nu era un balon meteorologic. Dar după cât se pare nu era nici vreo bucată de farfurie zburătoare.

Există relatări serioase despre dovezi materiale la Roswell. Acestea sunt despre beţe din ceva care arăta ca un lemn de balsa indestructibil, foi de material metalic, care nu puteau fi rupte şi o cutie mică neagră. Toate celelalte poveşti despre recuperarea unui disc intact şi corpuri de extratereştri zăcând pe sol, au apărut mai târziu şi ar putea fi prea bine false. Bill Moore însuşi mi-a spus că erau foarte îndoielnice.

Ceea ce este sigur, este că Aviaţia Militară nu aflase de prăbuşire, până când aceasta nu i-a fost raportată de un fermier şi că a fost foarte nerăbdătoare să recupereze

obiectul şi să ţină toată treaba secretă după ce a aflat de ea.

Aceasta ne sugerează diverse interpretări, care nu implică vizitatori din spaţiu.

John Keel, un cercetător cu experienţă, crede că obiectul prăbuşit la Roswell era un balon Fugo. El afirmă că sute de oameni au raportat prăbuşiri similare în alte locuri, cu resturi identice cu ceea ce s-a recuperat la Roswell. Copiii de şcoală din multe zone au fost avertizaţi să nu se apropie de baloane, dacă ar găsi vreunul. N-am găsit acest argument prea convingător. Dar chiar dacă obiectul n-ar fi fost un balon Fugo, aceasta ne-ar fi oferit o cheie spre alte posibilităţi. Roswell a fost amplasamentul primei Baze aeriene echipate cu bombe atomice. Dacă vreun tip special de balon sau avion teleghidat, destinat să supravegheze radioactivitatea atmosferică din zonă, a zburat peste New Mexico, acesta ar fi putut prea bine să fie doborât de o furtună cu trăznete. Dată fiind extrema sensibilitate a oricărei probleme legate de bombe sau de radioactivitate la vremea respectivă, recuperarea oricărui dispozitiv pierdut, de acel tip, ar fi fost o mare prioritate, o sarcină strict secretă, ca şi explicarea lui cu orice preţ drept: un balon meteorologic, un instrument de testare a radarului, o sondă sau chiar **o farfurie zburătoare prăbuşită**. N-ar fi fost greu să se planteze în deşert un aparat în formă de ou, pentru a distrage atenţia de la resturile reale şi chiar să se împrăştie câteva corpuri mititele reprezentându-i pe extratereştrii morţi. Aviaţia Militară a avut la dispoziţie câteva zile pentru a face acest lucru. Poate că misterioasa „echipă de arheologi" care se afla la faţa locului când au sosit primele trupe de recuperare şi care n-a mai fost niciodată găsită, în ciuda tuturor eforturilor făcute pentru a-i descoperi, erau în realitate lucrători specializaţi care au

plantat discul şi corpurile false la câteva mile de scena iniţială a prăbuşirii?

Nu sunt prea impresionat de faptul că materialul găsit la Roswell era rezistent şi aproape indestructibil, după cum a rezultat în urma încercărilor făcute de fermieri şi de unii dintre militari. Materialele care să fie lovite cu un baros şi să nu se rupă, să rămână totuşi flexibile şi să nu ardă, nu sunt deloc dincolo de posibilităţile tehnologiei moderne. Mă deranjează, însă, presupusele hieroglife de pe lemnul de balsa. Ar fi fost de aşteptat ca Serviciul de Informaţii al Aviaţiei Militare să găsească ceva mai ca lumea.

O VECHE ŞMECHERIE

Acesta este ultimul deceniu al secolului douăzeci, un timp în care te poţi aştepta la orice. Tehnologia ne oferă descoperiri pe care cei mai buni oameni de ştiinţă de acum treizeci de ani nu şi le puteau imagina. O sănătate mai bună, timp liber din plin, o viaţă mai lungă, mai multe plăceri ne fac semn cu mâna.

Totuşi, perspectiva aceasta plină de speranţă vine şi cu o latură mai întunecată, mai neliniştitoare. Există pericole, crime, deteriorarea mediului înconjurător, mizerie şi foame în jurul nostru, mai mult ca nieiodată. Va fi necesar un efort supraomenesc pentru a reconcilia promisiunile sclipitoare alte tehnologiei cu dilema foarte descurajatoare, cu realitatea tristă a disperării umane.

Dar, aşteptaţi! Poate că există vreo agenţie supraomenească, o soluţie magică şi uşoară pentru problemele noastre: obiectele acelea zburătoare, pe care oamenii le-au zărit în număr crescând, începând cu al Doilea Război Mondial, poate că sunt gata să ne ajute. Poate că

extratereştrii sunt aici; cu puterile lor cosmice, cu capacităţile lor nelimitate. Ufologii ne spun că aceşti extratereştri sunt atât de stranii, încât au nevoie să răpească, să împungă, să zgârie şi să violeze oamenii pentru a-şi satisface propriile pofte bizare şi decadente. Şi totuşi, sunt atât de apropiaţi de noi, încât nu au nici o problemă, dar chiar nici o problemă, să comunice cu savanţii noştri în tunelele secrete de sub New Mexico.

De la această credinţă este doar un mic salt logic până la ideea că armata SUA le-a descoperit pe ascuns secretul propulsiei. Robert Lazar, care pretinde că este un fizician, lucrând la un asemenea proiect secret atunci când nu conduce un bordel din Nevada, mi-a spus că era convins că nava folosea un motor cu antimaterie, utilizând un combustibil pe care el îl numea elementul 115. Afirmaţiile lui sună aproape rezonabil.

Din nefericire, ni se spune, această soluţie fericită pentru toate necazurile noastre a fost ţinută departe de noi de agenţii guvernamentali cei răi, care pun pe orice ştampila „strict secret". Au ascuns minunatele farfurii în hangare tot atât de sigure ca şi laboratoarele încuiate, unde-şi ţin fabricanţii de maşini modelul revoluţionar al anului următor, cu motorul îmbunătăţit, strălucitor şi cromat. Iar aceiaşi cercetători bine intenţionaţi ne spun că noi, poporul, trebuie să cerem să se pună capăt acestei secretomanii absurde. Spre cine ne putem întoarce pentru a afla întregul adevăr, dacă nu spre aceiaşi câţiva bravi şi eroici trăgători de semnale de alarmă, ca Şoimul şi Vulturul, care au îndrăznit să dezvăluie aceste oribile adevăruri? Trebuie să avem încredere în ei şi să credem ceea ce ne spun, dar desigur nu ne putem întâlni cu ei faţă-n faţă, nu ni se poate îngădui să le cunoaştem adevăratele nume. Trebuie să ne

vorbească din spatele unui paravan, fiindcă şefii lor de la Washington i-ar omorî cu siguranţă dacă ar ieşi la lumină...

Acesta este incredibilul conglomerat de minciuni şi prostie, pe care mulţi ufologi şi majoritatea opiniei publice l-au înghiţit în ultimii cinci ani. Chiar şi a întreba dacă extratereştrii au fost capturaţi, iar navele lor studiate de către guvernul Statelor Unite este un pas greşit de proporţii gigantice pentru cercetătorii OZN. Întrebările mele directe, logice asupra acestui subiect i-au făcut pe îngâmfaţii lideri ai acestei stranii discipline să mă considere dihorul proverbial, care le strică distinsa petrecere extraterestră din grădină.

Le pot înţelege poziţiile. Afacerea este prea bună pentru ei, ca să mai zăbovească asupra micilor detalii şi a inconsecvenţelor. De exemplu, ce contează factorul necinste? Ar fi desigur de prost gust să verificăm trecutul informatorilor noştri. Faptul că întreaga lor pregătire, toate presupusele lor documente – de la MJ-12 la Grudge Report 13 – toate lăudatele lor conferinţe provin direct de la departamentul Minte, Fură şi Înşală al celei mai compromise cărţi a instituţiei militare nu trebuie să ne dea de gândit.

Adevărat, aceştia sunt aceiaşi oameni care, într-o epocă anterioară, ne-au dus ororile controlului mintal, Cointelpro şi MK-Ultra, Watergate şi Iran-Contras. Ei ne amintesc de experţii războiului psihologic, care se aşezau la masa NICAP şi spionau grupurile civile de cercetători OZN. O mai fac şi astăzi, conform spuselor cercetătorului Bill Moore şi, apropo, cine-i plătea ca s-o facă? Cu bani de la care proiect? Dar este prea uşor, prea convenabil, prea simplu, să blamăm câţiva indivizi, ca Bill Moore, pentru toată porcăria. Cineva situat mult mai sus trasa toate

sarcinile. Cine îl autoriza? Asemenea întrebări importante nu se pun niciodată, fiindcă noi uităm uşor şi suntem mereu gata să ne lăsăm prostiţi din nou, gata să ne dăm la o parte acele standarde penibile ale cercetării, care doar ne încetinesc cursa spre strălucitorul premiu. În anii din urmă, rămânerea în cadrul comunităţii OZN a devenit condiţionată de presupusul acces la informaţii confidenţiale. Nici un ufolog nu mai îndrăzneşte să ridice vreo întrebare despre asemenea materiale, de teama de a nu i se tăia accesul la fascinantele surse secrete care le răspândesc.

Un alt aspect pe care mulţi cercetători ai acestui domeniu – cu câteva curajoase şi notabile excepţii – l-au ignorat, studioşi, este legătura dintre cei mai arzători susţinători ai contactului iminent cu extratereştrii şi extrema dreaptă americană. Când s-a atras atenţia pentru prima oară asupra acestei legături ciudate, dovezile au fost respinse violent de către cercetătorii OZN. În ultimii cincisprezece ani, au fost dezvăluite mult mai multe paralele neliniştitoare, implicând cazuri atât de diferite cum ar fi păcăleala cu Pleiadele a lui Billy Meier şi documentele false de la Dulce.

S-ar putea prea bine ca acelaşi gen de fanatism care-i face pe oameni să se alăture mişcărilor neonaziste, antisemite, sau ale Supravieţuirii din sud-vestul american, să-i facă să creadă şi în iminenta sosire a extratereştrilor din cer. S-ar putea ca acele grupuri convinse că se abuzează de secretul guvernamental pentru a se ascunde adevăruri politice de opinia publică, să mai creadă şi că realitatea OZN-urilor ne-a fost ascunsă: aceasta este o credinţă cu oarecari rădăcini reale. Dar s-ar putea şi ca vreo agenţie de informaţii, sau vreun grup ticălos din sânul unei

asemenea agenţii să se folosească de paranoia latentă a unor mişcări politice extremiste în propriile sale scopuri, exact aşa cum multe culte, de la Templul Poporului al lui Jim Jones şi până la UMMO, ar putea să fi servit drept teren de încercare util şi convenabil pentru experienţe psihologice secrete. Chiar şi acei cercetători curajoşi, care îşi pierd timpul dând în judecată Aviaţia Militară, în virtutea Legii Libertăţii de Informare şi cerând audieri imediate în Congres despre OZN-uri, nu au îndrăznit să investigheze aceste conexiuni întunecate şi periculoase, deşi foarte relevante.

Când trecem în revistă organizarea socială şi sistemele politice ale presupuşilor noştri vizitatori, aşa cum pot fi acestea deduse din textele voluminoase ce descriu civilizaţii din alte lumi, ca UMMO sau ERRA, este greu să nu ne izbească structurile paramilitare pe care le implică. Mizeria şi foametea au fost de mult timp eliminate din asemenea lumi, pretind adevăraţii credincioşi. Dar societatea lor seamănă mai mult cu Reich-ul ideal al lui Adolf Hitler, decât cu o democraţie modernă. În **Pleiadele** lui Billy Meier, infracţiunile morale minore sunt pedepsite cu exilul permanent. (Apropo, cine dă banii pentru răspândirea fotografiilor pe hârtie lucioasă ale lui Meier?)

Întotdeauna m-a mirat profund faptul că blânzii adepţi ai curentului New Age sunt întodeauna primii care se înrolează sub drapelul unor asemenea mişcări, a căror viziune despre viitor este fundamental fascistă.

Mai rămân şi alte întrebări, oricât de neobosiţi am încerca noi să le măturăm sub covor. Să lăsăm la o parte faptul că anonimatul unor păsări ca Şoimul, Vulturul şi ceilalţi este o glumă, întrucât primii oameni care le-ar afla identitatea ar fi, natural, proprii lor şefi de la Washington,

dacă ar fi într-adevăr ofiţeri de informaţii.

Să lăsăm la o parte faptul că nimeni n-a încercat în realitate să-i reducă la tăcere pe aceşti oameni, într-o perioadă când simpla sugestie de compromitere a unor secrete mult mai puţin importante, mai lumeşti – un focos de rachetă sau un chip de calculator – îţi aducea pe cap tot FBI-ul şi Curtea Federală. FBI-ul, fiindcă veni vorba, a anchetat presupusele încălcări ale securităţii, implicate de documentele Majestic 12, dar curând le-a întors spatele cu dezgust şi n-a mai dovedit interes în continuarea cercetării cazului.

Cei care cred în extratereştri n-au investigat nici una dintre aceste probleme. Au fost gata să dea de-o parte orice gândire critică pentru şansa de a încerca noile jucării, de a arunca o privire modelului pe anul următor, să experimenteze noutatea unei culmi a secretului.

Şmecheria este veche şi funcţionează de fiecare dată.

S-AU ÎNTORS MESAGERII MISTIFICĂRII

Cineva îşi dă o mare osteneală să convingă lumea că suntem ameninţaţi de fiinţe din spaţiul cosmic. În spiritul acestei idei, multe dintre faptele din cadrul fenomenului autentic OZN şi istoria sa reală au fost deformate în asemenea măsură, încât chiar şi cei ce cred în OZN-uri, îşi părăsesc cercetările de teren şi investigarea apariţiilor reale, văzute de martori reali, în favoarea speculaţiilor făcute din fotoliu despre farfurii prăbuşite şi autopsii de extratereştri.

A sosit timpul să facem un efort de a însănătoşi puţin acest domeniu de cercetare. S-ar putea dovedi o sarcină dificilă. Pentru a însănătoşi puţin domeniul, trebuie să începem cu faptele, aşa cum pot fi ele verificate.

Există un fenomen OZN autentic, iar acesta nu este implicat de dezvăluirile unor presupuşi agenţi guvernamentali, cu nume de cod fanteziste, ca Vulturul şi Şoimul. Şi nu este explicat nici de adepţii cultului UMMO.

Fenomenul OZN autentic, aşa cum am arătat în **Confruntări,** este asociat cu o formă de conştiinţă neomenească, manipulând spaţiul şi timpul în moduri neînţelese pentru noi. Nici una dintre dezvăluirile despre discurile prăbuşite din Hangar 18 şi Zona 51 nu poate explica enorma bază de date adunate de cercetători despre OZN-uri reale, dar în focul dezbaterilor asemenea standarde logice, raţionale sunt date la o parte. Am uitat problema pe care încercăm s-o rezolvăm.

Este curios de observat că înşişi cercetătorii cu pregătire ştiinţifică, acceptând ideea universurilor multiple sau puţinii ufologi ce înţeleg ideea că spaţiul-timp poate fi pliat pentru a permite călătoria aproape instantanee dintr-un punct al universului nostru în altul, se agaţă totuşi emoţional de noţiunea că orice formă de conştiinţă neomenească este în mod necesar din spaţiul extraterestru.

În această privinţă, prietenii mei ufologi fac aceeaşi greşeală pe care o denunţă cu atâta tărie la cercetătorii SETÍ: vor să accepte doar extratereştri ce vin de foarte departe de noi. Adevărul curat este acesta: dacă există o formă de viaţă ce acţionează asupra unor proprietăţi ale spaţiului-timp, pe care noi încă nu le-am descoperit, aceasta nu trebuie să fie extraterestră. Ar putea veni din orice loc şi din orice timp, chiar din propriul nostru mediu înconjurător. Ar putea desigur să provină dintr-un alt sistem solar din galaxia noastră, sau din altă galaxie. Dar ar putea de asemenea să coexiste cu noi şi să rămână nedetectată.

Entităţile ar putea fi multidimensionale chiar dincolo de **spaţiul-timp. Ar putea fi chiar fiinţe fractale. Pământul ar putea fi portul lor de origine.**

Ideea că suntem pe cale de a întâlni noi duşmani în spaţiul cosmic are o putere nebănuită. Iar lăcomia de putere a omului explică multe miracole aparente.

Cât despre afirmaţia gălăgioasă că există nouă farfurii zburătoare într-un hangar de lângă Las Vegas şi un oraş plin de umanoizi cenuşii mici şi răi, mâncători de carne de om, sub New Mexico, aceasta reprezintă un tip nou şi fascinant de dezvăluire în cadrul culturii noastre. Dacă reuşeşti să faci suficienţi oameni s-o creadă, atunci aceştia vor crede orice altceva le vei spune. Te vor urma oriunde. Poate că aceasta se va dovedi cheia presupuselor revelaţii secrete, pe care câţiva mesageri bine intenţionaţi ai Mistificării le oferă cu atâta generozitate publicului credul. Iar povestea adevărată a acestei mistificări, ca şi Cântecul Cassildei, ar putea să „moară necântată, ca lacrimile nevărsate" şi să nu fie niciodată auzită, în vacarmul mulţimilor fericite ce se pregătesc să-şi întâmpine noii conducători extratereştri.

PENTRU INFORMAŢII SUPLIMENTARE

Autorul poate fi contactat în scris la următoarea adresă:

1550 California Street, No. 6L
San Francisco, CA 94109

Multe date valoroase pot fi de asemenea găsite în:

The Flying Saucer Review
P.O.Box 162
High Wycombe
Bucks. HP13 5DZ England

şi în **Journal of Scientific Exploration**, cea mai bună publicaţie de referinţă din domeniu. Este editată de:

The Society for Scientific Exploration
c/o Dr.Laurence W.Frederick
Department of Astronomy
University of Virginia, Box 3818
Charlottesville, VA 22903

ANEXA 1

CINCI ARGUMENTE ÎMPOTRIVA ORIGINII EXTRATERESTRE A OBIECTELOR ZBURĂTOARE NEIDENTIFICATE

JACQUES VALLEE
San Francisco, California
(copyright 1989)
Prezentată la a opta Conferinţă Anuală a Societăţii pentru Explorare Ştiinţifică
Boulder, California, iunie 1989

REZUMAT

Opinia ştiinţifică a urmat în general opinia publică în credinţa că obiectele zburătoare neidentificate fie nu există („ipoteza fenomenelor naturale"), fie, dacă există, trebuie să reprezinte dovada vizitării noastre de către vreo rasă avansată de călători spaţiali (ipoteza extraterestră sau IET). Părerea autorului este că nu trebuie redusă cercetarea OZN-urilor la aceste două alternative.

Dimpotrivă, baza de date acumulate prezintă mai multe şabloane care tind să demonstreze că OZN-urile sunt

reale, reprezintă un fenomen încă necunoscut, iar faptele nu vin în sprijinul concepţiei comune de „vizitatori din spaţiu".

Cinci argumente specifice, prezentate aici, contrazic IET: (I) întâlnirile de aproape neexplicate sunt mult mai numeroase decât ar fi necesar pentru o supraveghere fizică a Pământului, (II) structura umanoidă a corpurilor presupuşilor „extratereştri" nu pare să îşi aibă originea pe altă planetă şi nu este adaptată biologic la călătorii spaţiale, (III) comportamentul descris în miile de relatări despre răpiri contrazice ipoteza experienţelor genetice sau ştiinţifice, făcute de o rasă avansată asupra oamenilor, (IV) regăsirea fenomenului pe tot parcursul istoriei scrise a omenirii demonstrează că OZN-urile nu sunt un fenomen contemporan şi (V) aparenta capacitate a OZN-urilor de a manipula spaţiul şi timpul sugerează alternative mai bogate şi radical diferite, între care trei sunt prezentate în linii generale, ca o concluzie a acestui articol.

IPOTEZE INIŢIALE

În ultimii patruzeci de ani, am observat evoluţia regulată a unui grup de fenomene denumite în general Obiecte Zburătoare Neidentificate. După o scurtă încercare de a explica observaţiile prin prototipuri secrete sau tehnologie avansată, două explicaţii majore au captat atenţia publicului, mass-mediei şi a omenilor de ştiinţă. Aceste două teorii sunt: ipoteza fenomenelor naturale şi ipoteza extraterestră sau IET.

Marea majoritatea a comunităţii ştiinţifice, care, în mod tipic, nu cunoaşte datele observaţiilor decât din relatările din presa populară, continuă să sprijine ipoteza fenomenelor naturale. Afirmă că toate relatările lor pot fi

explicate ca o combinaţie de erori de observaţie, fenomene atmosferice clasice şi obiecte făcute de om, probabil combinate cu iluzii psihologice puţin cunoscute, nerelevante pentru fizică. Trage concluzia că nu se pot obţine nici un fel de cunoştinţe noi continuând studierea specializată a observaţiilor de către oamenii de ştiinţă calificaţi, poate cu excepţia unor îmbunătăţiri marginale ale documentării asupra stărilor de percepţie alterată.

Majoritatea publicului şi cvasitotalitatea cercetărilor OZN au sprijinit IET. Conform acestei ipoteze, OZN-urile sunt obiecte materiale controlate de fiinţe inteligente de pe alte planete, care vizitează Pământul în cadrul unui program ştiinţific de studiu, foarte asemănător cu modul în care plănuim noi să explorăm medii planetare îndepărtate. În interpretarea lor asupra fenomenului, acest indiciu include recunoaşterea amplasamentelor strategice, colectarea de mostre de minerale şi plante, şi o interacţiune sofisticată cu formele de viaţă umană şi animală prezente pe planetă.

Recentul interes pentru relatările despre răpiri de martori a contribuit la ceea ce mulţi cercetători OZN consideră drept dovada convingătoare că aceşti vizitatori extratereştri întreprind o serie de intervenţii biologice în vederea colectării de mostre de ţesut uman şi fluide corporale şi sunt angajaţi în experimente de încrucişare genetică.

CONTESTĂRI

Acumularea lentă dar regulată a rapoartelor amănunţite şi continuarea cercetărilor asupra cazurilor mai vechi a făcut posibilă testarea acestor ipoteze cu ajutorul unei baze de date tot mai bine documentate.

Ipoteza Fenomenelor Naturale nu răspunde bine la aceste teste. Multe rapoarte sunt foarte specifice în privinţa parametrilor fizici şi biologici, ce pot fi deduşi din analiza interacţiunii dintre fenomen şi mediu. O prezentare făcută de Velasco la Conferinţa SSE din 1989 a atras atenţia asupra faptului că nu mai puţin de 38% dintre cazurile studiate de CNES francez nu au fost identificate ca efecte naturale (1).

Cele mai des raportate interacţiuni cu mediul cuprind abraziuni, arderi şi efecte asupra animalelor, plantelor şi oamenilor. Munca lui Velasco şi Bounias la Trans-en-Provence vine în sprijinul acestui punct de vedere (2,3). La fel şi cercetările recente din Brazilia, care au fost incluse într-un raport despre lucrările de teren efectuate de iradiere şi nu pot fi puse în seama unei combinaţii de cauze fizice şi psihologice cunoscute.

În acelaşi timp, însă, descoperim că şi IET este tot mai contestată de noile şabloane descoperite de cercetători. Cinci contradicţii importante merită o examinare specială.

FRECVENŢA ÎNTÂLNIRILOR DE APROAPE

Acum aproximativ douăzeci de ani, când a fost alcătuit primul catalog al întâlnirilor de aproape, am fost surprins să descopăr că se ajunsese la peste 900 de înregistrări, mult peste aşteptările majorităţii cercetătorilor în acel moment. Odată cu sporirea atenţiei acordate acestei categorii de evenimente, lista întâlnirilor de aproape a crescut peste nivelul din acest prim catalog. Estimările plasează cifra curentă între 3000 şi 10.000 de cazuri, în funcţie de criteriile utilizate. Mai mulţi cercetători bine informaţi, pe care i-am consultat, consideră că o cifră de 5000 ar constitui o evaluare moderată.

Acest număr remarcabil de mare poate fi şi ar trebui folosit pentru a se contesta ipoteza fenomenelor naturale: dacă OZN-urile ar fi pur şi simplu un efect atmosferic mai special, ca de pildă fulgere de plasmă, multe dintre cazurile încă neidentificate ar putea fi explicate astfel, ţinând seama de şabloanele corespunzătoare. Ar trebui să subliniem de asemenea că nu ne ocupăm aici de aspectul general al OZN-urilor pe cer, ci doar de întâlnirile de aproape, acele episoade dramatice în care martorii descriu un fenomen din imediata lor vecinătate.

Totodată, acelaşi argument poate fi folosit şi împotriva IET: este greu de pretins că exploratorii spaţiali ar avea nevoie să aterizeze de 5000 de ori pe suprafaţa planetei pentru a-i analiza solul, a lua mostre de floră şi faună şi a face o hartă completă. În timp ce IET putea explica 923 de relatări despre aterizări din catalogul nostru din 1969, teoria nu mai are suport în prezent.

Nici cifra de 5000 nu este o estimare corectă. Multe indicaţii converg spre a ne arăta că s-ar putea ca doar un caz din zece să fie raportat în realitate. De aceea, numărul întâlnirilor pe care ar trebui să le explicăm este probabil de ordinul 50.000. Aceasta nu ţine seama de faptul că majoritatea copleşitoare a surselor noastre sunt situate în Europa, pe continentul american şi în Australia. Este logic să presupunem că fenomenul este răspândit în întreaga lume şi că greşim dimensiunea problemei cel puţin de două ori. Aceasta ne duce la o cifră de 100.000 de evenimente.

Dacă rămânem credincioşi unei interpretări stricte a IET, chiar şi această cifră foarte mare subestimează numărul real al aterizărilor efective. N-ar trebui oare să presupunem că exploratorii extratereştri doresc să aterizeze pe planeta noastră când nu sunt prezenţi martori umani?

De fapt, Poher şi cu mine am descoperit (utilizând baze de date independente) că distribuţia geografică a întâlnirilor de aproape indică o schemă de evitare a centrelor populate, cu o incidenţă relativă mai mare a aterizărilor în deşerturi şi în zone nelocuite (5).

Dacă urmăm această direcţie de raţionament, atunci, pentru o estimare moderată, ar trebui să înmulţim numărul nostru cu zece, respectând raportul aterizărilor în zonele slab populate faţă de cele în zonele dens populate. Aceasta ar aduce estimarea noastră la un milion de aterizări care ar trebui explicate. Cu alte cuvinte, dacă martorii umani ar fi uniform distribuiţi pe suprafaţa Pământului şi dacă ei ar raporta toate întâlnirile de aproape observate, ansamblul datelor ar trebui să conţină un milion de înregistrări.

Acest număr tot nu ţine însă seama de un alt şablon important de desfăşurare a fenomenului, mai precis, de caracterul său nocturn. Publicat mai întâi în 1963, acest şablon nu arată vreo variaţie importantă între cazurile vechi şi cele recente, şi chiar arată aceeaşi distribuţie, dacă se analizează o mostră foarte omogenă de cazuri, neraportate anterior, dintr-o singură regiune.

Figura 1 arată frecvenţa întâlnirilor de aproape în funcţie de oră, pentru trei exemplare diferite, ce nu se suprapun, mai precis: (A) un catalog internaţional de 362 de cazuri anterioare lui 1963, (B) un catalog internaţional cuprinzând 375 de cazuri pentru perioada 1963-1970 şi (C) 100 de cazuri din Spania şi Portugalia.

Pe aceste curbe se poate vedea că numărul întâlnirilor de aproape este foarte scăzut în orele de zi. Începe să crească pe la cinci după-amiaza şi atinge o maximă pe la nouă seara. Apoi, descreşte constant până la unu noaptea, creşte din nou până la o maximă secundară pe la trei

Acest număr remarcabil de mare poate fi şi ar trebui folosit pentru a se contesta ipoteza fenomenelor naturale: dacă OZN-urile ar fi pur şi simplu un efect atmosferic mai special, ca de pildă fulgere de plasmă, multe dintre cazurile încă neidentificate ar putea fi explicate astfel, ţinând seama de şabloanele corespunzătoare. Ar trebui să subliniem de asemenea că nu ne ocupăm aici de aspectul general al OZN-urilor pe cer, ci doar de întâlnirile de aproape, acele episoade dramatice în care martorii descriu un fenomen din imediata lor vecinătate.

Totodată, acelaşi argument poate fi folosit şi împotriva IET: este greu de pretins că exploratorii spaţiali ar avea nevoie să aterizeze de 5000 de ori pe suprafaţa planetei pentru a-i analiza solul, a lua mostre de floră şi faună şi a face o hartă completă. În timp ce IET putea explica 923 de relatări despre aterizări din catalogul nostru din 1969, teoria nu mai are suport în prezent.

Nici cifra de 5000 nu este o estimare corectă. Multe indicaţii converg spre a ne arăta că s-ar putea ca doar un caz din zece să fie raportat în realitate. De aceea, numărul întâlnirilor pe care ar trebui să le explicăm este probabil de ordinul 50.000. Aceasta nu ţine seama de faptul că majoritatea copleşitoare a surselor noastre sunt situate în Europa, pe continentul american şi în Australia. Este logic să presupunem că fenomenul este răspândit în întreaga lume şi că greşim dimensiunea problemei cel puţin de două ori. Aceasta ne duce la o cifră de 100.000 de evenimente.

Dacă rămânem credincioşi unei interpretări stricte a IET, chiar şi această cifră foarte mare subestimează numărul real al aterizărilor efective. N-ar trebui oare să presupunem că exploratorii extratereştri doresc să aterizeze pe planeta noastră când nu sunt prezenţi martori umani?

De fapt, Poher şi cu mine am descoperit (utilizând baze de date independente) că distribuţia geografică a întâlnirilor de aproape indică o schemă de evitare a centrelor populate, cu o incidenţă relativă mai mare a aterizărilor în deşerturi şi în zone nelocuite (5).

Dacă urmăm această direcţie de raţionament, atunci, pentru o estimare moderată, ar trebui să înmulţim numărul nostru cu zece, respectând raportul aterizărilor în zonele slab populate faţă de cele în zonele dens populate. Aceasta ar aduce estimarea noastră la un milion de aterizări care ar trebui explicate. Cu alte cuvinte, dacă martorii umani ar fi uniform distribuiţi pe suprafaţa Pământului şi dacă ei ar raporta toate întâlnirile de aproape observate, ansamblul datelor ar trebui să conţină un milion de înregistrări.

Acest număr tot nu ţine însă seama de un alt şablon important de desfăşurare a fenomenului, mai precis, de caracterul său nocturn. Publicat mai întâi în 1963, acest şablon nu arată vreo variaţie importantă între cazurile vechi şi cele recente, şi chiar arată aceeaşi distribuţie, dacă se analizează o mostră foarte omogenă de cazuri, neraportate anterior, dintr-o singură regiune.

Figura 1 arată frecvenţa întâlnirilor de aproape în funcţie de oră, pentru trei exemplare diferite, ce nu se suprapun, mai precis: (A) un catalog internaţional de 362 de cazuri anterioare lui 1963, (B) un catalog internaţional cuprinzând 375 de cazuri pentru perioada 1963-1970 şi (C) 100 de cazuri din Spania şi Portugalia.

Pe aceste curbe se poate vedea că numărul întâlnirilor de aproape este foarte scăzut în orele de zi. Începe să crească pe la cinci după-amiaza şi atinge o maximă pe la nouă seara. Apoi, descreşte constant până la unu noaptea, creşte din nou până la o maximă secundară pe la trei

noaptea şi se întoarce la nivelul diurn scăzut pe la şase dimineaţa.

De când au fost publicate aceste curbe şi alţi cercetători au făcut studii proprii, care au dus la rezultate similare. În special Fred Merrit, plecând de la dosarele UFOCAT ale lui David Saunders, a descoperit că relatările despre urme materiale, cazurile de efecte electromagnetice şi rapoartele despre ocupanţii navelor aveau o maximă pe la nouă seara şi o medie zilnică scăzută (6). Relatările despre ocupanţii navelor au avut o maximă secundară în jur de ora trei noaptea (Figura 2).

Cercetătoarea Jenny Randles şi-a făcut studiul pe 223 de cazuri din dosarele a două grupuri britanice (7) şi a găsit un model foarte similar, cu activitate nocturnă intensă, având un vârf seara şi un al doilea vârf înainte de ivirea zorilor. Relatările despre răpiri, însă, au avut maxima în jurul miezului nopţii (Figura 3).

Ţinând seama de acest model stabil, ne simţim îndemnaţi să întrebăm, cum ar fi arătat distribuţia orară dacă am fi avut un număr constant de martori potenţiali, cu alte cuvinte, dacă oamenii nu s-ar retrage noaptea în case? Răspunsul poate fi aproximat, luând distribuţia medie a populaţiei aflată la exterior, în funcţie de ora din zi şi calculând desfăşurarea curbei relatărilor de apariţii. Această operaţie ne dă o curbă de activitate ce creşte continuu toată noaptea, având un vârf în jurul orei trei a.m. Mai arată şi că numărul total de evenimente reale ar trebui să fie de 14 ori numărul fenomenelor observate. Aceasta dă o aproximare totală de 14 milioane de aterizări în 40 de ani, dacă ar fi să ne rezumăm strict la IET.

Întrebarea la care trebuie răspuns este: ce obiective ar putea urmări vizitatorii extratereştri pe Pământ, care să

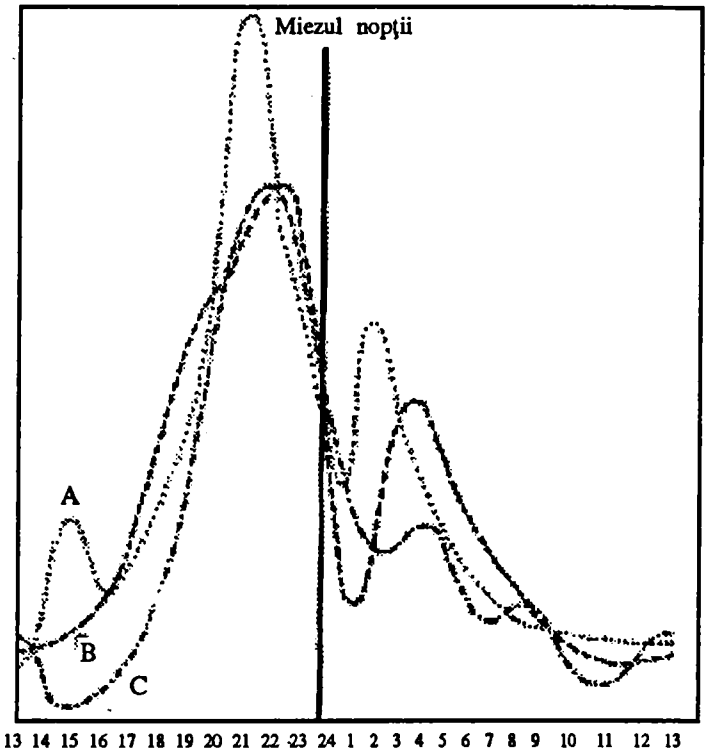

Figura 1. Frecvenţa relatărilor de întâlniri de aproape în funcţie de ora din zi.
A: 362 de cazuri, înainte de 1963, din toate ţările
B: 375 de cazuri, între 1963 şi 1970, din toate ţările
C: 100 de cazuri, doar din Spania şi Portugalia

le ceară să aterizeze de 14 milioane de ori pe planeta noastră?

Ar trebui să ţinem seama de faptul că suprafaţa Pământului se vede clar din spaţiu, nefiind, ca Venus sau alte corpuri planetare, învăluită într-o atmosferă densă. Mai

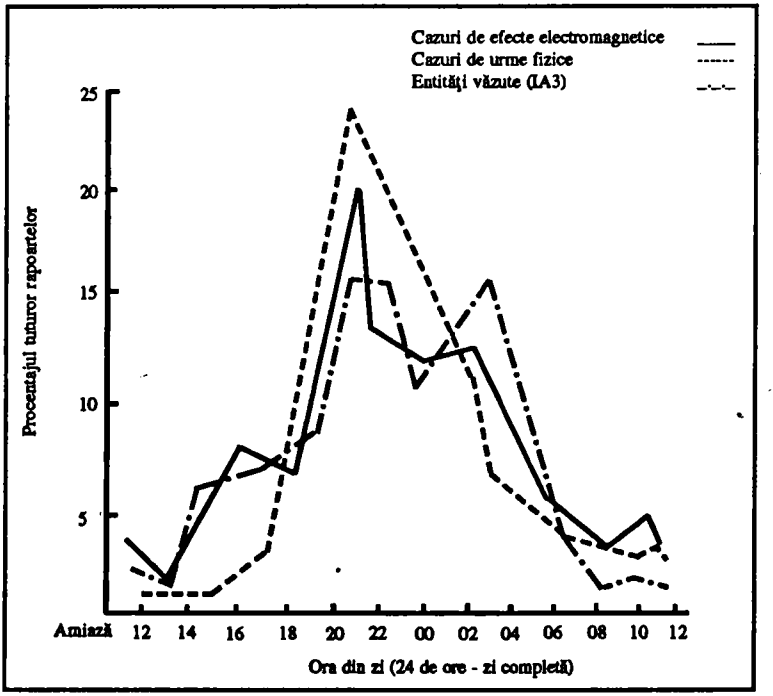

Figura 2. Frecvenţa întâlnirilor de aproape şi a cazurilor de efecte electromagnetice în funcţie de ora din zi. (F.Merrit, pe baza UFOCAT)

mult, am emis informaţiile despre toate aspectele diverselor noastre culturi, prin radio în cea mai mare parte a acestui secol şi sub forma televiziunii în ultimii 40 de ani, aşa încât majoritatea parametrilor despre planeta şi civilizaţia noastră pot fi uşor obţinuţi prin mijloace tehnice inobservabile, de la distanţă. Colectarea de mostre materiale ar necesita aterizarea, dar ar putea fi efectuată în mod discret cu câteva misiuni bine ţintite, de tipul propriilor noastre experimente Viking pe Marte. Toate aceste considerente par să contrazică IET.

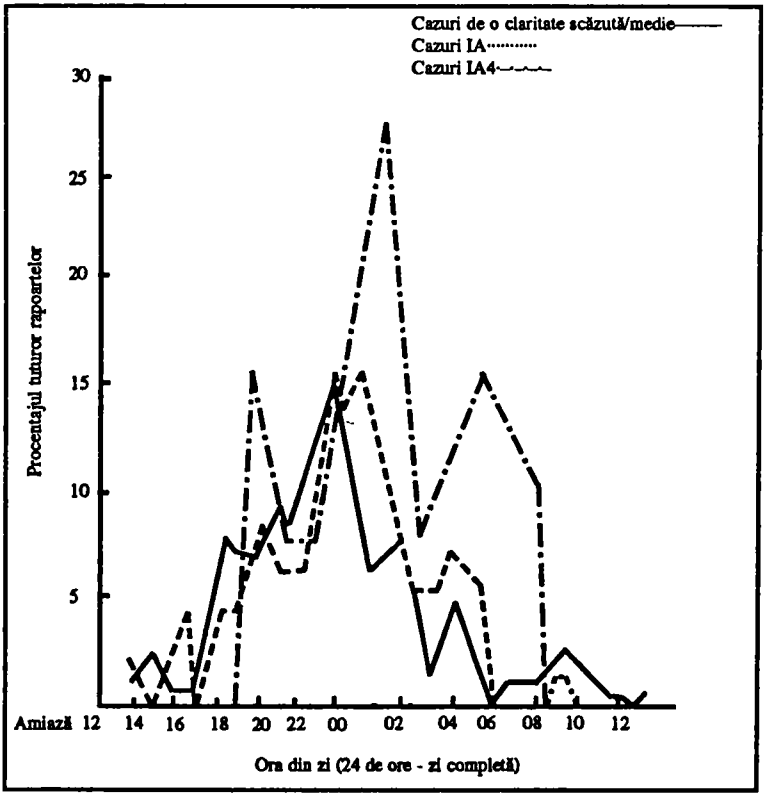

Figura 3. Frecvenţa cazurilor de întâlniri de aproape, inclusiv răpiri, în funcţie de ora din zi (J.Randles).

FIZIOLOGIA

Marea majoritate a „extratereştrilor" despre care s-a relatat au o formă umanoidă, caracterizată prin două picioare, două braţe şi un cap cu aceleaşi organe de percepţie pe care le avem şi noi, în acelaşi număr şi cu acelaşi

aspect general. Vorbirea lor foloseşte aceeaşi bandă de frecvenţă ca şi a noastră, iar ochii lor sunt adaptaţi la acelaşi segment general al spectrului electromagnetic. Aceasta demostrează o formulă genetică nediferind de genomul uman mai mult de câteva procente.

O asemenea observaţie, dacă entităţile ar fi realmente produsul evoluţiei biologice pe o altă planetă, aşa cum afirmă IET, ne-ar extinde înţelegerea biologiei. Oamenii împart combinaţia unică de gravitaţie, radiaţie solară, densitate atmosferică şi compoziţia chimică de pe Pământ cu un întreg evantai de creaturi strâns înrudite cu noi prin evoluţie, deşi lipsite de braţe şi picioare, ca delfinii, sau înzestraţi cu ochi multipli, ca păianjenii.

Ar trebui de asemenea să ţinem seama de faptul că forma umană a evoluat ca răspuns la un şir de condiţii foarte limitate: de exemplu, nu ar exista ca astăzi, dacă Pământul ar fi avut la început de două ori masa actuală, rezultând o gravitaţie la suprafaţă de 1,38 ori cât cea normală.

Un asemenea mediu ar fi forţat dezvoltarea unui schelet mai puternic şi poate că ar fi exclus definitiv bipedele. În mod similar, o planetă cu jumătate din masa ei actuală şi cu o gravitaţie de suprafaţă de 0,73 de ori decât cea de acum, ne-ar fi afectat forma în mod radical. Aşa cum a subliniat Stephen Dole (8), dacă înclinarea Ecuatorului ar fi fost de 60 de grade în loc de 23,5 grade, schimbările de vreme sezoniere ar fi fost de nesuportat pentru noi: viaţa ar fi apărut foarte greu, iar oamenii ar fi evoluat în moduri foarte diferite. Dacă ziua ar fi avut 100 de ore în loc de 24, s-ar fi putut ca omenirea, aşa cum o cunoaştem astăzi, să nu fi evoluat sau chiar să nu fi supravieţuit.

Cum am putea atunci să ne aşteptăm ca vizitatorii extratereştri, dintr-un mediu planetar complet diferit, nu numai să semene cu noi, ci să ne respire aerul şi să umble normal pe Pământ?

Chiar dacă, datorită vreunui principiu necunoscut al exobiologiei, extratereştrii ar fi evoluat în mod natural într-o formă umanoidă, nu şi-ar modifica ei corpurile, folosind tehnici de inginerie genetică pentru a-şi spori capacitatea de muncă şi de supravieţuire în spaţiu, aşa cum s-ar putea să fie nevoiţi oamenii s-o facă în următorul secol?

Acest din urmă argument poate fi contrazis, presupunând că „vizitatorii" noştri au fost creaţi exact prin manipulare genetică, într-o formă cu care noi să putem interacţiona. Dar dacă aşa stau lucrurile, de ce să nu producă specimene biologia, care să nu poată fi deosebite de populaţia Pământului? IET nu reuşeşte să dea un răspuns convingător acestui punct. Şi mai ciudată este obervaţia că numiţii „extratereştri" afişază emoţii omeneşti cunoscute, cum ar fi nedumerirea, interesul sau amuzamentul (ca în cazul Betty Hill din 1961 sau cazul Valensole din 1965). Aceasta sugerează nu numai o similitudine biologică, dar şi o adaptare social-culturală intensă.

RELATĂRI DESPRE RĂPIRI

Numărul crescând de relatări despre răpiri este folosit de un segment gălăgios al comunităţii cercetătorilor OZN ca o dovadă în plus că suntem într-adevăr vizitaţi de extratereştri, chiar dacă originea lor n-a fost încă dezvăluită. În contextul prezentului articol, un studiu atent al relatărilor despre comportamentul presupuşilor ozenauţi argumentează exăct în direcţia opusă.

Conform revistelor şi cărţilor actuale despre OZN, numărul răpirilor relatate şi bazate pe documente măsoară acum câteva mii. Astfel de incidente se caracterizează prin faptul că martorul relatează că a fost transportat într-un spaţiu gol, sferic sau emisferic şi a fost supus unui examen medical. Acesta este adeseori (dar nu întotdeauna) urmat de luarea de probe de sânge, diferite feluri de interacţiuni sexuale şi pierderea unei perioade de timp. Întregul episod este şters adesea din memoria conştientă şi este recuperabil doar prin hipnoză.

În momentul scrierii acestei cărţi, 600 de răpiţi fuseseră interogaţi de către cercetători OZN, uneori asistaţi de specialişti în psihologie clinică. Deşi studierea acestor cazuri nu pare să fi aflat ceva concret despre originea şi scopul vizitatorilor, cei care fac investigaţiile pretind sus şi tare că răpirile sunt o dovadă în plus în favoarea IET.

Pentru a examina această afirmaţie, să presupunem că inteligenţa extraterestră a avut într-adevăr capacitatea şi dorinţa de a vizita Pământul. Ar fi rezonabil să ne aşteptăm ca asemenea vizitatori să ştie cel puţin cât noi în disciplinele ştiinţifice fundamentale, ca fizica şi biologia. Puţini ufologi, într-adevăr, argumentează împotriva acestei afirmaţii.

Mai ales, s-ar presupune că vizitatorii ştiu tot atât despre tehnicile şi procedurile radicale, cât practicienii noştri. Astăzi, un doctor american obişnuit poate lua sânge, colecta spermă şi ovule, sau lua mostre de piele de la pacienţii săi fără să lase cicatrici permanente sau să provoace traume. Starea actuală a biologiei moleculare, ştiinţă care este în faşă pe Pământ – ar permite deja aceluiaşi doctor să obţină informaţii despre „amprenta" genetică unică, din asemenea mostre. El ar putea de aseme-

nea să fertilizeze ovulele şi să obţină o progenitură în „eprubeta de testare" şi este de conceput ca prin clonare să se poată multiplica la infinit fiinţele astfel obţinute.

O echipă de oameni de ştiinţă echipată cu tehnologia OZN descrisă în mod obişnuit ar avea posibilităţi excelente de a avea acces la bănci de sânge, bănci de sperma, sau colecţii de embrioni, disponibile la spitalele de cercetări şi centrele de cercetări importante, fără a provoca tulburări grave, descrise de cercetătorii răpirilor. Ei ar putea îndeplini aceste lucruri, nefiind detectaţi. Echipaţi fiind cu tehnicile de ultimă oră ale medicinei actuale din SUA, ar fi de conceput ca întreaga rasă umană să fie refăcută, în timp, din această rezervă de material genetic. Desigur, terapia genelor şi crearea unor specii hibride se află într-adevăr la orizontul nostru teoretic, chiar dacă n-a fost încă pusă complet în practică. Nici una dintre aceste realizări nu necesită procedurile „doctorilor extratereştri", descrise de cercetătorii răpirilor.

Mijloacele de ştergere definitivă a memoriei victimelor, cu ajutorul unor droguri adecvate, sunt şi ele disponibile în farmacopeea actuală. Orice ar face presupuşii extratereştri, dacă fac într-adevăr ceea ce par să fie nişte simulacre brutale şi crude de experimente biologice pe corpurile răpiţilor, aceasta nu cred că reprezintă o misiune ştiinţifică relevantă pentru scopurile vizitatorilor extratereştri. Va trebui să căutăm răspunsurile în alte direcţii.

ISTORIE

IET a fost formulată iniţial într-o vreme când cele mai vechi observaţii cunoscute datau din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. S-ar putea argumenta pe bună

dreptate că acest conflict major a fost detectat din spaţiu şi că observarea exploziilor nucleare pe Pământ a grăbit hotărârea extratereştrilor de a ne studia planeta, poate în strădania de a vedea dacă rasa umană este o ameninţare potenţială pentru alte forme inteligente de viaţă.

Evidenţa crescândă a proliferării unor fenomene similare, nu numai înainte de 1945, dar şi în secolul nouăsprezece, şi desigur, în trecutul îndepărtat al culturii noastre, a devenit convingătoare, deşi unii ufologi, împrumutând un argument de la adversarii lor sceptici, pledează acum pentru ca asemenea date pur şi simplu să nu fie luate în considerare.

Dacă se poatea stabili că fenomenul a existat într-adevăr de-a lungul istoriei, adaptându-şi doar forma superficială, dar nu şi structura internă, la cerinţele culturii gazdă, atunci nu s-ar părea că avem de-a face cu prototipuri avansate care supraveghează Pământul. Nici nu avem de-a face cu prototipuri avansate. Din nou, trebuie căutată o clasă de explicaţii mai complicată decât IET şi ipoteza tehnologiei avansate la un loc.

În lucrările anterioare am atras atenţia că fenomene aeriene foarte asemănătoare OZN-urilor noastre au fost observate în secolul nouă sub formă de vase pe cer, corăbii cereşti în zilele lui Jules Verne, ca rachete fantomă în 1946 şi ca nave spaţiale în timpurile mai recente, ca şi când ar fi maimuţărit aşteptările oamenilor. Totul funcţionează ca şi când fenomenul OZN ar rămâne permanent cu un pas înaintea tehnologiei omeneşti. În ultimii zece ani, întrucât biologia moleculară a devenit mai fascinantă decât electronica sau chiar decât disciplinele aerospaţiale în civilizaţia noastră modernă, nu ar trebui să ne surprindă faptul că îi vedem pe „extratereştri" făcând simulacre de inter-

venţii de inginerie genetică. S-ar putea ca suporterii IET să fi căzut în cursa citirii mesajului fenomenului la primul nivel.

Tabelul I
Rezumarea ipotezelor
Ipoteza Tehnologiei Avansate
Ipoteza Fenomenelor Naturale
Ipoteza Extraterestră
Ipoteza Psihosociologică

Asemenea consideraţii istorice, combinate cu cercetările intensive asupra mitologiei şi folclorului (9), i-au făcut pe cercetătorii europeni ca Bertrand Meheus şi Hillary Evans să considere întreg fenomenul OZN ca pe o proiecţie a conştiinţei martorilor. Ei subliniază că şi romanele ştiinţifico-fantastice şi legendele rămân cu un pas înaintea realizărilor ştiinţifice umane. Această ipoteză psihosocială a stârnit o opoziţie considerabilă în rândurile ufologilor americani şi creează în prezent o prăpastie adâncă între ufologia europeană şi cea americană, prima pledând în favoarea unei citiri de gradul doi, **simbolice,** a discursului martorilor.

Afirmaţiile despre răpiri sunt deosebit de interesante pentru susţinătorii teoriei psihosociologice: este greu de găsit pe Pământ o cultură care să nu aibă o veche tradiţie cu fiinţe mici care zboară prin cer şi răpesc oameni. Este tipic pentru ei să-şi ducă victimele în sfere iluminate uniform şi să-i supună la diferite chinuri, cum ar fi operaţii pe organele interne şi „călătorii astrale" spre peisaje necunoscute. Interacţiunea sexuală sau genetică este o temă obişnuită a acestui gen de folclor.

CONSIDERENTE FIZICE

Pe măsură ce martorii devin mai puţin reticenţi şi îşi povestesc experienţele, noţiunea că OZN-urile sunt „navele spaţiale ale altcuiva" (cuvintele lui Stanton Friedman), implicând o tehnologie acţionată de sisteme de propulsie avansate, devine mai puţin credibilă şi poate mai puţin atrăgătoare din punct de vedere ştiinţific decât alte noţiuni. Dar şi celelalte alternative de explicare, în special ipoteza psihosociologică, sunt serios contestate.

Fenomenele ce trebuie explicate includ nu numai dispozitivele zburătoare ciudate, descrise de către martori drept aparate materiale, dar şi obiecte şi fiinţe care demonstrează capacitatea de a apărea şi dispărea foarte brusc, de a-şi schimba forma aparentă în continuu şi de a se contopi cu alte obiecte materiale. Asemenea relatări par absurde în termenii fizicii obişnuite, fiindcă sugerează o stăpânire a timpului şi spaţiului pe care propriile noastre cercetări de fizică nu o pot reproduce în ziua de azi. Dacă aceste apariţii ar putea fi confirmate fie prin observarea directă, fie prin dovezi fotografice sau prin ponderea statistică, ele ar putea totuşi să reprezinte o ocazie de a testa noi concepţii despre realitatea fizică, într-un moment în care mulţi teoreticieni se luptă cu posibilitatea existenţei unor universuri N-dimensionale, N fiind mai mare decât 4.

IPOTEZE NOI

În concluzie, este util să facem speculaţii asupra câtorva ipoteze care depăşesc scenariile iniţiale rezumate în Tabelul I de mai sus şi care iau într-adevăr în considerare, cu diferite grade de succes, cele cinci obiecţii pe care le-am trecut în revistă. Aceste noi ipoteze ar trebui privite

doar ca mijloace de stimulare a discuţiei, nu ca propuneri formale.

O asemenea direcţie de speculaţie a fost avansată de Devereux (10), care a vorbit despre OZN-uri ca despre Lumini ale Pământului, un fenomen fizic terestru care impresionează conştiinţa martorilor astfel încât să ia forma unei imagini mintale, probabil o figură mitologică. John Derr şi Michael Persinger au extins ideile lui Derveux.

La mijlocul anilor şaptezeci am propus abordarea fenomenului OZN ca sistem de control, rămânând de judecat dacă acest control se va dovedi omenesc, străin, sau pur şi simplu natural. Asemenea sisteme de control se află peste tot în jurul nostru. Ele pot fi găsite în mecanismele de echilibru terestru, ecologic şi economic, care conduc natura, unele dintre ele fiind bine înţelese de ştiinţă. Această teorie admite două variante interesante: (I) o inteligenţă străină, poate de pe Pământ, ne antrenează pentru un nou tip de comportament. Acesta ar putea reprezenta Fenomenul Vizitator al lui Whitley Strieber sau vreo formă de „supranatură", poate pe direcţia ipotezei Gaia. (II) Ca alternativă, într-o interpretare Jung-iană a aceleiaşi teme, inconştientul colectiv uman şi-ar putea proiecta în faţa ochilor imaginile necesare pentru supravieţuirea noastră pe termen lung, dincolo de crizele fără precedent ale secolului douăzeci.

Tabelul II
Ipoteze noi
Ipoteza Lumina Pământului
Ipoteza Sistemului de Control
Ipoteza Călătoriei prin Wormhole

.Cercetătoarea britanică Jenny Randles, în munca ei cu răpiţi, a subliniat că analiza discursului răpiţilor dezvăluie în mod constant un punct de întrerupere a timpului, după care subiectul lasă în urmă realitatea normală. De „cealaltă parte" a acestei graniţe, fizica obişnuită a spaţiului-timp nu pare să se aplice, iar subiectul se deplasează ca într-un vis lucid (sau, desigur, un coşmar lucid) până când se întoarce în lumea reală. Randles numeşte acest fenomen Factorul Oz. Construind pe baza acestei observaţii, am putea teoretiza că există o stare remarcabilă de funcţionare psihică, alternând viziunea subiectului asupra realităţii fizice şi, de asemenea, generând urme reale şi fenomene luminoase vizibile pentru alţi martori aflaţi în starea lor normală.

În final, am putea emite ipoteza călătorilor extratereştri, care folosesc metode radicale de manipulare a spaţiului-timp, în special utilizarea Wormhole-urilor cvadri-dimensionale pentru călătorii în spaţiu şi poate chiar în timp (11). Asemenea călători ar putea făptui multe dintre acţiunile fizice puse pe seama ozenauţilor şi s-ar putea manifesta de asemenea simultan în ceea ce nouă ne apar astăzi drept perioade diferite ale istoriei noastre. Această ipoteză reprezintă o aducere la zi a IET, unde „extratereştrii" pot fi de oriunde şi din orice timp, putând proveni chiar de pe Pământul nostru (12).

CONCLUZIE

Oricât de pasionantă ar fi vizitarea Pământului de către extratereştri, acest articol a atras atenţia că, în stadiul actual al cunoştinţelor noastre, fenomenele OZN nu corespund interpretării obişnuite a acestei ipoteze. Nici modelele observate nu sprijină teoria că toate OZN-urile pot fi

explicate ca o combinaţie de efecte naturale, sau ca procese psihosociologice. De aceea, se propune ca viitoarele cercetări în acest domeniu să poată explora în mod rodnic ipoteze alternative, cum ar fi cele care implică sisteme de control, fie naturale, fie artificiale.

Argumentele prezentate aici nu sunt destinate să respingă complet IET. Până când se va putea stabili clar natura şi originea fenomenului OZN, va fi desigur posibil să emitem ipoteza că factori extratereştri, inclusiv forme de conştiinţă nedescoperite, joacă un rol în manifestările acestuia. Însă orice teorie viitoare ar trebui să trateze în mod constructiv factorii pe care i-am trecut în revistă. Ca o cerinţă minimă, ideea intervenţiei extraterestre ar trebui adusă la zi, pentru a cuprinde şi speculaţiile teoretice actuale despre wormholes şi alte modele ale universului fizic.

NOTE BIBLIOGRAFICE

(1) Velasco, Jean-Jacques, Metode, prelucrare şi analiza datelor privind fenomene aerospaţiale neidentificate. **Conferinţa SSE,** Boulder, Colorado, iunie 1989.

(2) Velasco, Jean-Jacques, Raport despre analiza urmelor materiale ce prezintă anomalii: Cazul OZN Trans-en-Provence din 1981. Trimis spre publicare la **Journal of Scientific Exploration.** Raportul complet despre Trans există la CNES, Toulouse (în franceză) sub titlul: Enquête 81/01. Analyse d'une trace. Note Technique Numéro 26 (martie 1983).

(3) Bounias, Michel, Traumatologia biochimică, ca instrument puternic pentru identificarea stress-urilor provocate de surse neidentificate: dovezi de dezordini metabolice la plante în legătură cu o aterizare OZN. Trimis

spre publicare la **Journal of Scientific Exploration.** Raportul original în franceză face parte din **Note Technique Numéro 16** care se poate obţine de la CNES, Toulouse, Franţa.

(4) Vallee, Jacques, Confrontations, Ballantine, New York, martie 1990. Un rezumat al studiilor braziliene a fost prezentat la întrunirea MUFON din iulie 1989, Las Vegas, Nevada.

(5) Poher, Claude şi Vallee, Jacques: Modele de bază în observaţiile OZN. **American Institute of Aeronautics and Astronautics 13th Aerospace Sciences Meeting,** Passadena, California, 23 ianuarie 1975, AIAA Paper 75-42.

(6) Merritt, Fred, **Statistical Notes on the UFO Phenomenon** CUFOS Bulletin, iarna 1977.

(7) Randles, Jenny, **UFO Study.** Londra, Robert Hale, 1981.

(8) Dole, Stephen, **Habitable Planets for Man,** N.Y.: Blaisdell 1964.

(9) Meheust, Bertrand, **Science Fiction et Soucoupes Volantes** (1978) şi **Soucoupes Volantes et Folklore** (1985). Ambele cărţi au fost publicate la Paris de Mercure de France.

(10) Devereux, Paul, **Earth Lights.** Wellingborough, Turnstone Press, 1982.

(11) Asupra acestui subiect a se vedea Morris, Michael S., Throne, Kip S. şi Yurtsever, Ulvi: „Wormholes, Time Machines and Weak Energy Condition" din **Physical Review Letters** vol.61, nr.13, 26 sept.1988. Asupra modelelor multidimensionale a se vedea „The Self-Reproducing Universe" de Mallove, Eugene F., **Sky and telescope,** sept.1988, p.255.

(12) Argumentele în favoarea unei abordări multidimensionale a istoriei naturale a fenomenului OZN au fost dezvoltate de autor în cartea **Dimensions** (Chicago: Contemporary Books, 1988; New York, Ballantine, 1989).

ANEXA 2

ŞTIINŢA INTERZISĂ: FENOMENUL OZN ŞI COMUNITATEA CERCETĂTORILOR

Prezentat la Conferinţa MUFON din 1992.
Albuquerque, New Mexico

Sunt probabil singura persoană care nu ştiu ce sunt OZN-urile. Majoritatea ufologilor ştiu (sau cred că ştiu) că OZN-urile sunt vehicole extraterestre, cu alte cuvinte, nave spaţiale de pe altă planetă. Ni se spune că însăşi problema motivului lor a fost rezolvată: vin aici să ne fure materialul genetic (1). Se presupune că nouă milioane de americani au suferit răpiri (2).

În acelaşi timp, larga majoritate a oamenilor de ştiinţă şi a tehnologilor continuă să considere toate acestea un nonsens total: ar putea fi de acord că există un fenomen ciudat, dar ştiu (sau cred că ştiu) că nu mai merită să fie studiat, mai mult decât a fost acum douăzeci şi trei de ani, când Academia Naţională de Ştiinţe şi Universitatea Colorado au produs Raportul Condon.

Niciodată n-a fost situaţia atât de clar polarizată.

Niciodată n-a fost mai greu să faci cercetare de calitate.

Ca om de ştiinţă, am ajuns la concluzia că există un fenomen OZN autentic. Este fizic şi este neexplicat. De aceea, voi continua să investighez observaţiile la faţa locului şi pretind că ele reprezintă o ocazie şi o provocare pentru ştiinţă. Speculez, deşi nu pot dovedi, că este implicată o formă de inteligenţă neumană. Spunând asta, îi irit pe sceptici. În acelaşi timp, însă, refuz să mă aliniez cu partidul teoriei extraterestre. Îmi dau seama că poziţia mea este nepopulară. Dacă aş fi orb să-i ignor, mi s-ar reaminti imediat, pentru că a crede în extratereştri a devenit o problemă de credinţă, nu un subiect deschis dezbaterii ştiinţifice.

În acest sens, ufologia este o ştiinţă interzisă şi încă de două ori: scepticii nu doresc o cercetare liberă a subiectului, fiindcă le-ar putea tulbura universul raţional. Iar mulţi avocaţi ai ei se opun în mod egal cercetării libere fiindcă aplicarea sistematică a instrumentelor ştiinţei la această problemă le-ar putea dezvălui incompetenţa în calitate de cercetători. Ar arăta că fenomenul OZN este cu mult mai complex, stimulator, uimitor, extraordinar de important şi misterios decât versiunea specifică, limitată, pe care o prezintă ei astăzi.

Tensiunea dintre aceste două poziţii, negarea sceptică oarbă şi siguranţa oarbă a susţinătorilor, este cea care oferă dinamica la care am fost martori în cursul evoluţiei problemei OZN, de la Kenneth Arnold la Travis Walton şi de la Roswell la Voronej. Aceeaşi tensiune care ne-a distorsionat, deformat şi cenzurat datele de-a lungul anilor. Omul de ştiinţă independent este prins la mijloc între două poziţii extreme şi îi este foarte greu să găsească investigatori serioşi şi pregătiţi, cu care să lucreze.

În strădania de a ne clarifica nedumerirea, am împărţit această anexă în trei părţi: mai întâi o scurtă privire informativă asupra relaţiei noastre tulburi cu ştiinţa oficială, în al doilea rând, chestiunea răpirilor, pe care o consider ultima instanţă din lunga serie de ocazii pe care le-am pierdut; voi sfârşi printr-o privire optimistă asupra paşilor practici care ar putea ajuta ufologia să-şi câştige o mai mare credibilitate.

1. OAMENI DE ŞTIINŢĂ ŞI OZN-uri

În 1958, doi proeminenţi oameni de ştiinţă americani au venit în Franţa pentru a-l vizita pe scriitorul ştiinţific şi filosoful Aimé Michel, care tocmai îşi publicase cercetările de bază despre valul european din 1954. Aceştia erau astronomii J.Allen Hynek şi Gerald de Vaucouleurs. Ambii erau curioşi şi sceptici pe faţă, în privinţa pretinselor aterizări şi a prezenţei umanoizilor, descrise în numeroase rapoarte (3).

Allen Hynek i-a spus lui Aimé Michel în termeni foarte clari că fusese uimit să descopere atât de multe cazuri de acest gen în **Farfuriile zburătoare şi misterul liniei drepte** (4) şi că se îndoia că datele originale ar exista. Dacă existau, a adăugat de Vaucouleurs, ei ar fi dorit să facă fotocopii după ele. Adusese un asistent cercetător echipat cu tot materialul necesar.

> Asta m-a făcut să râd (relatează Aimé Michel), fiindcă eu cercetasem presa occidentală (în căutarea de lucruri neobişnuite) începând din 1945, cu mult înaintea lui Kenneth Arnold, mulţumită serviciilor de documentare ale Radioului Naţional Francez (RTF), care lucrau foarte bine. Hynek, de Vaucouleurs şi asistentul lui au petrecut mai multe zile parcurgându-mi documentele şi

înregistrându-le fotografic.

Aşa cum ştiu cititorii Jurnalelor mele (5), dr. Hynek a trebuit să admită că rapoartele existau, dar a rămas sceptic în privinţa realităţii aterizărilor, încă mult timp după vizita sa în Franţa: „aceste episoade sună ca nişte poveşti cu fantome", mi-a spus el când i-am pus problema pentru prima oară, în 1963. Doar când i-am arătat, zi după zi, cum şabloanele apariţiilor observate în Europa Occidentală în anii cincizeci se repetau în dosarele din SUA, a început să-şi schimbe părerea. Dar a murit fără să-şi poată convinge colegii astronomi să cerceteze datele mai îndeaproape. În corespondenţa sa recentă, de Vaucouleurs, unul dintre marii cosmologi contemporani, actualmente membru al Academiei Naţionale de Ştiinţe a SUA, era tot neconvins. El simţea că relatările despre OZN-uri arătau pur şi simplu ce lucruri ciudate poate face conştiinţa omenească. Spunând acestea, el exprima doar consensul ştiinţific general asupra subiectului. Adevărul este că, în general, comunitatea tehnologică este indiferentă faţă de problema OZN.

Acei puţini oameni de ştiinţă cu greutate care s-au deranjat să se uite la date (pot fi număraţi pe degetele de la o mână) nu sunt de acord cu o asemenea afirmaţie, bineînţeles. Am întâlnit prea mulţi martori cinstiţi, am văzut prea multe cazuri de urme reale. Cu toate acestea, acei dintre noi care am continuat să ne implicăm în toţi aceşti ani, nu am reuşit să-i convingem pe colegii noştri că acestui mister trebuie să i se dedice mult timp şi energie. Eu văd şase motive pentru această stare de lucruri.

1. Dezbaterea a rămas blocată la controversa provocată de afirmaţia absurdă că OZN-urile, dacă există, tre-

buie să fie nave spaţiale extraterestre. Orice cercetător cu mintea deschisă, care îndrăzneşte să pună la îndoială această poziţie, se întâlneşte cu furia şi cenzura fanaticilor OZN. Pentru orice om de ştiinţă care cunoaşte actualele speculaţii din fizică, este clar că există multe alte posibilităţi mai elegante.

2. Aroganţa tehnologică cu care a fost (şi mai este încă) abordată problema a dăunat mult încercărilor – altfel valoroase – de a înţelege factorii majori din cadrul fenomenului OZN. În mod tipic, grupuri de ingineri şi fizicieni se adună, adesea sub auspiciile vreunei agenţii guvernamentale sau companii aerospaţiale şi lucrează febril câteva luni sau ani, conform presupunerii că, având date suficiente şi puţin timp, vor putea să rezolve singuri problema, mai mult sau mai puţin în secret. Ei se aşteaptă să descopere misteriosul „sistem de propulsie", o sursă infinită de energie liberă sau secretul antigravitaţiei. Scopul este fie obţinerea vreunei realizări în domeniul militar înaintea altor ţări, fie pur şi simplu să-şi înregistreze noua invenţie şi să se îmbogăţească. Îmi vin în minte cel puţin patru echipe constituite exact în acest scop, încă din anii şaizeci. Sunt contactat ocazional de tehnologi nebuni, care au asemenea intenţii. Ei rămân foarte dezamăgiţi când le spun că rezolvarea problemei OZN-urilor va necesita mai mult decât copierea mecanismelor acestora.

3. Din când în când se face câte o încercare într-adevăr strălucită de cercetare şi analiză pluridisciplinară. Din nefericire, se pare că descoperirile rezultate în urma unor asemenea eforturi excepţionale au fost întotdeauna ignorate de cei care fac politică şi care erau fie în căutare de descoperiri tehnologice rapide, fie erau pur şi

simplu interesaţi de implicaţiile politice. Cred că exact aşa s-a întâmplat cu extraordinarele recomandări din „Pentacle memo", care era cu zeci de ani înaintea vremii sale, aşa cum am dezvăluit în **Forbidden Science** *(5).

4. Aşteptarea extratereştrilor este un efect sociologic care, în sine, poate fi şi este exploatat în vederea pământescului şi complicatului război psihologic. În timp ce pentru cercetarea OZN-ului s-au cheltuit puţini bani, s-a făcut un efort considerabil pentru studierea, dovedirea prin documente şi exploatarea credinţei în extratereştri. Cineva a folosit (şi mai foloseşte încă) impactul sociologic al fenomenului în propriile sale scopuri, tulburând apele şi făcându-i viaţa grea cercetătorului obiectiv.

5. Ne lipsesc locurile de desfăşurare imparţiale pentru genul de dezbateri bine informate, fără de care o ştiinţă nouă nu poate înflori. Avem într-adevăr **Journal of Scientific Exploration,** o publicaţie de referinţă care popularizează articolele de cercetări OZN, fără a fi afiliată la sau controlată de vreun grup OZN. Însă JSE trebuie să mai acopere şi o mare varietate de alte subiecte (6). Există o nevoie nesatisfăcută, de un mediu pentru schimburi rapide, unde investigaţiile de teren, de genul celor pe care ar vrea să le publice cercetătorii independenţi, ca mine, să poată apărea în mod regulat.

6. Problema s-a dovedit pur şi simplu mult mai profundă decât şi-ar fi imaginat vreunul dintre noi în anii şaizeci şi şaptezeci. O nouă generaţie de ufologi care a pătruns în domeniu cu aceeaşi aroganţă cocoşească pe care am dovedit-o şi noi odinioară, s-a împotmolit în relatările contradictorii şi statisticile generatoare de confuzie şi începe în prezent să înveţe aceeaşi lecţie.

*forbidden science = ştiinţă interzisă (lb. engl.) (n.t.)

Mulţi ufologi mi-au criticat munca, spunând: „Acum vorbeşti **despre OZN-uri** ca şi când ar fi obiecte reale, materiale. Iar în propoziţia următoare vorbeşti despre ele ca despre nişte efecte psihice, producând fenomene paranormale la şi în jurul martorilor". Aceasta este o critică justă adusă cercetărilor mele. Pot răspunde doar că ambiguitatea este reală şi că provine din date.

Nicăieri nu este ambiguitatea mai evidentă decât în domeniul răpirilor.

2. RĂPIRI

Dată fiind extraordinara complexitate a datelor despre OZN, este relativ uşor pentru oricine să ia o anumită teorie sau părere personală şi s-o „dovedească" folosind un anumit grup de cazuri. Tot ce se cere este să-i intimideze pe opozanţi pentru a-i face să tacă şi să mături cu hotărâre sub covor toate datele care nu se potrivesc. Odată constituită o asemenea teorie, este uşor pentru susţinători şi să excludă părerile opuse şi să creeze aparenţa de consens. Este un marketing de calitate, chiar dacă nu este ştiinţă de calitate.

Am văzut deja acest truc în acţiune, când Comitetul Condon a trecut în revistă datele în mod selectiv, pentru a dovedi că OZN-urile nu există. Acelaşi truc este folosit în prezent de susţinătorii teoriei răpirii de către extratereştri.

O scurtă istorioară personală va ilustra acest proces. A avut o evoluţie curioasă atunci când am fost „neinvitat" la prima conferinţă TREAT având ca subiect cercetările despre răpiri. Mi s-a spus mai întâi că nu aveam calitatea pentru a fi invitat, fiindcă nu mă ocupam de medicină. Când am subliniat că majoritatea celor aproximativ cincizeci de participanţi erau oameni fără pregătire ştiinţifică,

nemaivorbind de diplomele medicale, mi s-a spus că nu aveam calitatea fiindcă numele meu nu fusese propus. Când li s-a arătat că, de fapt, mai mulţi participanţi propuseseră numele meu, sponsorii au mărturisit în sfârşit că fusesem exclus din cauza afirmaţiilor publicate de mine, prin care puneam la îndoială teoria extraterestră şi contestam modul în care era folosită hipnoza în cercetarea răpirilor.

Niciunul dintre acestea nu se apropia de motivul real.

Motivul real este foarte simplu. Ca şi câţiva alţi cercetători, se întâmpla să am dovezi, sub formă de date de primă mână, care sfidează teoriile scoase pe piaţă de adepţii răpirilor.

Este uşor de înţeles de ce atâţia ufologi şi atâtea minţi curioase din rândul opiniei publice au ajuns să fie fascinaţi de poveştile cu răpiri şi consecinţele lor, ca şi de aparenta lor promisiune de a oferi o soluţie întregului mister.

Într-o impresionantă desfăşurare de cărţi şi programe la televiziune am văzut o prezentare dichisită a unor cazuri bine alese, ce tind să dovedească faptul că suntem vizitaţi de extratereştrii din stele. Ni se spune că vin aici în căutare de material biologic. Mass-mediei îi place caracterul senzaţional al unor asemenea poveşti şi nu scapă ocazia să le transmită.

În timp ce telespectatorul obişnuit sau ufologul interesat vede acest gen de imagini pe ecranul televizorului, însă, cercetarea amănunţită în domeniu ne aduce multe alte informaţii. Multe răpiri nu implică fazele bine definite descrise de mii de autori. Multe răpiri nu sunt traumatizante. Multe răpiri nu implică fiinţe mici şi cenuşii. Multe răpiri nu implică nici un fel de examen medical. Multe

răpiri nu implică aparate care să semene cu navele spaţiale.

Şi mai tragic, dincolo de aceste observaţii, eu pot depune mărturie că există un şuvoi tulburător de plângeri în particular ale unor martori care se simt victimele impetuozităţii investigărilor şi ale tratamentului neprofesionalist la care sunt supuşi. Dosarele adunate de mine istorisesc povestea tristă a unor cazuri în care ufologii au sporit efectiv stress-ul victimei, forţând-o să caute tratament de specialitate în altă parte. Ele conţin fraze ca „Mă trezesc în prezent la (numele specialistului). El crede că (specialistul în răpiri) a întărit prin hipnoză nu numai propriile sale idei preconcepute, ci şi contextul a ceea ce mi s-ar fi putut întâmpla" (ca în cazul filmului bazat pe povestea lui Betty şi Barney Hill) (7). Într-o altă scrisoare, un răpit scrie: „metodele acestui om sunt foarte ne-etice... stress-ul meu provine în cea mai mare parte nu de la aşa-zişii extratereştri, ci de la cei ce par să mă ajute să fac faţă acestui fenomen" (8).

Pe de altă parte, un alt răpit, înregistrat în baza de date despre răpiri făcute de extratereştri, mi-a scris, plângându-se: „Am atâtea lucruri pe care nu le înţeleg înlăuntrul meu!... şi sunt atâtea care n-au fost trecute în cartea aceea! Ca să păstreze un fel de ordine, să nu-i zăpăcească pe cititori, au fost omise multe lucruri considerate (de către autorul în chestiune, specialist în răpiri) „periferice", iar eu simt că **totul** este important" (9).

Asemenea fraze revin la tot pasul în scrisorile pe care le primesc. Unele sunt mai mult decât plângeri. Conţin acuzaţii precise şi disperate. Acestea sunt amănunte despre răpiri de care nu auziţi niciodată.

Problema nu se opreşte aici. Unele dintre cele mai ciudate episoade, atunci când sunt investigate atent, oferă

alternative de interpretare chiar mai înspăimântătoare în realitatea lor pământească, mai neliniştitoare prin implicaţiile lor, decât ideea extratereştrilor care vor embrioni umani. Unul dintre cazurile din dosarele mele implică o continuitate între abuzurile rituale şi experienţele OZN (10). Se pare că imagini de extratereştri au fost plantate deliberat în mintea acelei martore pentru a descoperi o experienţă îngrozitoare, pe care nu trebuia să şi-o amintească în stare conştientă. Într-un alt caz, un tânăr pare să fi fost făcut să se supună unei organizaţii curioase, prin intermediul unor imagini de extratereştri plantate în subconştientul său (11). El i-a recunoscut când a văzut coperta lui **Communion**. Însă hipnoterapia a dus la un rezultat opus celui la care se aşteptau adepţii răpirilor: episodul OZN pare să fi fost fabricat pentru a codifica şi ascunde sugestiile care l-au transformat pe subiect într-un virtual sclav al cultului respectiv, pentru mai mulţi bani.

Nu-i de mirare că această informaţie nu este binevenită la reuniunile de club ale adepţilor răpirii. Dar nu este bine primită nici de comunitatea ufologică, în general. De curând a fost convocată o conferinţă sub auspicii prestigioase, aparent pentru discutarea tuturor acestor probleme. Dar în loc de atmosfera academică la care ne-am fi aşteptat, viitorilor participanţi li s-a cerut cu fermitate să-şi dezvăluie datele dinainte, supunându-le unui juriu bine împănat cu adepţi care să cântărească toate materialele, înainte de a trimite invitaţiile propriu-zise. Un asemenea procedeu este o manevră clasică de descurajare a părerilor dizidente şi de a le anula influenţa asupra dezbaterilor. Acest truc vechi a fost folosit cu succes şi de Comitetul Condon – până când în final cineva a vorbit.

Suntem chiar atât de naivi să credem că datele care

nu corespund părerilor generale pot fi ignorate pentru totdeauna? Cum ne-am putea imagina că oamenii de ştiinţă nu vor observa că nu li se oferă toată povestea? Suntem orbi faţă de faptul că acei ce fac politică, dacă hotărăsc să se implice, vor cere imediat toate datele şi atunci cercetătorii independenţi, ca mine, vor putea depune mărturie?

Luaţi în considerare următoarele fapte:

1. Opinia publică americană este învăţată să aştepte o aterizare iminentă a extratereştrilor şi să-i recunoască, aceştia fiind mici şi cenuşii şi cu ochi mari negri. Faptul că martorii reali OZN descriu o mare diversitate de alte forme a fost cenzurat, în asemenea măsură, încât unele grupuri de cercetare nici măcar nu acceptă aceste alte forme în bazele lor de date.

2. Opiniei publice i se spune că singura reacţie adecvată la un incident OZN este teroarea laşă. Câteva programe recente de televiziune, brodând asupra unor cărţi populare despre răpiri, au sugerat că experienţa este în mod uniform îngrozitoare.

3. Opinie publice i se spune în mod subtil că OZN-urile, dacă există, sunt în mod necesar vehicule extraterestre şi nu pot fi altceva. Aici ufologii recurg efectiv la cel mai urât argument al vechilor lor adversari, scepticii, şi anume, ridiculizarea şi îndepărtarea dizidenţilor din rândurile lor. Totuşi, unele dintre figurile ştiinţifice majore, care au cercetat cu atenţie datele, oameni ca Allen Hynek şi Claude Poher, au căzut de acord, încă de pe la mijlocul anilor şaizeci, că teoria extraterestră este nesatisfăcătoare.

4. Datele despre răpiri nu au fost niciodată puse la dispoziţie pentru o inspecţie generală. Cu cuvintele lui Dan

Wright :„s-au produs cărţi, desigur, dar nu rapoarte de cercetare", şi „nu avem nici un fel de acces la două baze separate, despre răpiri, compilate după cât se pare în afara organizaţiei noastre (MUFON) în ultimii ani" (12).

5. Chiar şi contradicţiile evidente din cadrul teoriei răpirilor au fost măturate sub covor, deoarece arată că există un număr prea mare de cazuri, pentru a putea fi explicat prin nevoia de material biologic. Eu am fost criticat de mulţi când am atras atenţia că, în conformitate cu ipoteza extraterestră de nivelul întâi, statisticile aterizărilor ar duce la o cifră de 14 milioane de întâlniri de aproape în întreaga lume, o cifră pe care unii dintre colegii mei, ca dr. Robert Wood, au considerat-o prea mare (13,14,15). În prezent, adepţii răpirilor prezintă o cifră mult mai mare, de **nouă milioane de răpiri în Statele Unite,** în sprijinul teoriei lor că OZN-urile sunt nave spaţiale extraterestre. Aceasta s-ar traduce prin aproape două sute de milioane de răpiţi, pe întreaga planetă. Asemenea statistici dovedesc în realitate contrariul a ceea ce încearcă să dovedească. Extratereştrii ar trebui să fie într-adevăr nişte oameni de ştiinţă foarte proşti, dacă ar avea nevoie de atâtea intervenţii pentru a recolta materialul pe care orice asistentă medicală îndemânatică l-ar putea recolta în câteva ore, fără să inducă vreo traumă.

Ceea ce este pus aici sub semnul întrebării este chiar ideea că OZN-urile sunt extraterestre, în sensul obişnuit al termenului. Aşa cum a spus însuşi dr. Hynek, în octombrie 1976:

> Am ajuns să sprijin tot mai puţin ideea că OZN-urile ar fi nave spaţiale „cu şuruburi şi piuliţe", din alte lumi (...). Sunt prea multe lucruri care nu se potrivesc cu această teorie. Mie mi se pare caraghios ca o super-

inteligenţă să călătorească la mare distanţă pentru a face lucruri relativ stupide, cum ar fi să oprească maşini, să recolteze mostre de sol şi să sperie lumea. Cred că trebuie să începem să căutăm mai aproape de casă.

Însă nu veţi găsi aceste cuvinte citate de vreun adept al răpirilor.

Pe lista lucrurilor stupide pe care o civilizaţie extraterestră superioară, cu oarecare cunoştinţe de biologie, n-ar avea nevoie să le facă, ar fi să ia mostre de piele şi embrioni de la milioane de americani îngroziţi. Teoriile răpirii dau ocazia unor foarte bune emisiuni distractive la televizor, dar şi unei ştiinţe de foarte proastă calitate. Fapt este că oamenii suferă de pe urma răpirilor şi a traumelor rezultate din acestea. Dar adevărata muncă de înţelegere şi uşurare a suferinţelor lor n-a început încă. Şi nici n-o să înceapă, până când cei care au date de valoare nu vor putea să le prezinte într-o atmosferă de dezbatere deschisă, bine informată şi în absenţa oricărei preselecţii sau cenzuri.

3. MĂSURI PRACTICE

Să ne întoarcem acum la enigma mai largă pe care o constituie observaţiile OZN pentru cercetătorul interesat. Contrar a ceea ce cred încă mulţi ufologi, ştiinţa oficială nu este unanim împotriva acestui gen de speculaţie. După propria mea exeprienţă, dezbaterea reală în legătură cu acest fenomen nu are de-a face cu faptul că fenomenul există sau nu. Unii specialişti în tehnologie înaltă şi-au exprimat chiar deschis părerea că observaţiile corespund unei realităţi moderne de a-i face faţă. În discuţiile particulare cu profesorul Condon în 1967, l-am auzit exprimându-şi o opinie similară. El credea că studiul OZN-urilor este o pierdere de timp, nu fiindcă problema nu

există, ci fiindcă este în afara domeniului ştiinţei.

Nu sunt de acord cu această părere fiindcă, aşa cum a spus odată un astronom francez, nici o problemă nu este ştiinţifică sau neştiinţifică prin natura sa, ci doar prin modul în care este abordată. Provocarea este aici de a elabora un mod raţional, testabil, de abordare a fenomenului OZN. Eu nu pretind că am o soluţie pentru această problemă, dar mi-ar plăcea să ofer opt linii conducătoare simple pentru cercetările viitoare.

1. **Să recunoaştem că această cercetare implică subiecţi umani şi să procedăm în consecinţă.** Un raport OZN este rezultatul percepţiei umane şi este în funcţie de infinita varietate a concepţiilor omeneşti despre realitate. Are un impact asupra vieţii indivizilor. A ignora acest impact este neetic şi iresponsabil. Prima regulă a oricărei investigaţii ar trebui să fie: martorul să fie tratat ca o persoană şi să nu i se facă nici un rău.

2. **Ar trebui statornicite standardele superioare de investigare şi relatare.** Eu am propus un sistem foarte simplu („clasificarea SVP") de indicare a credibilităţii relatărilor şi îl voi oferi încă o dată aici (16). Se bazează doar pe trei întrebări: cunoaştem sursa relatării? s-a făcut o vizită la faţa locului? şi ce alte explicaţii mai există pentru acest eveniment? În lipsa acestui sistem de apreciere, bazele de date OZN şi cataloagele care există astăzi sunt doar nişte găleţi mari, pline cu zvonuri întâmplătoare.

3. **Este imperios necesar un mai bun schimb de date.** Pentru cercetătorul independent nu există nici o sursă disponibilă de referinţă nedeformată pentru acest fenomen, nici pentru perioada actuală, nici pentru istoria anterioară. Diverse grupuri OZN au construit reţele complicate de investigare şi raportare, doar ca să adune cazurile ce le sunt

trimise, îngropându-le în dulapurile lor cu dosare. În zece sau douăzeci de ani, singura sursă serioasă de date OZN din Statele Unite ar putea să fie tăieturile din ziare ale lui Lucius Farish, care n-au nici o pretenţie de interpretare.

4. **Ar trebui adoptat un singur sistem de clasificare pentru indexarea globală a evenimentelor raportate.** Urmărindu-i pe Hynek şi pe alţii, eu am făcut o propunere în această direcţie (16). Căutarea unui sistem suprem este o pierdere de vreme prostească, o strădanie fără rost. Nici un sistem nu va fi vreodată perfect, însă un sistem imperfect poate fi îmbunătăţit prin coduri extinse mai potrivite pentru studii de detaliu. Fără un singur sistem general standard este imposibilă realizarea statisticilor globale. Iar fără statistici globale mergem orbeşte, incapabili să detectăm pattern-urile majore ale fenomenului.

5. Un şir mic dar foarte interesant de răpiri conţine referiri la urme materiale, în special resturi metalice, găsite la faţa locului după un eveniment OZN. Aceste mostre ar trebui adunate şi studiate cu ajutorul tehnicilor moderne de analiză. S-au făcut paşi modeşti în această direcţie, dar se poate face mult mai mult. Multe dintre aceste cazuri nu sunt senzaţionale. Dar nici să aşteptăm următoarea prăbuşire de tip Roswell nu este o atitudine constructivă.

6. Un alt mic dar interesant şir de relatări este însoţit de fotografii **utilizabile.** Repet, ar trebui făcut un efort pentru exploatarea lor mai intensă. Tehnicile de prelucrare digitală a imaginilor au făcut progrese rapide în ultimii cinci ani, făcând mult mai uşoară detectarea falsurilor şi dând rezultate mai bune.

7. **Este necesară o mai bună cercetare de teren,** iar aici o organizaţie ca MUFON ar avea cel mai mare impact. Există, desigur, pericolul ca dezbaterile furibunde despre

câteva subiecte senzaţionale ca MJ-12 să-i distragă pe investigatori de la obligaţiile dure şi nerăsplătitoare ale muncii de teren.

8. **Studiul răpirilor ar trebui mult îmbunătăţit.** Ar trebui să nu se mai dea atâta importanţă teoriilor senzaţionale (care nici nu sunt teorii în sensul ştiinţific, ci doar ceva mai mult decât păreri susţinute cu tărie) şi ar trebui întreprinse investigaţii mai serioase, aşa cum a sugerat Dan Wright. Ori de câte ori se foloseşte hipnoza, eu cred că ar trebui făcută doar sub supravegherea medicală, de către psihiatri sau psihologi cu experienţă clinică considerabilă în această tehnică şi cu o minte fără prejudecăţi (dar şi fără urmărirea unor scopuri personale) asupra subiectului fenomenului OZN.

Rezultatul unei asemenea cercetări atente ar putea fi o reconsiderare a întregului subiect şi ar putea dezgropa unele intuiţii surprinzătoare, care au fost respinse cam prea repede. Istoria domeniului abundă în asemenea episoade uitate.

Un exemplu potrivit este o serie foarte interesantă de scrisori ale binecunoscutului scriitor Philip K.Dick. El a făcut odată o descriere foarte amănunţită şi reală, similară cu cea a multor martori şi răpiţi OZN, când şi-a descris propriile întâlniri cu o entitate ce s-a manifestat mai întâi ţinându-l treaz noaptea cu o „violentă activitate fosfenică" (17). „Nu părea legată de timp sau spaţiu... comunica în capul meu cu mine sub formă de voce, ca de computer sau de sistem AI, foarte diferită de vocea umană, nici masculină nici feminină şi avea un sunet foarte frumos, cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată" (10 februarie 1978).

A adăugat că el credea că era „o formă de viaţă ioni-

zată, atmosferică, electrică, în stare să călătorească după dorinţă în timp şi spaţiu... prin camuflare ne împiedica s-o vedem". Şi descrie apoi urmările exprienţei sale iniţiale: „În zilele următoare... impunerea – acesta este cuvântul – impunerea unei alte personalităţi omeneşti peste a mea mi-a produs uluitoare modificări ale comportamentului". A ajuns la concluzia că a avut parte „nu de adăugarea unor facultăţi perceptive, ci de restabilirea facultăţilor perceptive... Suntem prizonierii unor facultăţi tocite: însăşi tocirea lor nu ne lasă să ne dăm seama că suntem deformaţi" (20 februarie 1978). Philip Dick a scris vreo 500.000 de cuvinte, luând note timp de patru ani asupra experienţei sale „paranormale" şi a tras concluzia că „niciodată nu voi şti cu adevărat ce s-a întâmplat de fapt. O entitate vie, foarte inteligentă s-a manifestat în mine şi în jurul meu, dar ce-a fost, care îi era scopul, de unde venea – am încercat mii de teorii, toate se potrivesc la fel de bine, dar în acelaşi timp fiecare teorie lasă unele date neexplicate... iar **eu ştiu că acest lucru n-are să se schimbe** (sublinierea lui P.K.D). Am impresia că aici este implicat un mare jucător, magician şi scamator". (23 februarie 1978).

Încercând să înghesuim experienţa OZN în tiparul strâmt al teoriei extraterestre, am pierdut din vedere alte direcţii de cercetare mai profitabile. Am permis adepţilor răpirii să ne ducă într-o fundătură. Am pierdut o ocazie valoroasă de a ne deschide minţile spre noi modele ale realităţii.

CONCLUZIE

Nu ştiu ce înseamnă toate acestea pentru voi. Nu vă pot oferi sfaturi asupra metodologiei, în afara puţinelor

îndrumări pe care le-am dat mai sus. Dar vă pot spune ce înseamnă toate acestea pentru mine.

Atâta timp cât dezbaterile şi disputele noastre au fost legate de interpretarea datelor, de analiza observaţiilor şi a afirmaţiilor, dezacordurile noastre au fost expresia naturală şi sănătoasă a unor puncte de vedere opuse. Dar astăzi am intrat într-o epocă foarte diferită. Chiar şi asasinatele morale, miciunile sfruntate, zvonurile urâte care circulă astăzi între grupurile OZN ar putea fi poate iertate, ca fiind expresia disperării unor oameni care nu mai au argumente raţionale. Dar este mai rău: astăzi trauma, emoţiile martorilor sunt exploatate fără ruşine în sprijinul teoriilor preconcepute.

O perioadă în care martorii sinceri sunt efectiv hipnotizaţi pentru a fi de acord cu idei dogmatice despre acest fenomen, o perioadă când statistici falsificate sunt prezentate foarte serios pe bază de cataloage, din care datele care nu se „potrivesc" au fost îndepărtate, o perioadă în care se face încercarea de a-i îndoctrina pe terapeuţi, astfel încât să-i interogheze pe martori după nişte şabloane prestabilite, **este pentru orice cercetător cu integritate intelectuală o perioadă bună pentru a se retrage şi a căuta provocări în altă parte.**

Din fericire, alte subiecte ne fac semn cu mâna. Şiruri masive de evenimente OZN, similare cu cele investigate de mine în ultimii ani în Brazilia şi Rusia, au trecut neobservate de mass-media. Acest fenomen schimbător şi infinit de fascinant continuă să se adapteze propriului nostru mod de a-l percepe şi să ne trimită indicii. Ne roagă să-l cercetăm. În această privinţă un om de ştiinţă poate face mai multă muncă eficientă, efectuându-şi cercetările departe de comunitatea ufologică.

Timp de peste patruzeci de ani i-am blamat pe sceptici pentru eşecul nostru în obţinerea atenţiei oamenilor de ştiinţă de specialitate, am îndreptat un deget acuzator spre guvern (oricare ar fi el) pentru lipsa noastră de perspicacitate şi pentru repulsia noastră faţă de efectuarea unor cercetări de teren decente. Este timpul să depăşim aceste atitudini copilăreşti.

Poate că dezvăluirea adevărului ultim despre OZN-uri a fost, este şi va fi întotdeauna un eveniment iminent, de mare importanţă pentru destinul omenirii. Şi mă tem că investigarea serioasă a fenomenului a fost, este şi va fi întotdeauna o ştiinţă interzisă.

BIBLIOGRAFIE

(1) David Jacobs, **Secret Life,** Simon & Schuster, 1992.

(2) Bud Hopkins se adresează Grupului MUFON din New Jersey. New Jersey Chronicle, vol.2, nr.3, ian. febr.1992. Estimarea de nouă milioane de răpiţi în SUA se bazează pe un studiu asupra a 6000 de oameni, efectuat de organizaţia Roper sub conducerea lui Hopkins şi Jacobs.

(3) Corespondenţa personală a autorului cu Aimé Michel, scrisoarea din 22 ianuarie 1992.

(4) Aimé Michel, **Flying Saucers and the Straight-Line Mistery,** New York: Criterion Books 1958.

(5) Jacques Vallee, **Forbidden Science; Journals 1957-1969.** Berkeley" North Atlantic, iunie 1992.

(6) JSE este publicat trimestrial de **Society for Scientific Exploration.** Se pot obţine exemplare scriind la: Editorial Office, ERL 306, Stanford University, Stanford CA. 94305-4055.

(7) Dosare albastre, comunicări personale, cazul F 184.

(8) Comunicări personale, cazul F 186.

(9) Comunicări personale, cazul F 185

(10) Manuscris, comunicare personală, M48 (1990).

(11) Manuscris, comunicare personală, M50 (1990).

(12) Dan Wright, Abductions: **Our Dirty Secret.** MUFON UFO Journal, nr. 287 (martie 1992), p.10.

(13) Jacques Valée, **Five Arguments against the Extraterrestrial Origin of UFOS,** Journal of Scientific Exploration 4, nr.1 (1990), pp.105-117. Retipărit mai sus, ca Anexa 1.

(14) Robert Wood, **The Extraterrestrial Hypothesis Is Not That Bad,** Journal of Scientific Exploration 5, nr.1 (1991), pp.103-111.

(15) Jacques Vallee, **Toward a Second-Degree Extraterrestrial Theory of UFOS,** Journal of Scientific Exploration 5, nr.1 (1991), pp. 113-120.

(16) Jacques Vallee, „A face ordine în haos. Definiţii şi clasificări", Anexă la **Confrontations,** New York, Ballantine 1991, pp.231-244.

(17) Philip K.Dick, corespondenţă cu Ira Einhorn, nepublicat, comunicare particulară (Dosar Albastru ref. F183). Diferitele biografii ale lui Philip Dick conţin mai multe date.

ZONA

În pregătire

TIMOTHY GOOD

OZN — TOP SECRET

Este cea mai meticuloasă carte despre vizitele extratereştrilor dintre cele care au fost scrise. De asemenea este şi cea mai uimitoare. Depinde de noi să fim bine informaţi.

KARLA TURNER

DINCOLO DE REALITATE

Pentru Dr. Turner, soţul şi copiii ei, vor urma descoperiri şocante: semne pe trupurile lor, observaţii stranii, secvenţe din propria viaţă „lipsă".
„Uneori mai încerc să cred că totul a fost numai în imaginaţia noastră..."

RAYMOND E. FOWLER

CAZUL ANDREASSON (vol. 1)

Una dintre cele mai şocante şi complete investigaţii privind răpirea unei femei de către extratereştri, investigaţie efectuată prin metoda hipnozei regresive.
Detalii uimitoare despre ocupanţii OZN-urilor şi lumea din care vin.

RAYMOND E. FOWLER

CAZUL ANDREASSON (vol. 2)

Fapte apărute şi implicaţiile lor asupra familiei Andreasson. Experienţe paranormale ce afectează viaţa cuplului. Un bogat material ilustrativ revelator şi uluitor.

STIMAT CITITOR,

Nu pierdeţi ocazia! Aveţi posibilitatea de a deveni cititorul sau abonatul editurii. Nu ezitaţi să comandaţi cărţile preferate. Trimiteţi următorul talon pe adresa:

VALDO, c.p. 76–161, Bucureşti, 77450

TALON DE COMANDĂ

Doresc să primesc următoarele cărţi cu plata ramburs la primirea coletului:

Titlul	Autor	Nr. Ex.

➜ dacă doriţi mai multe titluri, notaţi-le pe o foaie anexă.

Vă rog să-mi expediaţi cărţile pe adresa:

NUMELE: .....

ADRESA: .....

.....

.....

DATA: ..... SEMNĂTURA .....

ATENŢIUNE!

Editura suportă cheltuielile de expediţie, deci veţi achita numai preţul tipărit pe carte.

ZONA

CĂRŢI APĂRUTE

- **SFIDAREA TIMPULUI** — Sorin Ştefănescu
- **EI SUNT AICI (vol. 1)** — Timothy Good
- **ENCICLOPEDIA FENOMENELOR PARANORMALE** — Brian Inglis
- **RAPORT OZN** — Timothy Good
- **ALTE DIMENSIUNI** — Jacques Vallee
- **CONFRUNTĂRI** — Jacques Vallee
- **O LUME ASCUNSĂ** — Raymond Bernard
- **PORŢI SPRE INFERN** — Sharon Jarvis
- **EI SUNT AICI (vol. 2) — INTRUŞI PRINTRE NOI** — Timothy Good
- **VOCI DIN INVIZIBIL** — Florin Gheorghiţă

ZONA

JACQUES VALLEE

CONTACTE CU EXTRATERESTRII

O amenințare pe care nu o putem ignora!

Subiecte pentru care s-au consumat râuri de cerneală fără ca misterul să fie elucidat:

- Hangar 18
- Majestic 12
- Zona 51

Analizând în profunzime cazuri semnalate în SUA și în întreaga lume, renumitul cercetător dr. Jacques Vallee reușește să decanteze adevărul de minciună, realitatea de mistificarea și manipularea mass-media.

O adevărată investigație științifică în căutarea adevărului, CONTACTE CU EXTRATERESTRII este un document uluitor care, cu certitudine generează controverse.

ISBN 973-97298-0-0

LEI 4500